

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

109.0.22

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Fjortende Bind.

109. C. 22.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Fjortende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Fjortende Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

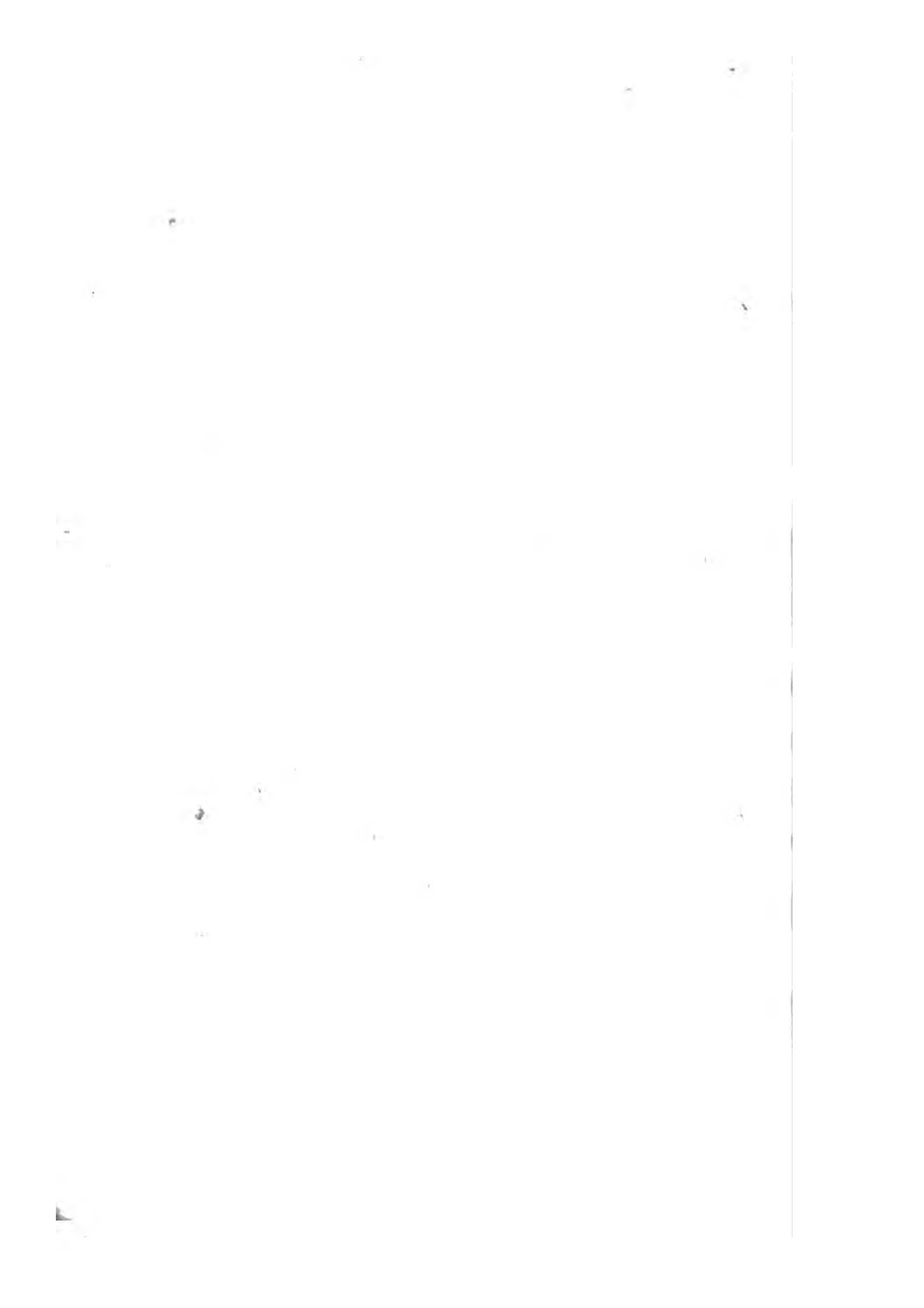
1860.

127. C. 22.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhlé.

Indhold.

	Pag.
Besøget i Kjøbenhavn (nyt).	1.
Corfarerne (omarbejdet).	157.
En forklædt Frier (ikke forhen trykt).	249.

Besøget i Kjøbenhavn,

Lystspil i fire Acter.

Personerne.

Justitsraad Dinge.

Fru Dinge, hans Kone.

Henriette, deres Datter.

August, deres Søn.

Camilla, Justitsraadens Broderdatter.

Proprietair Poulsen.

Emilie, hans Datter.

Sturle Sigurdson Skalholt, Student.

Agerup, Cand. juris.

Lieutenant v. Bergen.

Hr. Sørensen, Syjomfru.

Johan, Justitsraadens Tjener.

En Pige hos Samme.

En Frue, en ung Dame; flere Herrer og Damer samt Tjenere.

Handlingen, der foregaaer i Justitsraad Dinges Huus, varer fra den ene til den næste Dags Formiddag.

Første Act.

Et smukt meubleret Visit-Bærelse hos Justitsraad Binge, med flere Udgange, en tilvenstre, to tilhoire og en i Baggrunden. Til Siden et Bord med Skrivematerialier.

Første Scene.

Proprietair Poulsen og Emilie træde ind, efterat en Pige har luffet Døren i Baggrunden op for dem. — Siden August.

Poulsen (til Pigen).

Sils endelig Fruen og Frøkenerne, at de ikke maae genere sig for vor Skyld. Det haster slet ikke; vi kan godt vente.

(Pigen gaaer.)

Emilie.

Hør, Fa'er, jeg er halvdels bange for, vi komme til Ueilighed.

Poulsen.

Na nei, det troer jeg dog ikke. Efter hvad Pigen forklarede, er der jo ikke Andet iveien end at Fruen taler med en Blegemand; og af de unge Da-

mer er den Gne ifærd med at flæde sig om, den Anden prøver en ny Kjole, hun har faaet hjem. — Men forresten antog jeg selv, at man ikke er saa tidlig paa færde her i Huset, og at vi burde have gaaet herhen lidt høiere op paa Dagen.

Emilie.

Men, lille Fa'er, saa skulde du rigtig sagt det.

Poulsen.

Jeg nænnede ikke at lade dig vente længere. Jeg saa nok, du var utaalmodig og vilde gjerne herhen.

Emilie.

Var jeg virkelig saa utaalmodig?

Poulsen.

Na nei, det vil jeg just heller ikke sige. Du spurgte mig bare ti Gange igaar Aftes, inden vi begav os til Ro, og ligesaa mange Gange imorges, mens vi drak Thee, hvad Tid vi skulde gaae.

Emilie.

Gjorde jeg —?

Poulsen.

Og du gjorde mig i Gertvæt Spørgsmaal om Fruen her i Huset, de unge Biegebørn, og den unge August.

Emilie.

August? Jeg har ikke nævnet ham!

Poulsen.

Nei — men just derfor spurgte du om ham. Alt hvad du vilde vide af mig var kun Omveie, for at bringe Taleren paa ham. Jo, du er en stor Lur!

Emilie.

Na, Fa'er, det er rigtig dig, der er en Lur. Vil du nu dutte mig Noget paa, som jeg aldrig har drømt om?

Poulsen.

Det er en anden Sag. Saa lad os tale om andre Ting.

Emilie.

Ja, det var rigtignok bedre, om du engang gjorde Alvor af Det, du har lovet mig saa tidt. Du vilde jo fortælle mig saa Meget om Kjøbenhavn og især om Kjøbenhavnerne, hvori de alt ere forskjellige fra os i Provindserne. Nu kommer jeg lige fra vore Herregaarde i Fyen og er ved min Ankomst hertil fremmed for Alting. Du er slet ikke ordholdende, Fa'er!

Poulsen.

Du har Ret; det har jeg ganske glemt. Men der er jo endnu Tid nok dertil. Siig mig da, hvad du vil vide.

Emilie.

Fortæl mig først Noget om Byens Damer.

Poulsen.

Damerne? Ja, de ere naturligviis Alle meget

smukke, meget elskværdige og meget elegante i deres
 Waaklædning og Tournüre.

Emilie.

Det har jeg hørt. Men hvordan vil jeg Staf-
 fel tage mig ud iblandt dem?

Poulsen.

Det kan blive galt nok. Man kan ikke nægte,
 at Kjøbenhavns Damer besidde ualmindelige Egen-
 skaber. Fremfor Alt maa man beundre deres store
 Haardsørhed, hvori de meget overgaae Herrerne.

Emilie.

Na, nu gjør du nok Nar af dem! De er vist
 snarere tjæle og forvænte.

Poulsen.

Nei, deri tager du mærkelig fejl. Naar Solen
 skinner en Smule i April Maaned, men det ellers er
 bitterlig foldt, saa kaste Byens Damer strax deres
 Vintertøi og gaae i Foraars-Mantiller af det nydeste
 Stof. Er det Brug i Paris at gaae med Creps-
 sbawl i samme Maaned, saa gaae de med Crepsbawl,
 og see meget fornøiede ud, om de ogsaa af Kulde
 have røde Næser og Kinder. — Jo, haardsøre er' de.
 Hvem kan f. Ex. i Kjøbenhavn holde ud at sidde fra
 Morgen til Aften ved Vinduet uden at faae Gigt og
 Rheumatisme? Men at sidde der er just grande
 mode hos Byens Damer, især det Vindue, hvor det
 trækker allermeest.

Emilie.

Men hvorfor sidde de saa meget ved Vinduet?
Er det for at see ud?

Poulsen.

Maaskee — eller for at Andre kan see ind. En Frue her i Byen, som jeg engang gjorde det samme Spørgsmaal, svarede mig, at hun skulde sige mig Grunden, naar jeg ikke vilde røbe hende. Alle hendes fem Døttre vare bleve giste fra det midterste Vindue i Hjørnestuen. Hun havde vist ti Gange prøvet med de andre Sag, men det slog Alif.

Emilie.

Hahaha! Ja, dig kan man troe!

Poulsen.

En anden beundringsværdig Egenkab hos Kjøbenhavns Damer er deres uroffelige Tillid til Forsynet. Naar ethvert Menneske kan see, det vil blive en Skylregn, saa sætte de sig i deres bedste Stads paa en aaben Vogn og kjøre i Skoven, i det Haab, at vor Herre nok vil tage sig af dem.

Emilie.

Ja, af alt det troer jeg ikke et Ord. — Men er det sandt, at Damerne her i Byen gaae saa meget i Boutiquerne? og at Kræmmerne ere saa mageløst forsynede?

Poulsen.

Ja, Kræmmerne her i Byen ere selv mageløse.

Det er de uegennyttigste Mennesker, man kan tænke sig. Næsten Alle sælge deres Varer enten under Indkjøbsprisen eller, som det hedder, for Priser, man aldrig har kjendt paa Pladsen her. Saa kan du vel begribe, hvad de stakkels Mennesker kan tjene ved den Handel.

Emilie.

Men hvorfor gjør de det? Og hvor kan de?

Poulsen.

Hvor de kan det, veed jeg ikke. Men det er endnu det Mærkeligste, at de aldrig vil tilstaae, at de gjør det af puur Honnøret; men snart er det, fordi de ville høre op med deres Handel, snart paagrund af Flytning. Ja, du kan vide, der er virkelig Kræm- mere her i Byen, der flytte hvert Halvaar, blot for at kunne sælge ud af den Grund.

Emilie.

Ja, Gud veed, hvor meget jeg kan troe dig. — Men siden du har fortalt mig om Damerne, saa fortæl mig nu ogsaa Noget om Herrerne.

Poulsen.

De unge Herrer?

Emilie.

Som du selv synes.

Poulsen.

Nei, som du synes. Hvilke interesserer du dig meest for?

Emilie.

Nu troer du nok, du skal faae mig til at sige de gamle Herrer. Men jeg mener de unge.

Poulsen.

Det er meget fornuftigt, at du interesserer dig meest for dem; det vil være dig til stor Fordeel under dit Ophold her. Du maa nemlig vide, at i vor Tid ere unge Mennesker en Magt i Staten, der ikke er at spøge med. Jeg vil ikke tale om hvad de sætte igjennem i det offentlige Liv. Men i alle Selskaber er det unge Mennesker, der føre Ordet; det er dem, man spørger tilraads, og hos hvis Erfaring og Menneskefundskab man søger Oplysninger.

Emilie (leer).

Nei, nu lyver du da reent ud, lille Ga'er!

Poulsen.

Ja, hvor kan du troe! Nutidens Ungdom er genialst; vor Tid er forældet og træt, den trænger just til Ungdom. Vi Gamle have glemt vor Lærdom; de Unge have saa nylig forladt Skolen, at de endnu kan Et og Andet udenad. Og hvad lære de ikke paa Professorernes Forelæsninger, og af Bladene! Desuden er Ungdommen altid rast paa det, og det er godt for vor dovne Tid.

Emilie.

Men saaledes er' jo ikke de unge Mennesker, vi

faaeovre hos os, og flere af dem ere dog her fra Byen, som... som — ja, som August.

Poulsen.

Ja, men hans Opdragelse er ogsaa meget forsonligt. Jeg maa desværre tilstaae, at han lader Meget tilbage at ønske.

Emilie (ivrig).

Hvor kan du dog sige det! Du har jo selv altid holdt saa meget af August.

(Der træder August ind og bliver, ved at høre sit Navn nævne, staaende ved Døren i Baggrunden.)

Poulsen.

Ja, min rare pige! bare du ikke tager fejl. Det var nok snarere dig, der holdt saa meget af August.

August

(glad, affødes).

Ja, det har altid været mit Haab!

Emilie (fortrydelig).

Kommer du nu igjen, Fa'er! Det er ret en Skam af dig. Jeg tænker aldrig paa ham.

August (affødes).

Hvad nu?

Poulsen.

Da troer jeg, at du tænker mere paa ham end du vil tilstaae.

August (affødes).

Aha! Det lettede!

Poulsen.

Det er jo ogsaa et kjønt, ungt Menneske, af et
 angenemt Væsen.

August
 (affides, bukkende).

Jeg siger Tak.

Poulsen.

Og paa hans Dovenskab nær synes jeg rigtignof
 ganske godt om ham. Men naar du ikke tænker paa
 ham, saa er det saa meget desto bedre; for man siger
 jo temmelig almindeligt, at han er forlovet eller skal
 forloves med Justitsraadens Broderdatter, der er i
 Huset her.

August (affides).

Saa? Siger man det?

Emilie.

Det maa han meget gjerne — mig kommer det
 ikke ved.

August (affides).

O, det mener hun ikke!

Poulsen.

Saa, men mig skulde det egentlig vedkomme; thi
 da jeg havde endeel at skaffe med hendes Moders
 Pengesager, der var i stor Uorden, saa blev jeg til-
 sidst Camillas Formyndet, for at det Lidet, der var
 efterladt, ikke skulde gaae ganske i Skubdermudder —
 og jeg kan da gjerne nægte mit Samtykke, hvis du
 ønsker det.

Emilie.

Nei, det behøver du ikke.

August (affides).

Det er nok bedst, jeg gaaer hen til dem, inden de komme for dybt i Lerten. (Kommer sig først, og træder derpaa frem.) Velkommen, Hr. Poulsen! Velkommen, kjære Emilie!

Poulsen.

Ei, er du der! Hvor kommer du fra?

August.

Fra Stuedøren derhenne, hvor jeg har staaet et stift Dvarteer og hostet og rømmet mig, uden at De vilde lægge Mærke til min Nærværelse.

Poulsen (affides).

Ja, luur ham, den Skjelm! (Sott.) Men saa har du vist hørt hvad vi talte sammen.

August.

Hvert eneste Ord.

Poulsen.

Saa? Ja, vi har jo ikke talt Andet end hvad du havde Godt af at høre.

August (til Emilie).

Men De er alene herinde! Hvor er da min Søster og Moder og Camilla?

Emilie.

De bad os vente. Deres Søster prøver en ny Kjole.

August.

Saa kan de vente længe paa hende. Hun bruger et Par Timer til at prøve en ny Kjole.

Poulsen.

Hun kommer nok. Fortæl du os imidlertid, hvorledes det gaaer dig her i Byen.

August.

Miserabelt. Det er nu desværre afgjort, at jeg skal læse til den juridiske Examen, efterat jeg i to Aar har truffet Liden ud med at vælge et Studium.

Poulsen.

To Aar! Var det Valg da saa svært?

August.

Det var let nok at sige, hvilket Studium jeg ikke vilde vælge — det gjorde jeg ved dem allesammen.

Poulsen.

Ah, din dovne Krabat! Naar man seer ret til, vilde du nok helst skulke dig reent væk fra Studierne. Nei, saa er den unge Herre, der kommer her i Huset, en anderledes Karl. Ugerup kan i to Timer itræk fortælle En hvad en Professor har sagt paa sine Forelæsninger om anden Gang kvalificeret Experi.

August.

Jeg har den største Respect for hans udmærkede Egenskaber. Men jeg selv kjender min Uduelighed og maa nok være bange for mit gamle Uheld.

Til Artium fik jeg rigtignok anden Character; hvordan det gik til, veed jeg ikke — alle mine Lærere spaaede mig tredje. Der er ikke to Meninger om, at Professorerne vare partiste mod mig, af Hensyn til min Ungdom og Genfoldighed. — Til Philosophicum fik jeg ganske rigtig tredje Character; og nu, til Embeds-Examen, er jeg forud vis paa fjerde.

Poulsen.

Fjerde? Er der meer end tre Characterer?

August (sukker).

Jo, desværre!

Poulsen.

Naa, at gaae reject!

August.

Netop; og det kan ikke slaae mig fejl.

Poulsen.

Din arme Lyb!

August.

Ja, De har Grund til at beklage mig. Mit eneste Haab er nu, at den Beslutning, Fa'er nylig har fattet, skal hjælpe lidt paa mig.

Poulsen.

Hvad er det for en Beslutning?

August.

Fa'er har faaet en af Professorerne til at staffe sig en duelig og paalidelig Student; han skal nu hjem til os, hjælpe mig med mine Studeringer og passe paa mig.

Poulsen.

Hahaha! Ja, det er nok en juridisk Manuduc-
teur, du taler om.

August.

Nei, ham faaer jeg aparte. Den, der kommer
hjem til os, skal kun have Tilsyn med mig, holde mig
i Dreene, sørge for, jeg læser godt over, og høre mig
i mine Lectier. Og, hvis han ingen Vel kan komme
med mig, skal han — (standser)

Poulsen.

Nu da?

August.

Ja, naar han ingen Vel kan komme med det
Gode, saa skal han naturligviis sætte mig i Skamme-
frogen og give mig en Anmærkning.

Poulsen.

Hahaha! Jeg troer ikke, du lader dig saa let
sætte i Skammefrogen.

August.

Jeg er vel nødt til det. Skal jeg ikke adlyde
min Lærer og Opdrager, ja endog takke ham, naar
han straffer mig?

Poulsen (til Emilie, leende).

Sæt ikke et saa forstrækket Ansigt op. Der er
ikke et sandt Ord i hvad han siger.

August.

Jeg forsikrer Dem — De kan spørge Fader.

Voulsen.

Naa, der har vi Damerne!

Anden Scene.

De Forrige. Henriette. Camilla. — Siden Fruen og en Pige.

Henriette.

Velkommen, Emilie! Velkommen, Hr. Voulsen!
(Til Emilie.) Du maa ikke blive vred over at vi lode dig vente.

Camilla (til Emilie).

Tillad ogsaa mig, at byde Dem velkommen — og ikke mindre Dem, min Hr. Formynder!

Voulsen.

Tak, min Pige! Hvordan gaaer det dig?

Camilla.

Under saa behagelige Forhold, som jeg her befinder mig i, kan det ikke Andet end gaae mig vel.

Emilie (affedes).

Hun saae paa August.

Voulsen.

Nu, det er mig kjært. Jeg var halvveis bange for, at den Fusentast dér (peger paa August.) bragte nogen Forstyrrelse i den arcadiske Rolighed, du ellers kunde vente her i Huset.

Camilla.

Hvorledes kan De troe —

August.

Camilla og jeg enes meget godt. Hun har kun imod mig, at jeg betjener mig af saa mange simple Ord og Talemaader. Naar jeg siger „raadne Uebler“, vil Camilla, at jeg skal sige „angrebne.“ Og naar jeg siger „en Hofekræmmer,“ retter hun det til en „Permisstonskræmmer.“

Camilla (empfindlig).

Det Sidste skyldes dog nok din egen Phantaste. Men jeg er ellers rigtignok af den Mening, at man behøver ikke at vælge stødende og usfjønne Ord, naar man har bedre.

Poulsen.

Deri har du megen Ret. Allerede, da August varovre hos os, skjendte jeg tidt paa ham for hans mange Nyborders-Udtryk.

Emilie (affæd til ham).

Hvor kan du sige det, Fa'er!

Henriette.

Der kommer Moder.

(Fru Binge træder ind.)

Fruen.

Nei, er De virkelig kommen hertil! Det er mig da ubestribelig kjært! — og det just idag, det glæder mig dobbelt; for jeg skal sige Dem — men lad mig

dog først see rigtig paa Emilie! Du er jo bleven en stor og smuk Bige siden vi var ovre hos Jer. (Til Poulsen.) Ja, jeg skal sige Dem, vi see endeel af vore gode Venner hos os i aften, og saa kan vi strax forestille vor lille Emilie for dem.

Poulsen (til Emilie).

Glæd dig, Barn! Saa kan du allerede den første Dag gjøre Bekjendtskab med saa Mange af den fine Verden. (Til Fru Binge.) Men, bedste Frue, er der Mulighed for at træffe Deres Mand?

Fruen.

Han kommer vist snart. Han har saa skræffelig travlt. Han bliver reent opslidt i Forretninger.

Poulsen.

Saa kan jeg see herind om lidt. (Ibet han vil saae.) Men det er sandt, hvad bliver det til med min kjære Tette? Der blev jo skrevet over til os, at Ugerup har anholdt om hendes Haand. (Til Tette.) Har nu din Fader givet sin Velsignelse?

Henriette.

Gud, Fa'er maa slet ikke vide Noget derom. Fa'er er saa vanskelig. Ugerup er først nylig bleven Candidat; og førend han er kommen ind i et af Comptoirerne, giver Fa'er bestemt ikke sit Samtykke.

Camilla.

Naar Tante vilde tale derom med Onkel, gav han nok efter, — i det mindste efter min Anskuelse.

Fruen.

Det skal jeg, Børn, det skal jeg. Men hvor faaer jeg et roligt Dieblif dertil! Saa Meget der hviler paa mig! Og han maa være i godt Lune, naar jeg skal bringe det paa Bane; ellers komme vi slet ingen Vei.

Poulsen (til Zette).

Der er vel ingen Fare. Ugerup er jo en flint Kyr.

Henriette.

Na, han har staaet sig saa brillant til sin Embeds-Examen. Det var ikke langt fra han havde faaet præ.

Poulsen.

Der kan du høre, August! Gaae nu hen og følg hans Exempel.

August.

Jeg beundrer Ugerup, men jeg kan ikke følge hans glimrende Flugt.

Poulsen.

Ja, saa følg nu med mig; min jevne Pasgang kan du nok holde Skridt med. — Jeg anbefaler mig.

(Han og August gaae.)

Fruen.

Nu skal min Tro Emilie og jeg snakke rigtig sammen. — Ja, hør, Børn! har Tomfru Sørensen været her?

Henriette.

Nei, endnu ikke.

Fruen.

Naar hun kommer, saa lad mig det endelig strax vide. — Naa, Emilie, jeg længes ret efter at høre Nyt fra dit Hjem. Fortæl mig nu allerførst, hvordan din Moder har det.

(En Pige kommer ind.)

Hvem er nu der?

Pigen.

Jeg skulde hilse og sige, at der er kommen en Karl fra Conditoren med to Lagkager og en Krandsfage.

Fruen.

Godt; lad ham vente. (Til Emilie.) Det var din Moder, min Pige —

Pigen.

Og saa er Smeden der, for at dirke Laasen til Chiffonnièren op, som Nøglen er kastet bort til.

Fruen.

Ja, det maa jo stee; ellers fan vi ikke komme til Børnens Løi. — Men fortæl du mig først, Emilie —

Pigen.

Og saa er der en Pige fra Røgemanden —

Fruen.

Ja ja, godt! (Til Emilie.) Fortæl du mig fun —

Pigen.

Og saa skulde jeg sige, at Fruens Amagerkone var derude.

Fruen.

Amagerkønen? Naa, endelig! Ja, saa maa jeg
ud. — Undskyld mig, Emilie!

(Gaaer med Vigen.)

Emilie (til Sette).

Din Moder har vist altfor meget at tage vare
paa idag.

Henriette.

Det har Moder hver Dag.

Emilie.

Men gaaer du eller Camilla hende aldrig til-
haande i Huusholdningen? Det gjør vi hjemme,
naar det behøves.

Henriette.

Jo, det vilde Moder rigtignok tillade! Der skulde
Nogen røre ved hendes Huusholdning undtagen hun
selv eller vor Jomfru! — Vil du see, er det ikke et
smukt Mønster, jeg syer efter?

Emilie.

Jo, ualmindelig smukt.

Henriette.

Det skal være en Nakkepude til August, til hans
Sopha. Det er egentlig Camilla, der vil forære
ham den.

Emilie (fort).

Saa?

Henriette.

Hun holder ikke saa meget af at sje som at læse, tegne og male.

Camilla.

Jeg har Intet mod at sje og brodere. Men jeg troer, at man ved Læsning, Musik og deslige bidrager mere til sin Dannelselse og forædler Aanden. (Til Emilie.) Læser De meget ovre hos dem?

Emilie.

Næsten altfor meget.

Camilla.

Har De læst Breven af Monte Christo? (Med Emphase.) Det er en guddommelig Bog!

Emilie.

Den kjender jeg ikke.

Camilla.

Hvilken Bog har De sidst læst?

Emilie.

Dehlenschlägers Helge; men det er tredie Gang jeg læser den. — Ja, den kjender De vel?

Camilla.

Jo — af Navn... Det er sandt, Zette, veed du, at Lieutenant v. Bergen har tilbudt mig, gennem en af sine Venner, at staffe mig Underviisning i at male i Olie?

Emilie.

Hvem er Lieutenant v. Bergen?

Henriette.

Han er en ganske udmærket Balcavalleer. Det er nok værdt, min pige, at du kaster dine Dine paa ham. Han er en af vore eleganteste Herrer, og desuden er han rig, og kan med Tiden vente endnu meget Mere.

Emilie.

Nei, jeg agter ikke at løfte mine Dine saa høit.

Henriette.

Ja, man siger rigtignok, at han er noget udsvævende —

Camilla.

Na, hvor vil du troe —

Henriette.

Jo, min pige, det har jeg fra Clara Lydersen, der kjender ham saa godt.

Camilla.

Ja, Clara Lydersen hører ikke til dem, jeg reflekterer paa.

Henriette.

Hør, Emilie, der var Noget, jeg vilde spurgt dig om — hvordan opførte sig August hos Jer i Sommer?

Emilie.

Meget godt. Du tvivler da ikke derpaa?

Henriette.

Sa'er er ikke rigtig fornøiet med ham.

Emilie.

Ja, er det sandt, din Fader vil give ham en
Hovmester eller en Paapasser?

Henriette.

Det er det rigtignok. Vi kan vente ham hvert
Dieblif idag.

Emilie.

Men hvad ligner det?

Henriette.

Fa'er troer, det kan være til hans Bedste.

Camilla.

Sandt at sige troer jeg, at det er aldeles nød-
vendigt. Der kan ikke indvendes Noget mod Au-
gust fra Hjertets Side. Men hans Lettsindighed og
hans Ulyst til en høiere Uddannelse er meget befla-
gelig.

Henriette.

Ja, du, der selv staaer saa høit, har Lov at
være streng mod Andre; men ...

Camilla.

Jeg nægter ikke, at jeg i mange Punkter er
streng i mine Principer. August har gjort Gjæld ...

Henriette.

Det var dengang Fa'er holdt ham saa knap.

Camilla.

Og han er ikke fri for at svire og sværme —

det veed jeg ganske bestemt. Jeg troer heller ikke, han er aldeles sanddru.

Emilie (affides).

Kan hun holde af August, naar hun taler saaledes om ham?

Henriette.

Der ringede det. (Gaaer hen til Døren i Baggrunden og taler ud.) Hvem kom der? Var det Jomfru Sørensen? — Camilla, der er hun! (Gaaer hurtig hen til den bagerste Sidedør tilhøire.) Mo'er! der er Jomfru Sørensen! (Kommer frem.) Hende vil vi anbefale dig, Emilie; hun kan være dig til stor Nytte.

Emilie.

Hvad er hun, denne Jomfru Sørensen?

Henriette.

Hun sidder og syer Skræddersyning hos Familier; men hun er saa vanskelig at faae, at man maa bestille hende længe iforveien. Hun kommer i de bedste Huse, og kjender Alt hvad der hører til Mode og god Smag. Hun er en reen Skat! — Der er hun!

Tredie Scene.

Emilie. Henriette. Camilla. — Jomfru Sørensen
(fra Sovebøden i Baggrunden).

Sfr. Sørensen.

Her har De mig endelig. Men De kan troe, det holdt haardt for mig at vinde herop.

Henriette.

De har dog faaet mit couleurte Uldgarn?

Sfr. Sørensen.

Jo, her skal De see. (Tager en stor Bunke Uldgarn af forskellige Farver op af sin Pose eller Flettekurv.) Det er just som det skal være, og udmærket sorteret. — Og her har De det nye Kjølemønster, jeg talte om. (Tager et Kjølemønster op af sin Pose.) Det er til Livet, og det er Maalet til Reierdelen.

Camilla.

Og De har husket det Silketøi, De lovede at købe til mig?

Sfr. Sørensen.

Her har jeg det. (Tager en Paffe op af Posen, og siger affides til Camilla.) Der ligger et Brev til Dem i Pakken fra Lieutenanten.

Camilla (sagte).

Godt; tie bare stille...

Sfr. Sørensen (som før).

Ja, men han bad mig saa høflig sige til Dem — (taler sagte med hende).

Henriette (for sig selv).

Det er besynderligt, Camilla har i den sidste Tid saa mange Hemmeligheder med Bomfru Sørensen.

Sfr. Sørensen (heit, til de Andre).

Jeg har faaet det Stykke Silketøi for Spotpræis. Svenden i Boutiquen — De veed, han det

tjønne, unge Menneſte — fortalte mig, at hans Prins-
cipal havde det fra et meget ſolid Huus i Hamborg,
men der nu er i Pengeførlegenhed og ſælger ud til
partout Priis.

Henriette.

Saa? (Affbes til Camilla.) Hvad vilde Tomfru
Sørensen dig?

Camilla.

Na, det var om det nye Mønſter til et Sner-
liv. Det taasfede Fruentimmer geneerte ſig, fordi
der var en fremmed Dame tilſtede. (Til Emilie.) De
undſkylder vel, at jeg gaaer ind med denne Pakke.

(Gaaer.)

Henriette.

Men, Tomfru Sørensen, hvad er det for Fod-
tøi, De har paa?

Sfr. Sørensen.

Det er Mandfolkeſtøvler. Det er nu det aller-
gentileſte at gaae med. Man tager dem ellers af i
Entreem og fører ſine Sko med ſig — jeg har mine
her i Poſen (tager et Par Sko op.) Men idag var det
ikke ſaa ſnavſet paa Gaden, og derfor beholdt jeg
dem paa.

Henriette.

Men hvordan faaer De ſaadanne Støvler af?

Sfr. Sørensen.

Paa en ordentlig Støvleknægt, ligesom Herrerne.

Vil De see, jeg har min Støvleknægt med mig. (Tager en stor Støvleknægt op af Posen.) Det er nu den højeste Mode for Damer at gaae med Mandfolkeklæder, med Mameluffer, med Vest og Krave, med Matros=Blakfarter med lange Ermer. De skal see, Herrefjoler med lange Skjoder komme ogsaa i Brug.

Henriette.

Jo, det vil see net ud!

Sfr. Sørensen.

Det skal De ikke sige. Der er jo saa mange aparte Ting kommet op. — Men, hvad jeg vilde sagt, der kommer vel en Mængde Mennesker til Dem i aften?

Henriette.

Ja, vi har trommet sammen alle dem, vi kunde. Jeg længes bare efter, at man siger Velbekomme og vi kan begynde at dansse.

Sfr. Sørensen.

Ja, men Frøkenen maa dog huske paa, at det ikke længer er fint, at sige Velbekomme.

Henriette.

Naa, man bukker eller neier blot.

Sfr. Sørensen.

Nei, man lader som slet Ingenting. Alting skal nu være saa ugentert. Det kommer, siger man, fra Engländerne og de Franste, fra den Tid de bombarderede Sebastopolen; for der generede de dem heller ikke.

Emilie (affbed).

Man kan blive ganske forvirret over den Tale.

Ifr. Sørensen.

Men her har vi jo Deres Fru Moder!

Fjerde Scene.

Emilie. Henriette. Ifr. Sørensen. Fru Dinge. —
Siden Camilla.

Fruen.

Na, jeg har ret længtes efter Dem, Frønsfru Sørensen. Hvordan gaaer det med Det, De veed nok?

Ifr. Sørensen.

Det gaaer godt. Min Cousine har sendt En herop. Har han ikke været her endnu?

Fruen.

Nei, endnu ikke.

Henriette.

Hvad er det, Mo'er?

Fruen.

Det er en Idee, Camilla har givet mig, og som jeg strax talte med din Fa'er om. Det er saa slemt, naar her er Fremmede, at man ikke altid veed hvad man skal underholde dem med. Din Fa'er har Hovedet fuldt af saa mange Ting, og August giver os en god Dag. Saa meente nu Camilla, det var godt, om der var En i Selskabet, der kunde paatage sig at

sætte Liv i Folk, naar Samtalen begyndte at døe hen; og en saadan En har vi nu søgt om i Aviserne. Han skulde melde sig hos Jomfru Sørensens Cousine. (Til Sfr. Sørensen.) Har der meldt sig Mange?

Sfr. Sørensen.

Ja, forstrækkeligt! Men de Fleste skal rigtignok have seet ud som Underofficerer eller Barbeersvende. Den derimod, hun har sendt herop, skal være et net Menneffe, pæn i Klæderne, og faae velopdragen og dannet ud. De kan vide, han tilbyder sig at converse- fere baade paa Tydsk og paa Dansk; og han vil holde ud til Klokken to eller saalænge De vil, naar han blot imellem faaer en lille Hjertestyrkning.

Fruen.

Ja, nu faaer man at see paa ham. Godt var det, om vi kunde være tjente med ham. Jeg selv kan ikke ret tage mig af den Sag; jeg har nok at passe, og min Helbred er rigtig heller ikke nu som før.

Sfr. Sørensen.

Hvis Fruen undertiden føler sig upasselig, kan jeg anbefale Dem en Bog, der skal være saa nyttig, naar man feiler Noget.

Fruen.

Hvad er det for en Bog?

Sfr. Sørensen.

Den hedder: „Historie om en Mand, der først

var en Svækling, men siden blev saa frisk som en Hornfisk."

Henriette.

En Svækling! Hvad er det for et Dyr?

Ffr. Sørensen.

Det skal være et Slags smaa Fisk. — Men nu tør jeg min Tro ikke opholde mig længer. Jeg skal være hos Kammerherrens Kloften eet, og har endnu saa Meget at besørge.

Fruen.

Men De kommer jo i Aften og gaaer os lidt tilhaande?

Ffr. Sørensen.

Det skal jeg nok. — Men, det er sandt, Frue, jeg staffer Dem ganske vist den gamle Stine til at hjælpe Dem i Rjøkkenet, naar De næste Uge har Middagsfestsab. Hende er De tjent med — paa mit Ord! Det er mageløst som hun har en god Smag!

Henriette.

Smag? Mener De i Bynt og Paaklædning?

Ffr. Sørensen.

Nei, det forstaaer hun sig slet ikke paa. Men det er mageløst som hun smager godt.

Henriette.

Hahaha! Den gamle Stine, smager hun godt?

Ffr. Sørensen.

Justement. Naar hun har smagt paa Suppen

og siger, den er salt nok, saa kan De stole derpaa. Og hendes Smørsmag! Derom kunde man fortælle Historier. — Men Adios til Dem Alle! (Gaaer.)

Fruen.

Ja, jeg staaer her, og derude vente de Alle paa mig.

(I det hun vil gaae, træder Camilla ind igjen.)

Camilla.

Er Onkel ikke her?

Fruen.

Er han kommen?

Camilla.

For lidt siden. Han gik først over i sine Værelser.

Fruen.

Ja, saa kommer han strax herind. (Til Sette.) Hør, lad saa Ingenting være iveien, at din Fa'er ikke skal faae Noget at blive fortredeelig over.

Henriette.

Nei, det skal jeg nok tage mig iagt for. Jeg vil helst holde Fa'er i godt Humour, for Ugerups Skyld.

Femte Scene.

Fruen. Emilie. Henriette. Camilla. — Justitsraad Dunge.

Justitsraaden

(med flere Papper Papirer under Armen og et aabent Brev i Haanden).

Er det nu ikke som jeg siger: det er til ingen

Nytte, at jeg prøver for Jer. Nu staae de og stryger derinde i det lille Kammer, hvor jeg har mine Samlinger.

Fruen (seer paa Jette).

Stryger de?

Henriette.

Det veed jeg Intet af.

Justitsraaden.

Jo, Gu' stryger de, og man er nærved at kvæles af den Damp og Dvalm.

Fruen.

Men hvem kan det da være —?

Camilla.

Kjære Onkel maa ikke blive vred. Det er rigtignok for mig — det er kun et Par fine Strimler, og det skal vi strax faae bort, naar De ønsker det.

Justitsraaden.

Er det for dig, min Vige? Nu ja, naar det er saa lidt, gjør det heller Intet; det har du Ret i. — Men der er jo Emilie! Velkommen, mit Barn Og din Fa'er, hvor er han?

Fruen.

Han gik ud i Byen i et Grinde, men kommer snart igjen. (Affides til Henriette.) Det er bedst, I gaae ind. Din Fa'er er i slet Humeur, det kan jeg see paa ham. Tag Emilie med dig. (Til Justitsraaden.)

Vi vil ikke forstyrre dig, hvis du har Noget at bestille.

Justitsraaden.

Ja, derpaa mangler det ikke. Lad mig kun faae et Bord herhen.

(Fruen og Sette flytte et Bord frem.)

Og bliv du her, Camilla. Jeg vil tale med dig.

(Fruen, Emilie og Henriette gaae ind.)

Sjette Scene.

Justitsraaden. Camilla.

Justitsraaden.

Her har vel Ingen været?

Camilla.

Ikke det jeg veed.

Justitsraaden.

Ja, han kommer nok. Hm! det er besynderligt — jeg kunde næsten ønske, han blev borte.

Camilla.

Det er vel ikke Deres Alvor, Onkel? Gaa ivrig De har været for den Plan!

Justitsraaden.

Det er sandt — og for mit eget Vedkommende længe jeg efter ham næsten med Utaalmødighed. Men jeg frygter dog for, at August ikke vil finde sig i en saadan Opdrager.

Camilla (lidt haanlig).

Na, han finder sig nok deri, naar det er hans Faders Villie. Er det ikke vor Blygt, at adlyde og ære enhver Befaling, der kommer fra vore Forældre? Naar min afdøde, elskede Moder paalagde mig Noget, var det min største Glæde at opfylde hendes Ønske, selv om det ikke faldt mig saa let.

Justitsraaden.

Saa, men du var ogsaa en sjelden Datter, efter Alt hvad du selv har fortalt mig. Med Sønner har man desuden altid lidt mere Dvakleri end med Døtrene. Men du har Ret, at August maa finde sig deri, om ikke for Andet, saa for med Tiden at blive en Bige som dig værdig. Det var din fortræffelige Moders Ønske, at der skulde blive et Par af Eder.

Camilla.

Det veed jeg, og min elskede Moders Minde er mig saa dyrebart, at jeg, for at kunne opfylde dette hendes Ønske, selv har raadet Dem til at antage en duelig Mand, der kunde have Tilsyn med August's Opførsel og hans Studeringer. Det var jo dog muligt, at han ved en saadan Veiledning kunde befries for sin letsindige Tænfemaade og erhverve den Mandens Modenhed, han desværre mangler.

Justitsraaden.

Og dit Raad var godt, min Bige; derfor har jeg fulgt det.

Camilla.

Ja, jeg maa rigtignok tilstaae, at hvis der ikke stcer en meget betydelig Forandring til det Bedre med ham, vilde jeg gjøre Uret i at række ham min Haand. Vi vilde ikke blive lykkelige sammen.

Justitsraaden.

Vær du kun ubekymret, min Pige. Bistnok saae jeg gjerne, at der kunde blive et Par af Jer, og du har selv engang lovet mig at gjøre derfor hvad der stod i din Magt. Men det skal ligesuldt komme an paa din egen Villie.

Camilla.

Jeg er ikke usølsom for Deres store Godhed mod mig, fjære Onkel. Jeg har ikke glemt, at De med Deres ædle Hjerter tog Dem af mig ved min Moders Død, da jeg stod eensom og hjælpeløs i Verden —

Justitsraaden.

Tael ikke om det. Det var ikke Andet end hvad jeg skyldte det Vensteb, jeg altid har baaret for din Moder. August er en Tusentast, der ikke veed hvad han forskjertser i dig. Men nu vil vi gjøre det sidste Forsøg, og han skal min Sandien, enten han vil eller ikke, lade sig styre og veilede af den Mand, der er mig anbefalet. — Gaae du kun ind til de Andre, og overlad den Sag til mig. I dette Dieblif har jeg lidt travlt.

Camilla (affbes).

Jeg tænker, vor spydige, selvfloge August skal lænnes lidt, naar han kommer under det Tilsyn.

(Gaaer.)

Justitsraaden

(sætter sig ved Bordet og tager det aabne Brev frem).

Ja, det Brev er som saa mange, min Guldmægtig har skrevet mig; det er fuldt af philosophiske Talemaader, hvoraf jeg ikke forstaaer et Ord. Den Nav har mærket, hvorpaa det storter hos mig, og vil nu gjøre sig tyk med sin Visdom. Nei, der maa see en Forandring; jeg vil ikke saadanne lade mig trumfe. — Ja, jeg maa nok overtænke nærmere hvad han skriver. Brevet skal jo besvares, enten han filosofherer eller flouterer. (Gjennemløbende Brevet.) „Disse tvende Theorier . . . forsvundne af Bevidstheden . . . høre ind under det Ophævedes Kategorie.“ Jeg forstaaer det min Sjæl ikke, og jeg gider ikke brudt mit Hoved dermed; det kan da ogsaa berøve til imorgen. (Lægger sig tilbage i Stolen og begynder at lukke Dinene.) Det er besynderligt som der kommer Sovnighed over mig, naar jeg sidder i den Lænestol. Den er for magelig . . . jeg burde egentlig altid staae og arbejde . . . det vil jeg for Fremtiden . . . jeg vil strax reise mig . . . ja, det vil jeg — (falder isvovn.)

Syvende Scene.

Justitsraaden. Fruen (fra den bagerste Dør tilhøre).

Fruen (affides).

Jeg skal dog prøve paa, om jeg nu kan tale til min Mand om Jettes Forlovelse. (Gaaer hen til ham.)
Nu, lille Mand! altid ved dit Arbeid!

Justitsraaden

(vaagner, da hun nærmer sig ham, og tager en Pen i Haanden; fortredelig).

Tavist — hvorfor forstyrer du mig?

Fruen.

Na, du maa ikke slide og slæbe saadanne bestandig. Du maa unde dig lidt Ro.

Justitsraaden.

Hvorfra skulde den Ro komme? Man er jo ophængt i Forretninger — og Fortredeligheder nok aparte!

Fruen (affides).

Han er i ondt Humeur; saa tør jeg ikke tale om Jette. (Hoit.) Vil du, jeg skal gaae ind igjen?

Justitsraaden.

Jo, og sliq til Jette, hun skal strax lade mig det vide, naar den Person kommer, vi vente paa. — Der gif Nogen med Entreedøren . . . det er bestemt ham. Saa gaae du din Vej.

(Gaaer hen til Døren i Baggrunden, mens Fruen gaaer ind tilhøre.)

Ottende Scene.

Justitsraaden. Poulsen.

Justitsraaden.

Maa, er det dig —!

Poulsen.

Ja, min gamle Ven, her har du mig. Men, tager jeg ikke fejl, saa ventede du i dette Dieblif en Anden.

Justitsraaden.

Det er sandt. Jeg troede, det var en ung Mand, der skal komme idag og være i mit Huus som . . . som —

Poulsen.

Er det ham, der skal være Huuslærer?

Justitsraaden.

Det maa du gjerne kalde ham. Han skal være en Lærer for mit Huus, han skal give det Hele et andet, et bedre, et høiere Sving.

Poulsen.

Saa? Men, efter hvad man har fortalt mig her, troede jeg, han skulde blot komme for August's Skyld.

Justitsraaden.

Javist, det er jo sandt nok Hovedgrunden til hans Komme. Men jeg har desforuden en aparte Grund, hvorfor jeg ønskede en saadan Mand i mit

Huus. Seer du — ja, sig mig først: er du bekendt med den nyere Philosophie?

Poulsen (forundret).

Den nyere Philosophie? Ja, man gider jo ikke gjerne svare ligefrem Nei dertil; men jeg kan heller ikke med god Samvittighed svare Ja.

Justitsraaden.

Det gaaer mig accurat ligedan. Men man kan ikke længer være bekendt at holde sig udenfor alt dette. Man støder an og kommer i Forlegenhed hvert Dieblif. Den yngre Generation voxer En over Hovedet. Dype i Comptoiret kan min egen Fuldmægtig, saa tidt han har Lyst, chikanere mig med sine philosophiske Brokker. Det gaaer ikke an, Poulsen! Man maa holde Skridt med sin Tid.

Poulsen.

I mine Studenterdage har jeg selv engang havt stor Lyst til at gjøre mig fortrolig med dette Studium; men min forandrede Livsstilling gjorde, at jeg maatte opgive det. Nu er jeg kommen til den Erkjendelse, at den dybeste Philosophie maaskee kun er mulig i Lydsland, eftersom den i en saa stor Mængde Tankebestemmelser binder sig til Sproget. I Frankrig og vel ogsaa i England er den ganske vist en Umulighed. Jeg har visseelig stor Agtelse for de Mænd, der hos os have udbredt Kjendskabet til disse dybsindige Undersøgelser. Men det er ikke gjort med at

stumme Vidt af Overfladen og staffe sig Færdighed i den philosophiske Terminologie. Heraf har vi jo i den senere Tid seet nok hos os, og indtil Bæmmelse.

Justitsraaden.

Men en saadan Kundskab er dog ikke at foragte. Saa er man dog i det mindste orienteret, og behøver ikke at lade sig sætte tilbænts af enhver lumpen Comptoirist. Du, i dine Forhold og med dine Omgivelser, sjøler maaskee ikke Nødvendigheden heraf; men anderledes er det med mig i min Stilling. Og see derfor har jeg nu gjennem en af Professorerne, en gammel Ven af mig, ladet mig anbefale en ung Mand, der paa samme Tid han var en Veileder for August, ogsaa kunde paatage sig at bibringe mig den Kundskab i Philosophien, jeg endnu kan tilegne mig.

Poulsen.

Ja, jeg vil haabe, at det er en af dine sædvanlige Liebhaberier, som du selv allerførst bliver kjed af — ligesom du blev kjed af Heraldiken, af dine Seglsamlinger og din Samling af Autographer.

Justitsraaden.

Det skal du just ikke troe. — Der har forresten allerede været en Person hos mig imorges. Han var sendt af En, til hvem jeg oppe i Klubben havde talt om den samme Sag. Det var en mærkelig Tyr. Han bekjendte sig, som han sagde, til Pythagoras's

Kære, det vil sige, han antog en Sjælevandring, en uendelig Række af Præeristenser.

Poulsen.

Kunde han da ligesom Pythagoras erindre hvad han havde været forhen paa Jorden, inden han blev født?

Justitsraaden.

Naturligviis, kjære Ven! Hør bare: han havde udfundet af forskjellige Vink i ældre Skrifter, at der gaves Midler til ligesom at klare Synet for sine forrige Tilværelser, og ved dem havde han gennemstuet otte af dem. Men disse Midler vare kostbare, og det stakkels Menneſte havde tilsat en temmelig stor Arv derpaa. Han vidste saaledes, at han engang havde været Minister hos en indisk Tyrste; en anden Gang stak hans Sjæl i en Jacobiner under den franske Revolution, og een Gang — tænk dig! — saae han sig selv i Sancho Panzas Uſel!

Poulsen.

Sancho Panzas! Men jeg troede, det var en Person i en opdigtet Fortælling, i Don Quixote.

Justitsraaden.

Den samme Indvending gjorde jeg ham. Men han svarede mig ganske simpelt: Det bedste Beviis for, at Sancho Panza havde været til, var just, at han havde været hans Uſel.

Poulsen.

Ja, det har sin Rigtighed. — Hm! Forlangte han Benge af dig for at indvie dig i sin Hemmelighed?

Justitsraaden.

Han underrettede mig om, at Udgifterne, hver Gang man vilde afløre en Præeristens, løb op til en 200 Rigsdaler. Jeg gav ham dog kun 5 Rigsdaler til de første Udlæg. Men saa kom August til og paastod, at han var en fordrucken Theolog, der just ikke stod i det bedste Rygte; og saa kunde jeg ikke godt tage ham til Veileder for min Søn.

Poulsen.

Nei, ikke godt. — Men sig mig nu, hvorfor anseer du det egentligt for saa nødvendigt, at August faaer en Veileder?

Justitsraaden.

For ellers bliver han aldrig til Noget. Jeg vil ikke tale om hans Ulyst til ethvert Studium, vi har foreslaaet ham; men han driver Liden hen med lutter Udenoms-Sysler. Desuden fører han et uordentligt Liv, spiller Billard paa offentlige Steder —

Poulsen.

Nu, den Ulykke er ikke saa stor.

Justitsraaden.

Men han søger til flette Steder, hvor der indgaars høie Beddemaal.

Poulsen.

Fra hvem har du det?

Justitsraaden.

Det har jeg fra Camilla, og hun farer ikke med Tant.

Poulsen.

Ja, hvor kan hun vide Noget derom?

Justitsraaden.

Hun har det igjen fra Lieutenant v. Bergen.

Poulsen.

Lieutenant v. Bergen? Kjender jeg ikke ham? Er det ikke en af Byens Elegants? et Slags levende Modejournal?

Justitsraaden.

Saamænd.

Poulsen.

Noget borneret, og af temmelig flygtige Sæder?

Justitsraaden.

Jo. Men du maa da ikke troe, at Camilla tager videre Hensyn til en Person, der staaer saa lavt under hende som han. Men en factisk Kundskab kan han jo bestbde som hver Anden.

Poulsen.

Ja, kjære Ven, men du bør dog betænke dig lidt, inden du rækker Dre til de Historier, der berettes dig om August. Han var jo i Sommer et Par Maaneder ovre hos os og gjorde sig almindelig af-

holdt. Du har selv sør holdt meget af ham, ja, han var en Tid din Diefteen. Har du nu ved Dretuderi ...

Justitsraaden.

Na, vist ikke!

Poulsen.

Det kan nok være, at han ikke duer til Studeringer; men jeg troer, at han i mangen anden Retning vil være paa sin Plads.

Justitsraaden.

Men sine Studeringer skal han fortsætte; det har jeg engang sat mig paa. Og kun ved den Dannelse, Studeringerne give, kan han gjøre sig Haab om Camillas Haand.

Poulsen.

Er han da saa begjærlig efter den Lykke?

Justitsraaden.

Om han er? Du maa spørge, om hun vil unde ham den. Hun er en fortræffelig Pige, af sjelden Forstand og Dannelse. Hun slægter sin Moder paa, der, som du veed, var en udmærket Kone.

Poulsen (affides).

Ja, hun var dygtig forskruet. (Søit.) Nu, du maa handle som du selv synes bedst. — Kan jeg et Dieblit gaae ind til de Andre?

Justitsraaden.

Det kan du godt. De er' derinde.

(Poulsen gaaer ind tilhøire, idet den gamle Tjener
Johan træder ind fra Baggrunden.)

Tiende Scene.

Justitsraaden. Johan (i Huusdragt i denne og næste Act).

Johan.

Jeg forstyrrer dog vel ikke Hr. Justitsraaden?

Justitsraaden

(der igjen har sat sig ved Bordet).

Jo, du gjør. Hvad er det nu du vil?

Johan

(tagende sig god Tid).

Ja, see, det var nu den Dpvarter til vor fjære, unge Hr. August vi skulde tænke paa, En, der kunde passe ham og besørge hans Grinder. En saadan Person kunde ogsaa være til Gavn ellers. Naar her er Fremmede, kunde han hjælpe ved Borddækningen og med at gaae og byde omkring. Men Hovedsagen er Hr. August, som jeg nu, i den Alder jeg er i, ikke kan passe som det er min Skyldighed. Det var Synd at sige, at den unge Herre var urimelig. Men her er saa Meget at varetage, at jeg ikke engang kan overkomme det Rimelige; og saa var det jo urimeligt,

om jeg ikke tilstod Hr. Justitsraaden, at det Rimeligste var . . .

Justitsraaden.

Det Rimeligste var, at du nu tav stille, istedenfor at fortælle mig hvad jeg veed. Kort og godt, har du skaffet en saadan Opvarter?

Johan.

Ja, see, skaffet ham har jeg ikke. Men jeg var igaar hos Fæstemanden, og han lovede at sende En herop iformiddag.

Justitsraaden.

Godt. Naar han kommer og du finder ham duelig, saa send ham ind til mig; og gaae saa nu.

(Johan gaaer.)

Jeg burde igrunden mærke mig og nedskrive Et og Andet, jeg vilde søge Oplysning om hos den unge Mand, der skal komme. Som nu saa mange af de nyere Opfindelser! Hvem har kunnet holde Skridt med dem! Og den electromagnetiske Telegraph — med Skam at tale veed jeg min Sandten ikke, hvordan det egentlig hænger sammen dermed. Ja, han kan være mig til stor Nytte, og jeg kan indhente Meget af det Forsømte, hvis han svarer til mine Forventninger. Jeg maa have en saadan Person om mig; jeg vil ikke længer være uvidende om de store Resultater, vor Tid har bragt det til.

Tiende Scene.

Justitsraaden. Henriette. Siden Skalholt.

Henriette.

Ja'er! Ja'er! Han er kommen, han, du venter paa.

Justitsraaden.

Er han? Hvor har du ham?

Henriette.

Jeg lod ham gaae ind i Entreen. Skal jeg gaae hen og lukke op for ham?

Justitsraaden.

Nei, lad mig. Gaae du kun ind. (Henriette gaaer ind tilhøire.) Endelig kom han! Det var charmant!

(Gaaer hen til Baggrunden og aabner Døren. I Entreen, der er lysere end Scenen — man kan antage, at Solen staaer paa der — sees Skalholt i nogen Fraastand, med Hatten i Haanden og bukfende.)

Justitsraaden.

Træd nærmere!

Skalholt

(bukker forlegen og feitet).

Justitsraaden.

Jeg siger, behag at træde nærmere!

Skalholt.

Jeg kan meget godt staae her.

Justitsraaden.

Men jeg kan ikke staae her. Kom kun indenfor.

Skalholt

(buffende og idet han gjør et Skridt tilbage).

Nei, Gud bevares, Hr. Justitsraad — jeg staaer
godt her . . . jeg staaer overmaade godt her . . .

(Under denne Replik falder Tæppet.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Justitsraaden og Skalholt, der begge staae i samme Stilling som i Slutningen af forrige Act.

Justitsraaden.

Men jeg siger Dem, at De maa træde indensfor, hvis jeg skal tale med Dem.

Skalholt (bukkende).

Nei, Hr. Justitsraad, det er en altfor stor Ære —

Justitsraaden.

Na, vist ikke! Hvad skal de Complimenter til? Kom nu!

(Tager ham ved Haanden og fører ham ind.)

Ja, ved Døren skal De ikke staae.

Skalholt.

Nei, det skal jeg vist ikke.

(De komme frem.)

Justitsraaden.

Er det ikke Dem, der er sendt mig som Lærer for min Søn fra min gamle Ven, Professorens?

Skalholt.

Jo, gunstige Hr. Justitsraad, det skulde rigtig nok være mig. Hr. Professorens*) har sagt mig, at Justitsraaden var en god Mand, og at jeg skulde faae det saa godt her.

Justitsraaden.

Jeg tænker nok, vi skal blive fornøiede med hinanden. — De er jo Student, ikke sandt?

Skalholt.

Jo, jeg er ogsaa Student.

Justitsraaden.

Lor jeg spørge om Deres Navn?

Skalholt.

Sturle Sigurdson Skalholt.

Justitsraaden.

Skalholt? Saa er De vist ikke her fra Byen?

Skalholt.

Nei, det er jeg vist ikke.

Justitsraaden.

Er De en Islænder?

*) Forf. har ved dette og nogle andre Ord søgt at antyde Islændernes afvigende Pronunciation, men maa dog i det Væsentlige overlade dette som hele Udtalen til Fremstilleren.

Skalholt.

Jo . . . det er at sige, jeg er født paa Island.

Justitsraaden.

Naa, men De er ikke opdragen der?

Skalholt.

Jo, jeg er ogsaa opdragen der; men . . .

Justitsraaden.

Men?

Skalholt (hurtig).

Men jeg er bleven Student i Kjøbenhavn.

Justitsraaden.

Ja, det forstaaer sig. — Har De før givet Dem af med at manuducere?

Skalholt.

Manuducere?

Justitsraaden.

Med at undervise?

Skalholt.

Jo, Gud bevares! I Keikiavig forestod jeg i 6 Aar en Skole.

Justitsraaden.

Saa? Ja, jeg seer med Fornøielse, at De er ikke saa ung længer. De er vist en gammel Student?

Skalholt.

Jeg blev Student for to et kvart Aar siden.

Justitsraaden.

Ja saa! Men hvor gammel er De da selv?

Skalholt.

Syv og tredive Aar, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Saa kom De sildig til Universitetet.

Skalholt.

Ja, efter min Farbroders Død forestod jeg i 5 Aar en lille Handel for hans Enke; siden var jeg i 3 Aar hos en Hreppstyre, og saa fik jeg Skolen.

Justitsraaden.

Naa, saaledes! — Men det var Deres Lærerforhold til min Søn vi skulde tale om. Hvad Methode agter De at følge ved Underviisningen?

Skalholt.

Methode? Ja... ønsker Hr. Justitsraaden, at jeg skal banke ham?

Justitsraaden.

Nei, det gaaer ikke an.

Skalholt.

Hvis Hr. Justitsraaden ønsker det, kan jeg godt paatage mig det.

Justitsraaden.

Nei, vist ikke. Et ungt Menneske paa 21 Aar kan man ikke banke.

Skalholt.

Nei, det kan man nok ikke. Jeg vidste ikke Andet end at det var en Skoledreng.

Justitsraaden.

Naa! — ja, men hele dette Bryggesystem har aldrig villet behage mig. Vor gamle Rector paa-
stod rigtignok, at der blandt Drengébørn gaves nogle af en besynderlig Haardhed, og hos hvilke man maatte slaae den aandelige Gnist frem, ligesom af Staal og Sten. I saa Fald kan jeg begribe, at man slaaer Hovedet, med en Kindhest eller en Skalle. Men hvorfor slaaer man dem paa Boderen?

Skalholt.

Man mener kanskee, at hvor der undertiden findes Røg, der maa ogsaa være Ild.

Justitsraaden (leer).

Ja, maaskee! — Men hvad min Søn angaaer, saa skulde han nu læse til den juridiske Embeds-Examen. I Hovedsagen ønsker jeg, at De skal have Opsyn med ham, holde ham til at arbejde og hindre ham i at gjøre dumme Streger. For en Tid siden var han slem med at kaste med Pengene, og gjorde ogsaa Gjæld, som jeg maatte betale.

Skalholt.

Jeg skal gjøre hvad jeg kan, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Det tvivler jeg ikke paa. — Men der var en anden Ting jeg vilde talt med Dem om. Seer De, jeg kunde selv have Lyst til at profitere af Deres Veiledning. Der er hvert Dieblit en Oplysning jeg

ønsker mig, saaledes, for at tage et Exempel — ja, sig mig, har De holdt Skridt med den nyere Tids Opdagelser, med Naturvidensskaberne?

Skalholt.

Naturvidensskaberne?

Justitsraaden.

Ja, med de Opdagelser, der skyldes Chemien, Physiken, og overhovedet de mathematiske Videnskaber...

Skalholt (forneiet).

Jo, Hr. Justitsraad, jo, Gud bevares! Jeg har hørt alle Professorernes Forelæsninger over Physik, Astronomie, Trigonometrie, Stereometrie — og jeg kan mine Collegier paa Fingrene.

Justitsraaden.

Det er mig kjært. Og nu Philosophien! Den har De lagt Dem specielt efter, det har man sagt mig; og det kommer mig meget tilpas. Jeg har i de sidste ti Aar bestandig følt Savnet af denne Rundskab. Alle Mennesker tale om en tydsk Philosoph — hvad er det nu han hedder — naa, Hegel; men, naar jeg har prøvet paa at ville læse Noget af ham, er Alting løbet rundt for mig. Det maa nu indhentes, det er nødvendigt for mig, og det skal De hjælpe mig til.

Skalholt.

Ja, gunstige Hr. Justitsraad! men det kommer nu for sildigt. Hegel er en stor Philosoph, men

han kan ikke længere nytte Dem; nu skal man ud-
over Hejel.

Justitsraaden.

Fanden heller! Skulde det være for seent?
Det var da ærgerligt! Det Lidet, jeg kjender til ham,
Det, jeg hift og her har snappet op, det skulde ikke
engang komme mig tilgode! Det er jo fortvivlende!

Skalholt

(Klapper ham paa Skulderen).

Det skal Justitsraaden ikke tage sig saa nær.
De andre thidske Philosopher ere ogsaa duelige Mænd,
som man læser med stor Nytte. De skal nok blive
fornøjet.

Justitsraaden.

Ja, De skal have Tak for at De trøfter mig.
Vi faae nu see til, hvorvidt jeg kan bringe det. Jeg
vil ellers komme til at benytte Deres Bistand i meer
end een Retning, saaledes ved Skriveri i min Em-
bedsstilling, jeg mener ved en eller anden Dpsats,
som De kunde gennemgaae for mig og give lidt
Sving i Stilen. En oppe i Comptoiret taler saa
meget om en ny Ortographie, der er opkommet, og
der skal overgaae den almindelige.

Skalholt.

En Ortographie?

Justitsraaden.

Jeg troer, det er Raff's.

Skalholt.

Ja, Gud bevares, Hr. Justitsraad! den fjender jeg just godt; og den er rigtignok den bedste, man kan holde sig til. Men man pleier ikke at bruge den i de Skrifter, der skal læses af Andre, men kun i dem, man skriver for sin egen Fornøielse.

Justitsraaden.

Ja, hvad kan det saa hjælpe?

Skalholt (naiv).

Men den er alligevel saa god!

Justitsraaden.

Naa, men det er vel paa Tid, at De taler med min Søn. Han er oppe paa sit Bærelse, men jeg skal lade ham falde — det vil sige, for Fremtiden skal De og han beboe disse to Bærelser (peger tilvenstre.) han det inderste. Saa er De begge i Nærheden af mig, da jeg selv ofte opholder mig herinde. Og for min Familie er det ogsaa godt, at de har en Mand som Dem ved Haanden, naar de engang ønske sig en Dplysning. — Nu kan De gaae derind indtil jeg kommer igjen. Og saa er det nok bedst, at De lader Deres Tøi flytte hen til os i Eftermiddag.

(Gaaer gjennem Døren i Baggrunden.)

Skalholt (ene).

Jeg har vist truffet det godt her. Justitsraaden er en god Mand, og jeg skal gjøre mig Glid for at fornøie ham. (Seer ind tilvenstre.) Ja, et saa kjønt

Kammer har jeg ikke boet paa før, ikke engang paa Røgenfen.

Anden Scene.

Skalholt. Fruen.

Fruen.

Ane paastod, der var kommen en fremmed Mand. Det er vist ham, Tomfru Sørensen har talt om. (Bliver Skalholt vaer.) Ja, der staaer jo En. (Til Skalholt.) Med Tilladelse, er De den Herre, som har lovet at komme og være os lidt behjælpelig her i Familien, naar vi har Selskab?

Skalholt (affbes).

Ja, Justitsraaden talte jo om sin Familie . . . (Høit.) Jo, . . . det er vist mig. Men jeg veed ikke, med hvem jeg skulde have den Ære at tale.

Fruen.

Jeg er Fruen her i Huset. Jeg skal sige Dem, det vilde være os til stor Fordeel, om De kunde paatage Dem denne Sag. Man vil jo gjerne underholde sine Gæster; men det er ikke Enhver, der har Gaver til at more Andre.

Skalholt.

Nei, det er sandt . . . og jeg troer nok, at jeg skulde kunne det. Hvordan har Fruen egentlig tænkt sig den Ting?

Fruen.

Fremfor Alt maa De conversere de Fremmede.

Skalholt.

Conversere?

Fruen.

Ja, De skal snakke brav med dem, holde dem i godt Lune, fortælle Anecdoter og lystige Historier —

Skalholt.

Jo, Gud bevares, det skal jeg nok paatage mig. Jeg kan saa mange Historier.

Fruen.

Det var rart. — Er det sandt, at De ogsaa kan conversere paa Lydst?

Skalholt.

Paa Lydst? Paa virkelig Lydst?

Fruen.

Ja, det behøves slet ikke. Der kommer et Par Brøfener hos os, der ifjor Sommer brugte Vandfuren i Gräfenberg; de tale gjerne Lydst fra den Tid. Men lad dem om det! — Ja, saa bliver det derved. Mad og Drikke, saa Meget De ønsker, skal De naturligviis faae, og vi skal ogsaa ellers vise os erkjendtlige.

Skalholt.

Ja, jeg veed, at jeg er kommet til saa gode Mennesker.

Fruen.

Hør, jeg vil hente min Mand. Han taler nok det Nærmere med Dem. Vil De ikke saa længe trine ind her. (Peger tilhøire, den første Dør; affides.) Her har jeg da bestemt havt Lykken med mig. (Gaaer.)

Skalholt (ene).

Det var en stikkelig Kone, Justitsraadinden; og jeg seer nok, at jeg saaer det godt her. Alting her i Huset er saa fint og fornemt, og de er' Alle saa godt klædte. — Jo, morsomme Historier skal jeg nok fortælle, og som skal fornøie dem Allesammen. Der er den om Grimur fra Besfastad, der havde en Borte paa Næsen, som voksede og blev saa stor om Sommeren, men blev ganske lille om Vinteren; den vil de just lee ad.

(Sdet han vil gaae ind tilhøire, træder Johan ind.)

Tredie Scene.

Skalholt. Johan.

Johan.

Hvor Pokkeren fan nu det Menneſte blive af! Fæstemanden lovede dog saa vist at sende ham . . . Men der staaer jo En — ſkulde det være ham? (Til Skalholt.) Mig Forlov, er det Dem, Fæstemanden har sendt herop, og der ſkulde paſſe den unge Herre, Sønnen her i Huset?

Skalholt.

Jo, det skulde vist være mig.

Johan.

Naar, saa har de derude nok viist Dem herind.
— Ja, det er mig kjært, De kom. De er jo godt anbefalet, saa vi vil vente os det Bedste af Dem. Den unge Herre er et flinkt Menneske, af det bedste Hjerter. Han er lidt flygtig, men derfor er han jo ung.

Skalholt.

Ja, det har Justitsraaden allerede sagt mig.

Johan.

Har De talt med Justitsraaden? Var han fornøiet med Dem?

Skalholt.

Jo, han var just fornøiet med mig.

Johan.

Det var jo godt; saa er der jo Ingenting iveien.
— Ja, det er slet ingen Kunst at passe den unge Herre, naar De bare holder hans Ting i Orden, for i det Punkt kan han undertiden være vanskelig.

Skalholt.

Jeg skal gjøre mig den yderste Flid.

Johan.

Med hans Klæders Reengjørelse og deslige har De Intet at gjøre; dertil har vi en Karl. Jeg har heller ikke gjort det; for man er jo altid lidt ærefjær,

skal jeg sige Dem. De skal i Hovedsagen tage Dem af hans Bøger, Papirer og andre Sager, besørge hans Breve og lignende Grinder, (leende) eller være hans Privat-Secretair, som han siger.

Skalholt (hurtig).

Jo, det skulde jeg meget godt kunne paatage mig.

Johan.

Ja, den unge Herre er altid munter og lystig. — Men skriver De kanske godt?

Skalholt.

Jo, jeg er bekjendt for min Haandskrift.

Johan.

Os man kan læse hvad De skriver?

Skalholt.

Det skulde jeg mene.

Johan.

Ja, jeg skriver meget flinkt; men der er Ingen, der kan læse det. — Nu, det var det; og forresten skal De nok blive tilfreds. Vi skal faae det indrettet paa en god Fod for Dem. Vil De nu gaae med, saa kan De strax bringe en Kasse med Pistoler ned, som den unge Herre sætter megen Vriis paa; og saa kan De lære Husets Leilighed lidt at kjende. (Ibet de ville gaae.) Endnu Get, er De Byen godt bekjendt?

Skalholt.

Jo, Gud bevares! — især det Strøg, der ligger omkring Régensen og Studiegaarden.

Johan.

Naar — ja, saa kom.

(De gaae, høire Sidedør nærmest Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Justitsraaden, Fruen og August (fra Døren i Baggrunden).

Fruen (ved Indtrædelsen).

Ja, men jeg har ogsaa en Nyhed at fortælle. Den Herre, vi har talt om at antage for at convertere vore Gæster, er virkelig funden. Der har En meldt sig, og jeg synes ret, det er et charmant Menneske. Jeg lod ham gaae herind — (peger til høire.) Skal jeg hente ham?

Justitsraaden.

Nei, nu maae I først see den Lærer og Mentor for August, jeg har antaget. Det er en Perle; han kan være til stor Nytte for os Alle, saavel ved sine Kundskaber som ved sit forstandige Væsen. Han er herinde (peger til venstre) og jeg skal nu kalde ham ud. Men forinden behøver jeg dog ikke at paaminde dig om, August, hvad du skylder en Mand, din Fader har antaget, og der bringer de meest glimrende Anbefalinger med fra Professorerne.

August.

Vær forvisset om, at jeg med den største Gr-

bødighed vil behandle en Mand, min Fader har stemp-
let med det betydningsfulde Navn, en Perle.

Justitsraaden.

Ja, du er en Harcellist; men det faaer ikke
hjælpe — du maa nu lyftré ham. (Åbner Døren til-
enstre.) Hr. Skalholt! vil De saa komme ind ...
Jeg siger, om De vil træde herind! (Affides.) Hm!
det Menneſte er ſaa beſynderlig forknyttet eller di-
ſtrait; det er juſt ikke godt. (Svit.) Hr. Skalholt!
— Hm! nu ſtaaer han viſt og har ſaaet fat paa en
Bog. — Ja, jeg kan jo hente ham. (Gaaer ind, men
kommer ſtrax tilbage.) Han er ikke derinde; det er for-
underligt!

August (affides).

Maafſee en god Mand, ligesom i Aladdin, har
ført ham fra min Side og ſat ham op paa Taget.

Fruen (til ſin Mand).

Du kan troe, han er af Ubekjendtkab med Lei-
ligheden gaaet derind — (peger tilhoire.) Lad mig ſee
ad, mens jeg med det Samme henter den Herre
ud, jeg talte om. (Gaaer ind tilhoire.)

Justitsraaden (til August).

Har du nu ſaaet alle dine Sager bragt ned i
dit nye Værelſe?

August.

Ja, de ſtaaer derinde, men der har endnu ikke
været Tid til at ordne dem.

Justitsraaden.

Saa gjør det strax efter at vi har spist til Middag.

(Fruen kommer ind igjen.)

Fruen.

Det er da underligt! Der er Ingen af dem derinde, hverken den Ene eller den Anden.

Justitsraaden.

Hvor kan det gaae til?

August.

Ja, det er jo et mærkeligt Uheld — (affbes) at begge de to fortræffelige Ideer skulde gaae i Lysset!

Femte Scene.

De forrige. Johan og Skalholt. (Sidstnævnte bærer paa en Pistolkasse, nogle Rapirer, et Par Fægtehandsker, nogle Klædningsstykker og lignende Sager.)

Justitsraaden og Fruen,
(der begge vende sig om).

Men der er han jo!

Justitsraaden (til Johan).

Hvad skal det sige? Har du givet ham de Sager at bære?

Johan.

Jo, Hr. Justitsraad! (Til Fruen.) Jeg skal sige Fruen, det er den Person, jeg har antaget til at opvarte Hr. August.

Fruen.

Na Snak! Det er jo den Mand, der har meldt sig hos mig —

Justitsraaden.

Er det ham, Kone? Det er jo August's Lærer og Mentor, som jeg lige nu har talt med. (Til Skalholt.) Er De ikke?

Skalholt.

Jo, det er jeg rigtignok.

Fruen.

Men, kjære Ven, De har jo selv paa mit Spørgsmaal sagt til mig, at De nok skulde komme iaften og conversere og more vore Gæster.

Skalholt.

Ja, Gud bevares, det skulde jeg vist gjerne gøre.

Justitsraaden.

hm! — Men du, Johan, hvad er det for en Dumhed af dig?

Johan.

Hr. Justitsraaden maa undskylde. Jeg spurgte ham udtrykkeligt, om han var sendt af Fæstemanden.

Skalholt.

Ja, det er sandt; men jeg forstod det vist ikke saa rigtigt.

Justitsraaden (fortrebelig).

Herregud, om De ogsaa ikke forstod ham, troer De da, jeg har antaget Dem til at være Opvarter hos min Søn?

Skalholt.

Hr. Justitsraaden maa ikke blive vred — jeg vidste det ikke bedre.

Justitsraaden (til Johan).

Ja, tag nu bare alle disse Sager med dig, og gaae din Vej.

(Johan tager Sagerne fra Skalholt, bærer dem ind i August's Værelse, men kommer strax tilbage og gaaer.)

August (affides).

Min Lugtemesters Debüt er ikke den brillanteste.

Justitsraaden (affides).

Hm! jeg veed min Sandten ikke, hvorledes jeg nu skal introducere ham, saaledes at det har Eftertryk. (Høit.) Ja, hør nu, August, jeg vil lade dig være alene med Hr. Skalholt, for at I kan gjøre Bekjendtskab med hinanden, og for at han foreløbig kan meddele dig en Plan for Inddelingen af din Tid — (til Skalholt.) Thi herpaa lægger jeg megen Vægt. Forstaaer man ikke at oeconomisere med sin Tid, saa vil man altid mærke, at man kommer tilfört med den.

Skalholt.

Ja, det er en stor Sandhed.

Justitsraaden (til August).

Og jeg vil nu haabe, at du lægger Hr. Skalholts Ord paa Hjerte og betænker, hvor megen Gavn du baade nu og i Fremtiden kan have af hans Vejledning.

August

(med paatagen Ydmyghed).

Kjære Fa'er, jeg veed meget vel, at jeg aldrig noksom kan stjerne paa den Lykke, at jeg i min Uvidenhed og Eenfoldighed skal veiledes af en Mand som Hr. Skalholt, der er anbefalet af saa mange Professore, og selv besidder saa mange Kundskaber, saa forskjellige Talenter, kan bruges til saa mange Ting, baade til at . . .

Justitsraaden.

Godt, godt! jeg vil troe det Bedste — (affibes) skjøndt, Gud forlade mig, jeg synes allerede, den Skjelm gjør Nar af ham. (Hvit.) Kom saa, Kone!

(Han og Fruen gaae.)

Sjette Scene.

August. Skalholt.

Skalholt (affibes).

Det er vist et stikkelt, ungt Menneske, og jeg troer ikke, det skal falde mig saa vanskeligt at være hans Lærer.

August

(sætter sig ved den ene Ende af Bordet).

Nu, Hr. Skalholt, De skulde jo give mig en Plan for Inddelingen af min Tid. Vil De ikke tage Plads her ved Bordet?

Skalholt

(tager en Stol og sætter sig ved Siden af ham, med Ryggen mod Tilskuerne).

August.

Nei, vil De ikke sætte Dem ligeoverfor mig. Det er behageligst for alle Parter. (Efterat Skalholt har sat sig ved Bordets anden Ende.) Utsaa den omtalte Plan!

Skalholt.

Ja, allerførst maa De staae meget tidligt op.

August.

Det gjør jeg allerede nu. For Diebliffet staaer jeg op Kl. 8.

Skalholt.

Det er meget for sildigt. De maa staae op Kl. 5.

August.

Nei, Tak. Paa den Tid lægger jeg mig ofte. Fra et Bal kommer man sjelden før Kl. 5.

Skalholt.

Saa maa De ikke gaae paa Bal.

August.

Ikke paa Bal? Hvem skal saa ledsage Familiens Damer? Naar De siger et eneste Ord derom, saa faaer De min Moder, min Søster, og hele Clereslet paa Nakken.

Skalholt.

Nei, saa var det vel ikke værdt. — Nu, Kl. 8. Men saa maa De strax sætte Dem til Deres Arbeid.

August.

Nei, jeg maa først gjøre mit Toilette og barbere mig. Dermed gaaer en Time.

Skalholt.

Maa, saa maa De Kl. 9 præcis begynde.

August.

Lader sig ikke gjøre. Kl. 9 drikker hele Familien Thee, og spiser Frokost, og Hr. Skalholt med. Det varer til Kl. 10 eller halv elleve.

Skalholt.

Men . . . men saa gaaer jo hele Formiddagen.

August.

Saa ingen Maade. Vi spise først til Middag Kl. 4. Idag steer en Undtagelse, da vi har stort Selskab i aften.

Skalholt (med et Suk).

Ja, saa kan De vist ikke sætte Dem til Deres Arbeid før Kl. 10.

August.

Det kan jeg vist ikke. — Men, Hr. Skalholt, eftersom De har paataget Dem at være min Lærer, hvad vil De da egentlig lære mig?

Skalholt.

Alt hvad jeg selv kan.

August.

Men hvis jeg nu ikke vil lære eller ikke trænger til at lære hvad De kan; og hvis De nu ikke kan

hvad jeg just føler Trang til at tilegne mig? — Kan De Spanst?

Skalholt.

Nei.

August.

Portugisist? Nygræst? De slaviske Sprog?

Skalholt.

Nei — men jeg skal nok lægge mig derefter.

August.

Kan De tage en Stemme i en Dvartet? eller være fjerde Mand i en firstemmig Sang?

Skalholt

(tørrer Sveden af Panden).

Nei, det kan jeg rigtignok ikke.

August.

Kan De den nyeste Mazurka-Polka?

Skalholt.

Hvad er det, med Tilladelse?

August.

O, Himmel! Hvad vil De da lære mig?

Skalholt.

Hr. August, jeg tvivler ikke paa, at det er gode og nyttige Kundskaber, De har opregnet for mig. Men dem har Ingen forlangt af mig, og jeg heller ikke paataget mig. Jeg vil gjennemgaae for Dem et Cursus i den almindelige Propædæutik, der nok skulde være til stor Nytte for Dem. Jeg har her — (tager

nogle tykke, skrevne Hefter frem af Brystlommen) et Compendium af nogle propædeutiske Forelæsninger, jeg selv har hørt —

August.

Tillad — (blader i dem.) Har De selv skrevet dette?

Skalholt (forneiet).

Ja, Gud bevares, det har jeg skrevet Altsammen.

August.

Men Deres Haand er stiv og kantet. Med en saadan Haandstrift kan De ikke vise Dem her i Byen.

Skalholt.

Da har jeg dog lært hos den første Kalligraph i Keikiavig.

August.

Men Keikiavig ligger 5,600 Mile fra Kjøbenhavn.

Skalholt.

Nei, saa langt ligger det ikke.

August.

Jo, i Kalligraphien. (Viser ham et Ark, han imidlertid har taget fra Bordet og skrevet Noget paa.) Vil De see, her har jeg skrevet en Linie. Det er den runde, engelske Haand. Prøv paa at skrive dette efter, saa skal De see Forskjel.

Skalholt (confunderet).

Skal jeg skrive —?

August (visende ham).

Ja. Tag den venstre Haand paa Papiret, hold Pennen med lige Fingre — ikke saa langt nede ... med let Haand — godt, det er ikke saa galt.

Skalholt.

Er det ikke saa galt? Maaſtee jeg kunde ſkrive Linien nok engang.

August.

Vi kan en anden Gang fortsætte diſſe Dvæſer. — Men, hør, Hr. Skalholt! De vil lære mig Propædeutik. Der gives imidlertid propædeutiſke Kundſkaber, ſom De ſelv trænger ſaare ill.

Skalholt.

Da har jeg dog hørt hele Propædeutiken hos en af Profefſorerne og ſrevet hvert Ord op.

August.

Ja, enhver Kundſkab har ſin Propædeutik; den, jeg mener, tales der ikke om paa Studiegaarden. Seer De, her i Huſet er der flere unge og elſkværdige Damer; flere komme jevnlige i Beſøg, og iaften vil De træffe en heel Skole, den ene mere indtagende end den anden. Har De ikke Lyſt til at tage Dem godt ud for alle diſſe Damer?

Skalholt.

Jo, Hr. August, det vilde jeg viſt overmaade gjerne.

August.

Ja, saa maa Deres propædeutiske Studier allerførst begynde med, at De gaaer anderledes, staaer anderledes, sidder anderledes, og overhovedet tilegner Dem en anden Holdning. Med deres Tornüre tager De Dem ikke engang ud paa Regensen, endstige i Justitsraad Vinges Huus.

Skalholt.

Holder jeg mig virkelig saa daarligt, Hr. August?

August.

Jo, det kan De stole paa. Men det er af de Ting, der kan rettes. Vil De reise Dem — hold Dem lige — ikke Skuldrene iveiret — godt! Vil De nu gaae . . . ikke med krumme Knæ . . . og heller ikke som om De marscherede ved 5te Compagnie i Studentercorpsen — frit! legere! . . . Vil De nu sætte Deres Hat paa — tag den af og lad som De hilser. Det var ret brav.

Skalholt.

Var det ret brav, Hr. August? Troer De, jeg kan komme efter det?

August.

Jo. Men det falder mig ind, at der gives intet bedre Middel til at skaffe sig en god, fri Holdning, end at lære at fægte. Vent lidt — mine Rapirer blev jo bragte herind; jeg skal hente dem.

(Gaaer ind tilvenstre.)

Skalholt (ene).

Ja, det er et stikkelig ungt Menneske, og han kan være mig til stor Nytte. Men det vil vist ikke falde mig saa let at være hans Veileder.

(August kommer tilbage.)

August.

See, her er to Naxirer. Vil De tage den ene — saadanne skal De holde den . . .

Skalholt.

Saadanne?

August.

Ja — med høieligt Haandled. Stil Dem nu op — gjør som jeg — i en rast, naturlig Stilling, høire Arm lidt hævet — Naxiren lige ud . . . bøj Overtroppen frem — for Fanden, hold ikke Hovedet høvt! Fald ud! Væer! Naxiren lige! — Holdt! lad mig vise Dem . . .

Syvende Scene.

De forrige. — Henriette, Camilla og Emilie (fra høire Side.)

Justitsraaden (fra Baggrunden). Siden Fruen.

Henriette.

Men, August, hvad er det for Spektakler du gjør?

August.

Vi øve os i at fægte.

Justitsraaden.

Men Herregud, Hr. Skalholt! hvad skal alt dette sige?

Skalholt.

Gunstige Hr. Justitsraad, jeg . . .

August

(igien paataget ydmyg).

Kjære Fa'er! Hr. Skalholt, der er hjemme i saa mange Ting, har den Godhed at rette mig i min usfuldkomne Raade at føre Napirerne.

Justitsraaden.

Ja, men Hr. Skalholt! det har rigtignok ikke været min Mening . . .

Skalholt.

Nei, Hr. Justitsraad, det veed jeg, men . . .

(Fruen kommer ind.)

Fruen.

Maa, Børn, Maden er paa Bordet. Vi maae spise lidt tidlig idag. Lad os nu gaae ind.

August.

Ja, vi er' parate. (Til Emilie.) Lør jeg hyde Dem min Arm? Hr. Skalholt er nok saa god at hyde Camilla Armen.

Skalholt.

Jo, det skulde jeg gjerne . . .

August (sagte til ham).

Nei, De skal ikke lægge Deres Arm under hen-

des, men blot byde hende Armen. Gjør som jeg gjorde.

Fruen.

Kom nu, Børn!

August

(affides til Emilie, pegende paa Skalkholt og Camilla, der gaae ind).

Det er et skjønt Syn! Det er Kærdommen, med den høiere Dannelse under Armen.

Emilie

(truer ad ham med Fingeren).

Ikke gjøre Nar!

Justitsraaden (affides).

Hm! det seer broget ud med den Underviisning. Han lærer ham at fægte! Hm! hm!

(Alle gaae ind.)

Tredie Act.

Samme Decoration, men elegant oplyst med en Lysekroner fra Loftet, Armstager og Lamper paa Borde og Chiffonniærer, og paa disse Blomstervaser og desl.

Første Scene.

Domsfru Sørensen, Johan og en Kædetjener see ind tilhoire.
Siden Fruen, August, Agerup, Poulsen og Skalholt.
Senere Nogle af Selskabet, deriblandt Lieutenant v. Bergen.

Johan.

Jo, fra Bordet er de gaaet. Men nu skal de jo til at danse.

Fru. Sørensen.

Javist, men de maae dog vente lidt endnu inden Dansen kan begynde. Der skal jo først gjøres nogle Indretninger i Salen.

Johan.

Der kommer Fruen.

(Fru Binge kommer ind fra høire Side.)

Fruen (travl).

Skjnder Jer bare nu, Børn! og tager Alting bort, der her staaer iveten. De Fremmede komme strax herind.

Johan.

Ja, det Meste har vi allerede sat ind.

(Han og Leietjeneren gaar bort med adskillige hensatte Sager.)

Fruen (til Ifr. Sørensen).

Saa vidt kom vi da. Men De kan troe, jeg er saa træt, at jeg knap kan staae paa mine Been.

Ifr. Sørensen.

Men Fruen skulde ogsaa tage sig lidt mere Ro.

Fruen.

Hvor kan jeg det? Saa staaer Alting stille. — Hør, troer De ikke, at vi strax ved Dandsens Begyndelse skulde have den kolde Bunsch og Cardinalen i Beredskab.

Ifr. Sørensen.

Jo, det er det Gentileste; det gjør de altid hos Kammerherrens.

Fruen.

Saa gaar ud og sikk det til Jomfruen . . . eller hi! jeg skal selv — jeg maa dog alligevel tale med hende.

(Gaar; Ifr. Sørensen trækker sig tilbage. August, Agerup, Poulsen og Skalholt komme ind fra Høire; strax efter Nogle af de Fremmede, der forblive samtalende i Baggrunden. Disse sidste komme og gaar i det Følgende af denne Scene gennem begge Døre til Høire.)

Agerup

(med noget provincial Dialect).

Nei, min fjære Moster August, der forplumrer du dig nok. Jeg som Candidat, og der nu har afsløvet alle mine Examina, skulde dog kjende lidt mere til den videnskabelige Terminologie end du, der knap er trøbet rigtig ud af Egget — hahaha! Der er nok ikke et sandt Ord i hvad du siger.

August.

Ikke et sandt Ord? Saa lad os spørge Hr. Skalholt, der har studeret Philosophie ex professo. — Bed De ikke nok, Hr. Skalholt, at man nu for Tiden i Logiken henter billedlige Udtryk fra Militairvidenskaben?

Skalholt.

Fra Militairvidenskaben?

August.

Ja, det er jo egentligt ikke noget Nyt. Allerede længe har man saaledes talt om at erobre Terrain i Forsningens Gebeet. For hundrede Aar siden maatte dette militaire Udtryk ogsaa forekomme fremmed og underligt. Men nu er man bleven dristigere. Man taler om en Vidensskabs Hoveddepot; man siger, at Kampen om en Qvæstion er bleven staaende; man bruger Udtryk, som: at afproge en Syllogisme, at fyre en Slutning af . . .

Agerup.

Hahaha! Ja, det er en god Snat!

August.

Sig Deres Mening, Hr. Skalholt! Vi høre os gerne for Deres Autoritet. (Affides til ham.) Husk paa, De skal conversere, men let, behageligt . . .

Skalholt.

Jeg erindrer rigtignok ikke, at der i mine Collegier forekommer nogen saadan Terminologie. Men den skulde nok være mulig. Deslige Udtryk kunde høre til de billedlige Talemaader, hvorved den speculative Philosophie giver sig Ansuelighed og overfører Symbolet i sine Speculationer, eller, egentlig talt, sætter Symbolet istedenfor Begrebet.

August (til Agerup).

Der kan du høre!

Poulsen.

Men, August, jeg forbauses over dig.

August (affides til ham).

Ik, Hr. Poulsen! hvortil duer Galsskab, naar den ikke bliver brugt? (Gaaer ind igjen tilhoire.)

Poulsen (til Skalholt).

Ja, De har allerede Hre af ham.

Skalholt.

Der sidder et godt Hoved paa Hr. August. Men han er nu i en Overgangs-Periode. Han befinder sig i Springets Kategorie —

Agerup.

Ja, det er jo det, jeg altid siger. Han er springst —
— hahaha!

Skalholt.

Nei, nei, det mener jeg just ikke —

Poulsen.

Ja, vi forstaae Dem nok.

(Han, Ugerup og Skalholt gaae til Baggrunden af Salen.)

Sfr. Sørensen,

(der kommer frem i Forgrunden).

Lieutenanten gav mig et Bink. Han vil vist tale med mig.

(Lieutenant v. Bergen, der er kommet ind lidt forhen, nærmer sig.)

Lieutenant. v. Bergen

(affides til Sfr. Sørensen).

Charmante Tomfru Sørensen, har De leveret Froken Camilla mit Brev?

Sfr. Sørensen.

Jo, i Formiddag.

Ltnt. v. Bergen (for sig selv).

Saa er det nok bedst, jeg strax taler til hende. (Til Sfr. Sørensen.) Hun gav Dem intet Svar dennes gang?

Sfr. Sørensen.

Nei — men jeg kan ikke beskrive Dem, hvordan hun blev tilmode. Hun var endnu mere bevæget end ved det første Brev.

Ltnt. v. Bergen.

Ja, naar jeg selv skal sige det, saa har jeg en ganske god Færdighed i at skrive saaledes, at det kan

gjøre Indtryk paa et ungt Fruentimmer. Det har man i det Mindste sagt mig før.

Ifr. Sørensen.

Har man? Ja, Hr. Lieutenanten er en stor Skjelm i det Capitel, det veed vi nok.

Ltnt. v. Bergen.

Troer De? Hahaha! — Men hav nu Tak for Brevet. De skal nok høre nærmere fra mig.

(Han gaaer ind tilhøire. Ifr. Sørensen trækker sig igjen tilbage. Skalholt kommer frem fra Baggrunden med en fremmed Frue.)

Skalholt.

Nei, naar Fruen vil lægge ret Mærke, saa skal De see, det er ikke Andet end den rene Sandhed, at jeg nedstammer fra Snorre Sturleson.

Den fremmede Frue

(gabende).

Ja, jeg troer Dem gjerne.

Skalholt.

Min Farfa'er Sigurd Sturleson var nemlig en Søn af Sturle Gudmundsen, der var gift med Gudrun Haakonsdatter, og hun stammede ned fra Kolbein Sturleson, der var en Søn af Sigvat Sturle Thorbjørnsen, der igjen var en Sønesøn af Brynjulv Sturleson fra Egvindarholt, og om ham er det bekendt, at hans Slægt gif lige ned fra Sturlungerne.

Den fremmede Frue (affides).

Hvordan slipper jeg løs fra det stræffelige Men-
neste!

Skalholt.

Jeg regner altfaa, nøiere bestemt, min Nedstam-
melse fra Snorre Sturleson gjennem min Farfa'er,
min Oldefa'er, min Tip-Oldemoder, min Tip-Tip-
Oldefa'er, min Tip-Tip-Tip=

(Fru Binge kommer til.)

Fruen.

Det kan jeg lide, Hr. Skalholt, at De opmun-
trer mine Gæster.

Skalholt

(henvendt til Fru Binge).

Ja, jeg skal gjøre mig den yderste Flid.

Den fremmede Frue (affides).

Det er bedst, jeg seer til at slippe bort.

(Gaaer ind. En ung Frøken nærmer sig.)

Frøkenen.

Hvad taler De om?

Fruen.

Na, det er Hr. Skalholt, der fortæller saa mange
morsomme Ting. (Til Skalholt.) Fortæl det ogsaa til
Frøkenen. (Gaaer.)

Frøkenen.

Er det Noget, der kan more mig?

Skalholt,

(Der bemærker, at den fremmede Frue er gaaet).

Ja, Gud bevares, det kan det vist. Jeg fortæller om min mærkelige Nedstammelse fra Snorre Sturleson igjennem Sigurd Sturleson, Sturle Gudmundson, Gudrun Haakonsdatter, Kolbein Sturleson, Sighvat Sturle Thorbjørnsen og Brynjulv Sturleson fra Gvindarholt.

Frøkenen.

Det var jo pænt! (Affides.) Han er nok ikke ret flog.

Skalholt.

Altsaa gjennem min Farfa'er, min Oldefa'er, min Tip-Oldemoder —

Frøkenen.

Ja, jeg troer Dem saamænd gjerne.

Skalholt.

Min Tip-Tip-Oldefa'er —

Frøkenen.

Jeg gaaer derind, saa kan De fortælle mig Resten derinde.

(Gaaer ind, forreste Dør tilhoire.)

Skalholt.

Min Tip-Tip-Tip-Oldefa'er, min Tip-Tip-Tip-Tip —

(Følger ind efter hende.)

Anden Scene.

August og Emilie (fra bagerste Dør tilhoire).

(Ved Slutningen af forrige Scene have de Fremmede forladt Salen.)

August.

Hvor er det dog muligt, at De kan troe paa det flaaue Eventyr?

Emilie.

Men alle Menneſter paaſtaa det —

August.

Men jeg benægter det, og det maa jo være Dem mere end nok.

Emilie.

Men nægter De ogsaa, at det er Deres Faders Dnsſte?

August.

Nei; han ſaae det maafkee gjerne.

Emilie (forſtende).

Og Camilla's eget Dnsſte?

August.

Ingenlunde, det kan jeg forſikre Dem, og det vil De ſelv indrømme, naar De ſeer, hvorledes hun og jeg forliges; thi det er omtrent ſom Hunde og Katte.

Emilie.

Men hvor kan det være? Hun er jo en ſmuk Pige, og ſom jeg hører af Alle, meget talentfuld.

August.

Ja, bevares, hun er meget talentfuld. Om hendes Skjønhed vil jeg ikke stride; det er en Smagsag.

Emilie.

Og hvoraf veed De saa bestemt, at hun ikke ønsker dette Partie? Af smaa Uenigheder kan man dog ikke slutte.

August.

Ja, seer De, i Begyndelsen, da Camilla kom her i Huset, troer jeg næsten, hun lagde an paa at vinde mig, enten det nu skeete af Godhed for min ringe Person, eller af Beregning, eller af Bligtfølelse —

Emilie.

Bligtfølelse?

August.

Ja, man har fortalt mig, at hendes Moder fort for sin Død og i min Faders Nærværelse astog hende det Løfte, at hun ikke vilde modsætte sig en Forening med mig. Og da hun nu agerer at have den største Pietet for sin Moders Minde — Forholdet imellem dem skal i Virkeligheden ikke have været videre godt — saa lader hun endnu bestandig som hun selv ønskede dette Partie, naar bare jeg Staffel svarede bedre til hendes ophøiede Egenstaber. Men desværre, jeg har aldrig kunnet høre Camilla, og heller ikke skjalt det; og fra det Dieblif hun mærkede dette, har

hun bæret mig med sit Hæd. Jeg veed, at hun bagtaler mig hos Fader, og at det er hende jeg kan takke for, jeg har faaet Hr. Skalholt paa Halsen.

Emilie.

Men hvorfor oplyser De da ikke Deres Fader — ?

August.

Det vilde ikke føre til Noget. Han har ingen Tro til mig, men anseer hvert Ord, der kommer fra Camillas søde Mund, for et Evangelium. Jeg gjør imidlertid hvad jeg kan. Jeg driller hende det Bedste jeg har lært. Der er en bestandig Guerillakrig imellem os. Jeg kan derfor uden Risiko agere for Fader, at jeg vilde ansee en Forbindelse med hende for en Lykke. Hun selv veed bedst, at det er Comedie-spil, og ikke Andet.

Emilie.

Det er besynderligt! — Jeg kan ikke rigtig forstaae det Forhold, der er imellem Dem og . . . og —

August.

Og min Fader? Der har altid været det bedste Forhold imellem os — lige til Camilla kom. Hun har ikke været nogen god Mand for vort Huus. Hidtil har jeg taget det paa den lette Skulder; men nu begynder jeg at indsee, at det burde være anderledes.

Emilie.

Ja, min Herre, men jeg kan dog ikke ret faae i mit Hoved, at en Pige som Camilla skulde være

Dem saa ligegyldig. Endnu i aften ved Bordet viste De hende megen Opmærksomhed.

August.

Ja, og til den første Dands har jeg engageret hende; det er ganske rigtigt. Men lagde De nøiere Mærke til mine Ord, naar jeg taler med hende, saa vilde De snart opdage, at der for det Meste er en lille, skjult Spids i dem, som i det mindste hun selv forstaaer meget godt. — Nei, kjære Emilie, troe dog ikke, at jeg kan have Kjærlighed til en saa forkunstlet, pretensionsfuld Pige som Camilla. Eller veed De virkelig ikke, at mine Tanker ere andensteds henne? at jeg sværmer for et sødt, elskeligt Bæsen, der er naturlig i sin Tale som i sin Adfærd...

Emilie

(truende ham skjelmst).

Bare, bare det ikke er Comediespil!

August.

Nei, ved Himlen — (seer ud.) Naa, der kommer min Fader i dyb Samtale med Camilla. Lad os gaae den Vej ind. Men endnu engang, og De kan stole paa mine Ord: hvis der nogenstinde skal blive noget Rettskaffent af mig, saa er det ikke Camillas kunstige Talenter, men hiin Andens naturlige og uforklignelige Gude, der alene kan bevirke det.

(De gaae ad den bagerste Dør tilhøire, idet de Følgende komme fra den forreste.)

Tredie Scene.

Justitsraaden. Camilla.

Justitsraaden (ved Indtrædelsen).

Mener du virkelig, min Pige, at det er nødvendigt?

Camilla.

Onkel kan vel begribe, at jeg kun høist ugerne raader til det. Men jeg er overbevist om, at det er nødvendigt, og jeg raader til det af Omsorg for August og til hans Bedste. Han har hele Astenen været overstadig lystig — jeg er bange for, han har druffet vel meget ved Bordet —

Justitsraaden.

Om — ja, det er ikke usandsynligt.

Camilla.

Han kan da vist falde paa mange upassende Daarligheder, som man skulde see til at forebygge.

Justitsraaden.

Og saa mener du, vi skulde bede Skalholt om, at han ikke slipper ham af Syne i aften? Du har Ret; det vil vi gjøre, min Pige! Jeg gaaer nu ind og siger det til Skalholt. (I det han vil gaae.) Skjøndt — jeg er rigtignok bange for — aa nei! August skal finde sig deri. (Gaaer ind.)

Camilla (ene).

Det tænker jeg med. Jeg maa see til at slippe fri

for August's spidsfindige Bemærkninger iaften. Han har allerede et Par Gange generet mig, da Lieutenanten talte med mig. — (Efter et Dophold.) Altsaa nu er det afgjørende Skridt gjort; v. Bergen har endelig indseet, der maatte blive Alvor af Sagen. Det kommer nu an paa, hvordan jeg paa en god Maade kan meddele min Onkel denne Nyhed. Godt var det, om den kloge Hr. August iaften kunde forløbe sig saa grovt, at jeg med Anstændighed kunde sige mig fri for mit taabelige Løfte. Na, jeg tænker, naar August hele Liden iaften faaer Skalholt i Hælene paa sig, saa vil han snart ikke vide at styre sig.

Fjerde Scene.

Camilla. — Henriette. Siden Emilie og Lieutenant v. Bergen.

Henriette.

Men, Camilla, hvad er der paafærde mellem dig og Lieutenant v. Bergen? I stod jo og snakkede saa længe i den ene Vinduesfordybning, at de derinde stak Hovederne sammen og saae paa Jer. Og nu, jeg talte med v. Bergen, lod han nogle Ord falde —

Camilla.

Der er ikke Andet paafærde, end at vi ere blevne forlovede iaften.

Henriette.

Na, min Vige, det har du rigtignok gaaet stille med.

Camilla.

Som sagt, det er først nu afgjort.

Henriette.

Ja, den Forlovelse vil gjøre Opstgt! Thora Hannemann vil sætte et Anfgt op! og Regine Thundrup! Saadanne som han har været paa Spil hos alle vore unge, smukke Damer! — Men er ikke du, med dine strenge Principer, lidt bange for, at han...

Camilla.

Na, man skal ikke troe alt det, der er blevet sagt om ham. Jeg kjender ham bedre.

Henriette.

Nei, min Vige, der maa du rigtig undskyld. Det er altsor bekiendt, hvad man veed om ham. Men det er det Samme, det er et godt Partie, og jeg gratulerer dig.

(Emilie kommer ind.)

Emilie.

Henriette, hvor bliver du af?

Henriette (til Camilla).

Lør jeg fortælle det til Emilie?

Camilla.

Jeg tvivler paa, at min ringe Person interesserer Emilie saa meget...

Henriette.

Jobst. — Hvad giver du mig for den Nyhed, Emilie? Camilla er i dette Dieblif bleven forlovet.

Emilie (uroelig).

Saa? Virkelig?

Henriette.

Kan du gætte, med hvem?

Emilie (tilbageholdende).

Nei, hvor skulde jeg kunne gætte . . .

Henriette.

Med den elegante, rige Lieutenant v. Bergen.

Emilie (forlovet).

Med v. Bergen? Saa gratulerer jeg Dem. Det er vist et meget passende Partie.

Henriette.

I det Mindste staaer han sig saa godt, at Camilla kommer til at kjøre i sin egen Equipage.

Camilla.

Det maa du ikke troe, Zette, at jeg i et saa alvorligt Anliggende tænker paa en Gjenstand af saa underordnet Betydning.

Henriette.

Ja, en Equipage er alligevel ikke at foragte.

(Lieutenant v. Bergen træder ind.)

Ltnt. v. Bergen.

Bedste Camilla, De vredeß dog vel ikke over, at jeg, tilskyndet af min Langsel, søger Dem op?

Camilla.

Nei, kjære Ven, jeg stod just nu i Begreb med at gaae ind til Dem.

Henriette.

Hr. v. Bergen, Emilie og jeg gratulere.

Lnt. v. Bergen.

Mine Damer, jeg takker.

Henriette (til Camilla).

Men hvad skal vi nu gjøre? Skal det holdes hemmeligt?

Lnt. v. Bergen.

Na, det er vel ikke værdt.

Camilla.

Jo, kjære Ven — for min Onkels Skyld, og blot et Par Dage. Jeg har mine Grunde, som jeg siden skal meddele Dem.

Henriette.

Maa jeg da fortælle det til Moder og August?

Camilla.

Ja, til Tante; men August...

Henriette.

Det er sandt, han var istand til at gjøre sig lystig over Jer.

Lnt. v. Bergen.

Det skulde jeg dog frabede mig... Men, naar jeg ikke feiler, saa har han nok engang gjort sig Haab om Camillas Haand.

Henriette (fort).

Ja, det var der engang Tale om. (Til Camilla.)
Men hør, nu skal du og v. Bergen ikke gaae sammen ind i Salen; det vækker kun Opsigt.

Camilla.

Nei, han og du kan gaae sammen.

Henriette.

Ja, men . . . (sagte til Camilla.) Ugerup seer ikke gerne, at jeg taler saa meget med andre Herrer. (Høit.) Nei, det Bedste er, at De, Hr. Lieutenant, gaaer ind med Emilie, og at Camilla og jeg komme den anden Vej. Vil du, Emilie?

Emilie.

Jo, meget gjerne.

Henriette.

Naar jeg bare kan dæ mig derinde. (Til Camilla.)
Utsaa til Moder maa jeg fortælle det? — og til Thora Hannemann —

Camilla.

Men hun fortæller det jo strax til alle de Andre.

Henriette.

Det er sandt . . . Na ja, du maa endelig lade mig fortælle det til Thora; jeg skal nok faae hende til at holde det for sig selv.

(Sun og Camilla gaae den bagerste Dør tilhoire, Ltnt. v. Bergen og Emilie den forreste, idet August og Skalholt komme ind ad samme Dør.)

Femte Scene.

August. Skalholt. Siden Jomfru Sørensen.

Skalholt,

(der følger lige efter August).

Hr. August kan troe, det er som jeg siger —

August

(affides, studsende ved at see Emilie og v. Bergen).

Hvad skal det betyde, at Emilie er alene herinde med v. Bergen?

Skalholt.

Hører De, Hr. August —

August.

Nu, hvad vil De?

Skalholt.

Deres Hr. Fader, Justitsraaden, har befalet mig, at jeg iaften ikke skal vige fra Deres Side.

August.

Hvorfor det?

Skalholt.

Han er nok bange for, at Hr. August skal driffe for meget og rage i Klammeri.

August

Saa? (Affides.) Ja, det er Camilla, jeg kan takke for den Behagelighed. Men jeg maa see til at blive ham qvit. (Høit.) Fa'er har nok sine Grunde, og dem maa jeg som en god Søn lyttré. Tag mig

under Armen, saa er De sikrere paa, at jeg ikke løber fra Dem.

Skalholt (affbes).

Det er dog et godt og søieligt ungt Menneske!

August,

(der tager ham under Armen og gaaer op og ned med ham)

Nu, Hr. Skalholt, hvordan morer De Dem saa iaften?

Skalholt.

Åh, Hr. August, her er saa deiligt, at jeg ikke veed, hvor jeg er henne.

August.

Hvordan gaaer det med Conversationen?

Skalholt.

Jeg gjør mig al mulig Glid.

August.

Jeg saae, de stod og fortalte Noget til endeel unge Damer, der vare i fuld Latter.

Skalholt (forneiet).

Ja, Gud bevares, Hr. August! men det var ogsaa den morsomme Historie om Grimur fra Bessastad, som havde en Borte paa Næsen, der vorede. Skal jeg fortælle Dem den, Hr. August?

August.

Det kan De gjøre en anden Gang. Men veed De, at De efter al Sandsynlighed har gjort Indtryk paa en af Husets Damer?

Skalholt.

Har jeg?

August.

Ja, det er min Mening, og det er godt at forklare. Jeg mener Camilla; hun er en meget forstandig og dannet Dame, hun forstaaer at vurdere Dem.

Skalholt.

Men troer Hr. August virkelig, at jeg stakkels Menneſte ſkulde være ſaa lykkelig . . .

August.

Som ſagt. Det var jo paafaldende, ſaa længe og opmærksomt hun hørte paa Dem, mens vi ſad tilbords.

Skalholt.

Ja, jeg fortalte om min Nedſtammelse fra Snorre Sturleſon — og hun kjendte ham ſaa godt, og havde læst hele hans Heimſkringla.

August.

Var jeg i Deres Sted, ſaa forfulgte jeg min Lykke.

Skalholt.

Men hvordan, Hr. August?

August.

De ſkal ved alle Leiligheder være galant og opmærksom mod hende, agte paa hvert af hendes Vink. Forſømmer De hende taſten, ſaa troer hun, at hun

er Dem ligegyldig. De maa strax gaae ind og indlede en Conversation. Det forstaaer De jo.

Skalholt.

Men jeg tør jo ikke gaae bort fra Dem, Hr. August.

August.

Jeg skal strax komme efter og blive i Nærheden af Dem. Fa'er har heller ikke meent det saa strengt.

Skalholt.

Nei, det har han maaskee heller ikke. — Men jeg er ganske forvirket og bevæget over alt dette.

August.

Ei hvad! Tag Philosophien tilhjælp.

Skalholt.

Jeg troer ikke, den skulde hjælpe mig stort. Om den Sag staaer der Ingenting, hverken hos Hejel eller Rosenkrantz.

(Gaaer ind tilhøre.)

August.

Hahaha! Jeg haaber, nu faaer min stikkelige Mentor Andet at tænke paa, end at passe paa mig.

(Hr. Sørensen kommer ind med en Leietjener, der paa en Balle bærer endeel fyldte Glas.)

Hør, Jomfru Sørensen, hvad har De der?

Hr. Sørensen.

Det er Cardinal.

August.

Saa tag et Glas deraf og bring det derind til

Hr. Skalholt med en Hilsen fra Fruen Camilla. Det er en lille Dymærksomhed, hun vil vise ham. Men sørg for, at hun selv just ikke er i Nærheden.

Sfr. Sørensen.

Det skal Altsammen see.

August (affides).

Dg nu vil jeg dog see, om Lieutenant v. Bergen skulde vove at komme med sine Klauseer til en Vige som Emilie. (Gaaer ind.)

Sfr. Sørensen,

(der har taget et Glas paa en mindre Basse).

Den fine Fruen Camilla har nok flere Garn ude — skjendt, Gud veed, denne Hr. Skalholt misunder jeg hende ikke. Men Lieutenanten — ja, han har saamænd engang gjort sig ganske artig læffer for mig. Men hos mig kom han til den Rette! Saa-danne Historier har jeg altid holdt mig for god til — det skal man.

(August kommer hurtig ind igjen.)

August (affides).

Men det er jo ubegribeligt! Lieutenant v. Bergen i en fortrolig Samtale med Emilie, og hun luttet Venlighed imod ham!

Sfr. Sørensen.

Nu gaaer jeg, Hr. August, med dette Glas.

(Gaaer ind.)

August.

Der kommer hun —

Sjette Scene.

August. Emilie. Siden Poulsen og Agerup.

Emilie.

De vilde tale med mig . . .

August.

Tilgiv mig, kjære Emilie! Jeg veed, jeg har ingen Ret til at vaage over Dem, til at give Dem noget som helst Vink angaaende Deres Dpførsel —

Emilie (forundret).

Min Dpførsel?

August.

Ja, lad mig advare Dem: vogt Dem for Lieutenant v. Bergen!

Emilie.

Men af hvilken Grund advarer De mig for ham?

August.

Fordi jeg kjender ham, fordi jeg veed, det er ikke omsonst, han viser en ung Dame saa megen Dpførelse. Mere end een af vore unge Piger er for hans Skyld kommet i Folkemunde. Han er en Nar, af leisindig Characteer, og ikke af de bedste Sæder —

Emilie (fræket).

Hvis han var det, da kom det ikke mig ved. Mig kan han ikke bringe i Folkemunde. Men siden De har den ubillige Mistanke haade til ham og til

mig, saa kan jeg fortælle Dem, at... at — Nei, jeg behøver rigtig ikke at retfærdiggjøre mig.

August (affbes).

Min Gud, skulde det allerede være for sildigt! (Høit.) Emilie! Lieutenant v. Bergen er bekjendt som en Courmager, der ikke mener et Ord i Alvor af hvad han siger.

Emilie.

Men deri tager De fejl. Jeg veed, at han just mener det i Alvor, og det er ikke smukt af Dem at tale saaledes om ham.

August.

Saa flaae da mine Ord hen i Vind og Veir, naar De ikke har mere Tillid til mig! Lad Dem forblinde af de kjøbenhavnske Modejunker, og stød et Hjerte fra Dem, der i Liv og Død skulde være Dem hengivent! Der vil komme en Tid, da De vil angre, at De ikke har lyttet til min Advarsel.

(Gaaer ind.)

Emilie (ene).

Det er ret en Skam af August, at han taler saaledes — det har jeg ikke fortjent. Jeg har ikke det Mindste at bebreide mig; og naar jeg blot turde fortalt ham...

(Poulsen kommer ind.)

Poulsen.

Er du her saa alene, min Pige? Hvor kommer det?

Emilie.

Na, Fa'er, man kan nok trænge til at samle sig lidt. Her er slet ikke rart i Byen. Man bliver saa . . . saa forvirret, saa forstumlet. Jeg havde ventet mig noget ganske Andet af vort Besøg i Kjøbenhavn.

Poulsen.

Saa? (Affbes.) Hvad er der nu paafærde?

Emilie.

Vi skulde see til, at vi snart kunde tage hjem igjen til Byen.

Poulsen.

Savist, du har Ret, det er igrunden en slem By, Kjøbenhavn; ikke som vort fredelige Hjem. — Ulykken er ellers, at du med Get er kommet sammen med saa mange Mennesker, der ere dig fremmede. Men jeg tænkte dog, det maatte være dig en Trøst, at der blandt dem er endeel gamle Bekjendte, som Familien her, og nu især August . . .

Emilie.

Na, August! Han er ikke bedre end de Andre.

Poulsen (affbes).

Aha! jeg tænkte det nok! (Svit.) Ja, naar du onsker det, kan vi gjerne tage hjem imorgen den Dag. Men nu skulde du gaae ind til de Andre.

Emilie.

Det har jeg ikke rigtig Øst til.

Poulsen.

Jovist. Vi skal nok opmuntre dig.

(Agerup kommer ind.)

Agerup.

Naar, er De der, Frøken Poulsen! Den første Dands skulde snart begynde, og alle Damerne ere spredte ad, saa jeg stakkels Bal-Inspecteur kan ikke give Orkestret ret Befæd. — Hvem har engageret Dem til første Dands?

Emilie.

Lieutenant v. Bergen — i dette Dieblif.

Agerup.

— Ja, det er en sikker Mand. — Løb jeg ledsage Dem ind?

(Han og Emilie gaae ind.)

Poulsen (ene).

Naar Dandsen begynder, forglemmer hun nok sin Bekymring. Forstaae de ikke Andet i Kjøbenhavn, saa forstaae de at dandse. — August har vist forløbet sig. Jeg saae desværre for lidt siden, at han drak et Par Glas efter hinanden. (Seer ind.) Men der kommer han jo . . . med Lieutenanten . . . og mig synes, lidt forstyrrede begge. Vi! jeg vil dog see, hvad det kan være.

(Gaaer til den anden Udgang tilhøire, og bliver staaende der.)

Syvende Scene.

Poulsen. — August og Lieutenant v. Bergen (fra forreste
Dør tilhøire), Siden Agerup.

Ltnt. v. Bergen.

Jeg maa sige Dem, Deres Opførsel er upas-
sende. Naar jeg taler med Frøken Camilla, har ingen
treddie Mand Ret til at trænge sig ind i vor Sam-
tale, og allermindst med spydige Bemærkninger.

August.

Na, jeg troer dog nok, jeg har Ret til at tale
med en Dame, der er mig nærbeslægtet og i Huset
hos mine Forældre. Hr. v. Bergen pleier selv ikke
at være saa delicat mod Damer paa et Bal.

Ltnt. v. Bergen.

Hvad vil De sige dermed?

August.

De kan tage det i hvad Mening De lyster.

Ltnt. v. Bergen.

Jeg vil bede Dem huske paa, at jeg er Militair,
og at min Ære ikke taaler nogen Fornærmelse — eller
De veed, hvad der følger paa.

August.

Det skal være mig fjært, om De vil tænke lidt
meer paa Deres Ære.

Ltnt. v. Bergen.

Endnu engang, vogt Deres Lunge! De har en
Mand for Dem, der har lugtet Krudtet.

August.

Men der neppe har opfundet Krudtet.

Etnt. v. Bergen.

Min Herre, De er uforflammet!

August.

Hvordan? De hober —

Etnt. v. Bergen.

Hvis De har havt Uheld hos Frøken Camilla, saa maa De bære det som De kan, men ikke derfor vælte Dem ind paa mig.

August.

Det er nok! Husk paa hvad De selv har sagt. Min Gæde taaler heller ingen Fornærmelse.

Etnt. v. Bergen.

Meget vel. De skal høre fra mig.

(Agerup kommer ind igjen. I det han aabner Døren foran tilhøre, høres Musikken fra Balsalen.)

Agerup.

Mine Herrer! Ballet begynder; Deres Damer vente.

Etnt. v. Bergen.

Jeg er paa Pletten.

(Gaaer ind.)

Agerup.

Naa, August, gjør din Skyldighed!

August.

Jeg kommer strax.

Agerup.

Ja, jeg venter min Sjæl ikke paa dig, det siger jeg dig forud. (Gaaer ind.)

August.

Og denne Karl, denne Lieutenant v. Bergen skal nu dansse med Emilie! Er det ikke til at blive rasende over.

(Gaaer ind. — Poulsen træder frem igjen.)

Poulsen.

Det klang jo som en Udfordring. Ja, hvilke Daarligheder man kan falde paa, naar man har den megen Ungdom at rutte med! Og som det lod, for Camillas Skyld! Mon August virkelig skulde have Gudhed for hende? Det er besynderligt!

Ottende Scene.

Poulsen. — Justitsraaden. Fruen. Siden Skalholt.
En Tjener.

Justitsraaden.

Naa, min gamle Ven, skal vi nu have os en Svingom?

Poulsen.

Nei, det har jeg dog ikke tænkt paa.

Justitsraaden.

Da var jeg min Tro ikke bange for det. Taften er jeg i lystig Stemning.

Poulsen (affides, leende).

Ja, det har jeg allerede mærket.

Justitsraaden.

Og det er jeg gjerne altid, naar jeg har gode Venner hos mig, og naar det er min lille Kone, der alene har Uleiligheden deraf.

Poulsen.

Ja, jeg vil nu see til at faae mig et fornustigt Partie Whist.

Justitsraaden.

Ja, saa gaae du ind til din Whist. (Poulsen gaaer ind.) Hør nu, lille Kone, lad en af Tjenerne sætte en Carafe herind med Cardinal eller hvad I har, og et Par Glas; og send saa Skalholt ind til mig. Men Døren til Bærelset her skal du lukke af. (Veget paa den forreste Dør tilhøre.) Jeg vil nok blive her en Timestid, inden jeg begiver mig til Ro. Lad saa dem derinde mere sig saa godt de kan.

Fruen.

Det skal Altsammen see. Og vil du Noget, saa ring bare. (Gaaer.)

Justitsraaden.

Det fører til Ingenting, at Skalholt under Dandsen holder Die med August; det har min Kone Ret i. Det er bedst han kommer ind til mig. Jeg skal dog vise ham Brevet fra min Fuldmægtig.

(En Tjener kommer ind med Carafe og Glas.)

Godt, min Søn. Flyt mig et lille Bord og en Stol herhen. — Naar, der har vi Skalholt.

(Skalholt kommer. Tjeneren gaaer, efter at have sat Bordet hen.)

Skalholt.

Hr. Justitsraaden ønskede vist at tale med mig.

Justitsraaden.

Jeg vilde egentlig kun befrie Dem for at blive saa længe oppe, hvad De nok ikke er vant til. Men nu kan De først blive lidt hos mig. Kom og stjænt Dem et Glas.

Skalholt.

Naar jeg kun ikke drikker for Meget.

Justitsraaden.

Synes De da, at De kan mærke det paa Dem?

Skalholt.

Jeg veed ikke, Hr. Justitsraad. Jeg er saa forvirret; men det er ikke saa lige vist, at det kommer af Det, jeg har drukket.

Justitsraaden.

Na nei, det gør det ikke. De har vist ikke drukket saa Meget som jeg. Naar Varerne ere gode, har man ikke Skade af dem. (Sætter sig ved Bordet og stjænter for ham og sig selv.) Jeg kunde ret have lyst til at gjøre mig det mageligt, inden jeg gaaer over. Men saa skulde jeg egentlig have mine Støvler af; for befinder jeg mig ikke rigtig vel.

Skalholt.

Ja, bevares, det kan godt ske. Vil Hr. Justitsraaden sætte den ene Fod mod mit Kna, saa skal jeg —

Justitsraaden.

Er De gal? Vil De trække mine Støvler af?

Skalholt

(seer paa Støvlerne).

Er de Støvler kanskee ikke indrettede til at trækkes af?

Justitsraaden.

Om de er' indrettede —! Troer De, jeg er kommen til Verden med Støvler paa?

Skalholt.

Net, det er Hr. Justitsraaden vist ikke.

Justitsraaden.

Nu, det kan vente til jeg kommer over. — Men jeg har her et Brev, hvori der staaer Noget, jeg vil spørge Dem om. Det er enten noget Brøvl, eller det er mig for høit. Vil De høre hvad der staaer. (Læser af et Brev, han tager frem.) „Disse tvende Theorier, der nu ere forældede, ere vistnok forsvundne af Bevidstheden, og høre ind under det Ophævedes Kategorie; men dette er kun tilsyneladende. I Virkeligheden ere de gaaede op i en ny, høiere Eenhed.“

Skalholt.

Ja, det kunde jo nok være rigtigt —

Justitsraaden.

Men jeg forstaaer det ikke. Er Noget forældet og ubrugbart, saa forkastes det; og det Nye har ikke Noget med det Gamle at gjøre.

Skalholt.

Nei, nei, nei! Det er ikke sagt, Hr. Justitsraad —

Justitsraaden.

Jovist. Det Samme gjælder jo om de simpleste Ting. Er et Par Støvler — for at tage det Nærmeste — forslidte og ubrugbare, saa forkastes de, og et nyt Par er ingen høiere Genhed af to gamle.

Skalholt.

Ja, men Hr. Justitsraaden maa betænke, at Philosophien ved deilige Sætninger ikke sigter til concrete Gjenstande, men til det Abstracte, til Ideer.

Justitsraaden.

Saa? Ja, det er sandt nok.

Skalholt.

Men forresten skulde denne Satz nok ogsaa kunne gjælde om det Concrete. I Reikjavig havde jeg et Par Støvler, der vare saa opslidte, at tilsidst vare kun de to Skafter tilbage — og disse gif virkelig op i en høiere Genhed.

Justitsraaden.

Hvordan det?

Skalholt.

Jeg lod mig gjøre en Kaffet af dem.

Justitsraaden.

Saa? Hm! Ja, det lader sig høre — det har jeg ikke tænkt paa — det var fint!

Skalholt.

Men jeg skal ganske tydelig forklare Justitsraaden...

Justitsraaden.

Nei, jeg troer nu, jeg forstaaer det bedre. Jeg feer allerede, at jeg vil have Nytte af at raadføre mig med Dem. — Men nu skal De gaae ind i Deres Bærelse; og sov kun saa længe De har Lyft. August kommer ikke saa snart ind til Dem.

Skalholt.

Nei, det veed jeg. — Saa vil jeg sige Hr. Justitsraaden Godnat, og takke Dem for alt det Gode, De har bevist mig idag. (Vil kysse ham paa Haanden.)

Justitsraaden (afværgende det).

Tak! Tak!

(Skalholt gaaer ind tilvenstre.)

Justitsraaden

(ene; som i det Foregaaende af og til briffende).

Det er en flink Tyr, den Skalholt. Han kan endnu bringe mig vidt. — Det var dog prægtigt, om jeg saadan i Stilhed kunde perfectionere mig i hele det philosophiske Væsen, og jeg saa en smuk Dag med Gæt kunde komme bagpaa min superkloge Fuld-

mægtig og dryppe ham i hans eget Fædt. Ja, han skulde ikke slippe saa let fra mig; kunde jeg sætte ham, saa skulde det min Tro stee. Kategorier og immanente Tilværelser skulde flyve ham om Ørene som Sneeboldte — hahaha! (Reiser sig og gaaer op og ned, men med usikker Gang.) Og det kan meget gjerne stee. Allerede iformiddag, da han var her, han, der kaldte sig Pythagoras's Discipel, var det ligesom der gik et nyt Lys op for mig. Der er ikke to Meninger om, at man har existeret flere Gange førend man blev født. Man kan ikke saaledes paa eengang blive til Skabningens Herre, til et saa udmærket Væsen, som Mennesket dog igrunden er, naar han tager sig rigtig op. Men hvad har man været? og hvor har man været henne? Hvor Fanden skal man faae det at vide? Har jeg været en kinesisk Mandarin? eller en Jacobiner? eller Sancho Panzas Ujel — nei, det var han jo. Det er dumt, jeg ikke har talt med Skalholt om denne Sag. Men maaskee han er oppe endnu. (Raaber ind tilvenstre.) Skalholt! Cover De?

Skalholt (indenfor).

Nei, Hr. Justitsraad.

Justitsraaden.

Saa kom ind et Dieblif. Jeg vil tale med Dem . . .

(Skalholt kommer ind, i Natto, med sin Kjole i Haanden.)

Skalholt.

Hr. Justitsraaden maa undskyldte — jeg skyndte mig saa meget.

Justitsraaden.

Hør, Skalholt, hvad var De før De blev fødtovre paa Island?

Skalholt (forbausset).

Før jeg blev født?

Justitsraaden.

Savist, De maa jo have været Noget. Hvor skulde De ellers komme fra?

Skalholt.

Mener Hr. Justitsraaden virkelig —?

Justitsraaden.

Ja, Gu' mener jeg. Svar mig bare og staae ikke saaledes!

Skalholt

(affides og ynkelig).

Bare Justitsraaden ikke er gaaet fra sine Sandser! (Svit.) Ja, jeg har vist været Noget, men jeg husker ikke saa bestemt —

Justitsraaden.

Ikke? Ja, jeg veed heller ikke hvad jeg har været. Men tænker jeg paa, at jeg fra mine Barnsbeen har været hengiven til Grublerier og en Elsker af Curiositeter, saa skulde jeg næsten troe, at jeg, før jeg blev født, har været en stor, tydsk Philosoph.

Skalholt (affbes, elendig).

Ja, han er vist bleven gal lige med Get.

Justitsraaden.

Var der ikke En, der hed Leibniz?

Skalholt.

Jo, det var der rigtignok.

Justitsraaden.

Troer De, jeg har været Leibniz?

Skalholt (affbes).

Jeg maa snakke ham efter Munden. (Svit.) Ja, Hr. Justitsraaden var kanske Leibniz.

Justitsraaden.

Om! det er mærkeligt at tænke sig! Og nu er jeg saadan en Klodrian! — Der var jo ogsaa en Lydsker, der hed Kant. Troer De, jeg kan have været Kant?

Skalholt.

Jo, Hr. Justitsraaden var vist ogsaa Kant. Men nu skulde Justitsraaden lægge sig —

Justitsraaden.

Om! Leibniz! Kant! — Hvad var han, denne Leibniz?

Skalholt.

Han var berømt over hele Verden og en stor Mand. Han var Geheimeraad og Friherre.

Justitsraaden.

Geheimeraad! Friherre! Er det ikke skjændigt!

Alt dette har jeg maaskee været! Og nu, en Pjalt, der ikke forstaaer et Ord af hvad jeg selv har tænkt ud!

Skalholt

(beroligende ham).

Justitsraaden maa være taalmodig — det kommer nok —

Justitsraaden.

Det kommer Fanden ikke! Naar der stikker en Leibniz i min Pande, hvorfor er jeg da en saadan Klokker? Jeg har Ret til at forstaae mig paa Philosophie — jeg vil ikke lade mig sætte tilbønks af denne Guldmægtig-Snude og hans alamodiske Subtiliteter.

Skalholt (som før).

Ret, det skal vi heller ikke . . . det skal nok komme Altsammen —

Niende Scene.

Justitsraaden. Skalholt. — Agerup, Henriette og flere af Balselskabet.

(Sdet den forreste Dør tilhøire slaaes op, høres Musikken igjen og temmelig stærkt fra Balsalen. Agerup og Henriette komme ind i Spidsen for endeel valsende Herrer og Damer, anførende en Cotillons-Tour. De bevæge sig langsmed Prosceniet, og omringe altsaa Justitsraaden og Skalholt.)

Justitsraaden

(med stærk Stemme).

Hvem er det, der bryder ind til mig?

Agerup (under Valsen).

Hr. Justitsraaden maa undskyldes, det er en Co-
tillons-Tour.

Justitsraaden.

Leibniz —!

Henriette

(ligeledes under Valsen).

Fa'er, vi vidste ikke, at du var herinde —

Justitsraaden.

Hvem tør forstyrre Geheimeraad Leibniz? Re-
spect, siger jeg!

Skalholt (som før).

Savist Leibniz — men Justitsraaden maa være
taalmodig . . .

(Under disse Replikker, der maae gaae Slag i Slag,
falder Tappet.)

Fjerde Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Fruen, Henriette, Camilla og Johan (der bærer paa en Kuff med Glas) komme ind fra høire Side. — Senere en Pige og et Par Karle.

Fruen

(med noget Sølvtøi, hun svøber ind i Papir).

Vent lidt, Johan! De lange Glas, skal du stige til Tomfruen, pakkes ned, men de andre sættes hen paa Hylderne. (Johan gaaer.) Naa, Børn! — ja, det er jo en stor Nyhed, Camilla! og den glæder mig ret paa dine Begne.

Camilla.

Derom var jeg overbevist, kjære Tante.

Fruen.

Der har jo egentlig været en anden Plan med dig; men den, kunde jeg nok tænke mig, vilde ikke føre til Noget. — Men hvad er det nu, I vil mig, Børn?

Henriette.

Ja, Mo'er, nu maa du see til at tale Fader tilrette. Han vil vist ikke synes godt om Camillas Forlovelse med v. Bergen. For det Første har hun jo lovet sin Moder saa helligt, at hun ikke vilde afflaae August's Haand —

Camilla.

Der er vist Ingen, der vilde forlange af mig, at jeg skulde paanøde mig ham —

Henriette.

Nei, det veed jeg nok —

Camilla.

Dg August har ikke handlet saaledes, at jeg med god Samvittighed kunde søge en Forbindelse med ham.

Henriette.

Da har man dog aldrig fortalt om August hvad man fortæller om v. Bergen.

Camilla (piqueret).

Hvad fortæller man?

Henriette.

Det veed du ligesaa godt som jeg.

Fruen.

Ja, han har jo rigtignok levet noget lystig . . .

Camilla.

Det kan man ikke regne. Han har altid været sin egen Herre og havt Raad til sine Depenser. Hvis

han har Feil, saa er det ikke andre end hvad en for-
 standig Kone kan rette hos ham.

Fruen.

Deri siger Camilla sandt. — Ja, Børn, jeg
 skal gjerne tale med min Mand, naar jeg kan træffe
 ham i godt Humeur — for i denne Tid er han lidt
 vanstelig — og naar jeg bare kan finde et roligt Die-
 blif dertil.

Henriette.

Kan du ikke nu gaae over til Fa'er?

Fruen.

Jo, det har du Ret i, det kan jeg jo godt —
 (To Karle komme ud fra høire Side med en stor Kuv.) Naa,
 der er Dækketøiet! — Nei, Børn, saa maa jeg ud
 til Folkene; det skal Altsammen tælles og lægges hen.
 (Hun følger ud efter Karlene.)

Camilla.

Hvor er Emilie med Get bleven af?

Henriette.

Hun sidder inde hos mig og skriver Breve.

Camilla.

Det var mærkeligt, saa forvirret og distrait hun
 var imorges ved Theebordet. Hun svarede aldrig paa
 hvad man spurgte hende om.

Henriette.

Ja, det troer jeg nok! I hendes Sted vilde jeg

ogsaa være tummelumft i Hovedet. Hun var jo ganske afgjort Dronningen for hele Ballet. Om det saa var v. Bergen, saa viste han hende megen Opmærksomhed.

Camilla.

Saa? Synes du det? (Affbes.) Det skal jeg dog nok vænne ham af med for Fremtiden.

Henriette.

Nu gaaer jeg ind til Emilie. Skulde Ugerup komme, saa lad mig det endelig vide. Hvad synes du? Han vil endelig skrive idag til Fader om vor Forlovelse. Jeg er ganske urolig derover.

(Gaaer.)

Camilla

(ene; efter et Ophold).

Saa, det raabe de Alle paa: jeg har givet et helligt Løfte. Og det skulde jeg holde, naar August, fra det Dieblig jeg kom her i Huset, har viist sig imod mig som han har gjort? Jeg var dengang venlig og opmærksom imod ham, jeg søgte at vinde ham. Men han stødte mig fra sig, han tirrede mig, han spottede mig — — Men alligevel, det havde været godt, om min Forlovelse kunde være holdt hemmelig, blot et Par Dage. Ved Ballet inat opførte August sig desværre passabelt; det var uheldigt og mod min Beregning. Det vil Onkel naturligviis strax beraabe sig paa —

(En Pige kommer ind.)

Vigen (hemmelighedsfuld).

Frøken!

Camilla.

Hvad vil du?

Vigen.

Fru Sørensen var i dette Dieblif ved Kjøf-
kæmperen og bad mig give Dem dette Brev uden at
Nogen saae derpaa. Hun selv havde ikke Tid at
gaae ind.

Camilla.

Laf. Jeg skal nok huske paa dig.

Vigen.

Ja, det veed jeg nok.

(Gaaer.)

Camilla.

Det er fra v. Bergen. (Læser.) „Elftværdige
Camilla! Som jeg haaber, skal den indbildske Hr.
August ikke ret længe staae iveien for vor Forbin-
delse. Han opførte sig iastes saa impertinent mod
mig, at en Udfordring var Følgen deraf. Den finder
Sted isformiddag; men jeg seer op til Dem forinden,
og skal meddele Dem det Nærmere.“ — Hvad kan
der have været paasænde? Deraf veed jeg jo ikke et
Ord. Og v. Bergen, er han ikke ret klog? Nei,
denne Duel maa der ikke blive Noget af! August
skyder ham skyder og sammen. (Standser.) Men —
ja, forhindres maa den, men for det Første kan den
komme mig til Nytte. Jeg kan jo ikke forlange noget

bedre Beviis paa, hvilke dumme Streger August kan forfalde til. Jeg vil strax over og tale med Onkel.

(Vil gaae, da hun seer Skalholt træde ind fra venstre Side.)

Anden Scene.

Camilla. Skalholt.

Camilla (affides).

Der har jeg da uventet erobret en Tilbeder!

Skalholt

(ved Døren tilvenstre og forlegen).

Jeg forstyrrer kanske Frøkenen —

Camilla.

Nei, aldeles ikke. Behag at træde nærmere.

Skalholt.

Jeg takker Dem overmaade meget. — Ja, Frøkenen kan vel forstaae, at det er den største Lykke, der er vedefaret mig, at jeg tør underholde mig med en Dame af Deres Kundstaber og Indsigter. Og nu skulde jeg gjerne give Dem et Legn paa, hvor meget det er mit Ønske at vise Dem mit oprigtige, lønlige Sindelag.

Camilla.

Hvad mener De, Hr. Skalholt?

Skalholt.

Frøkenen yttrede igaar, at det maatte være sjønt,

naar man ret var inde i de Gamles Chronologie og Slægtregistre. Og saa tænkte jeg, at jeg vilde laane Dem denne Bog, som just er en Chronologie over de ældste Begivenheder paa Island. Det er Ane Frodes Skedæ eller Islændinga Bok. Det vil vist fornøje Dem at læse den.

Camilla.

Tak. Den vil uden Tvivl interessere mig meget. (Hbet hun bladrer i den.) Der ligger jo et Brev i den.

Skalholt.

Det er til Frøkenen.

Camilla.

Ja, det seer jeg. Men fra hvem er det?

Skalholt.

Det skulde rigtignok være fra mig.

Camilla.

Skal jeg læse det strax?

Skalholt.

Som Frøkenen synes. Men jeg kan ogsaa fortælle Dem Indholdet. Dersom Frøkenen ikke var et saa forstandigt og veloplært Fruentimmer, skulde jeg aldrig været saa dristig at skrive Dem til, og i den Anledning. Jeg har i Brevet anholdt om Frøkenens Haand; — og skjøndt jeg nok veed, at jeg ikke er en saa stor Lykke værdig, har jeg dog ansøgt hvad der taler til Bedste for mig.

Camilla (affides).

En Frier!

Skalholt.

Jeg har god Familie paa Island. Som De veed, stammer jeg ned fra Snorre Sturleson —

Camilla.

Ja, men Hr. Skalholt . . .

Skalholt.

Det er tilforladeligt — jeg kan gjerne gjentage det for Dem. Min Farfa'er Sigurd Sturleson

Camilla (hurtig).

Jeg tvivler ikke derpaa — det er fuldkommen rigtigt. Men —

Skalholt.

Ja, ogsaa min nulevende Familie er meget anseet derovre. Min Morbroder er en velhavende Mand, og med Tiden skal jeg og mine otte Sødsfende arve ham. Til den Tid skulde jeg ved mine Studeringer ogsaa nok faae en Ansættelse; saa jeg kan tilbyde Frøkenen ganske gode Vilkaar. De kan troe, der er saa godt derovre paa Island.

Camilla.

Ja, kjære Hr. Skalholt, i en saa alvorlig Sag, indseer De vel, kan man ikke strax bestemme sig. Men i disse Dage skal De modtage mit Svar. Nu maa De undskyldte mig. (Affides leende.) Nei, saa er v. Bergen dog at foretrække. (Gaaer.)

Skalholt (ene).

Det har hun Ret i, Frøkenen; hun kan ikke strax bestemme sig. Saa vil jeg give Tid. Hun skal nu først læse mit Brev, og det vil vist gjøre et stort Indtryk paa hende. Jeg skulde nok troe, at det var skrevet saadanne, at hun kan læse det med Fornøielse.

Tredie Scene.

Skalholt. August. — Siden Poulsen.

August

(tager en Billet frem, idet han træder ind).

Ja, han har virkelig udfordret mig; og det var jo at vente. Men hvordan Fanden bærer jeg mig nu ad? (Vender sig om.) Er De der, Hr. Skalholt! Det var da godt jeg traf Dem! Jeg er i en bandsat Forlegenhed, som jeg hverken veed ud eller ind af.

Skalholt.

Saa? (Affides, bekymret.) Nu har han vist været henne etsteds og sat sine Benge overstyr, som Justitsraaden talte om.

August.

De maa hjælpe mig, ellers seer jeg slet ingen Udvei.

Skalholt (affides).

Ja, det er som jeg tænkte. Gud skal vide, paa hvilket Spillehuus han har været.

August (affides).

Altsaa Camilla er forlovet med v. Bergen, efter hvad Henriette fortæller mig. Ja, havde jeg bare vidst det iafte, saa kunde han for mig seilet sin egen Sø. Og Emilie — o, hun er velsignet, meget bedre end jeg fortjener!

Skalholt (affides).

Det stakkels unge Menneſte er ganſte forbyvlet. Jeg maa viſt hjælpe ham.

August.

Hør nu, kjære Hr. Skalholt —

Skalholt.

Ja, Hr. August, jeg ſkal hjælpe Dem ſaa godt jeg kan. Men De kan vel vide, at jeg i min Stilling og ſom fattig Student ikke er ſaa velforſynet. (Trækker et ſtort, gammelbogs Sølvuhr op af Lommen.) Kan dette for det Førſte frie Dem ud af Deres Forlegenhed?

August (forundret).

Hvad er det?

Skalholt.

Det er et Sølvuhr, ſom har tilhørt baade min Fa'er og min Bedſtefa'er, og ſom jeg ikke gjerne vil miſte. Men kan De faae nogle Penge laant derpaa, ſaa maa De gjerne.

August.

Hahaha! Nei, det meente jeg ſlet ikke. I denne Tid ere mine Financer i ret god Orden. Men De er

en honnet Tyr, og jeg seer, De har god Villie til at tjene mig. — Hør da nu hvad der er i veien. Igaar Afres ragede jeg i en svær Ordstrid med Lieutenant v. Bergen; hvad der gav Anledning dertil, veed jeg ikke, i det mindste ikke bestemt. Fa'er er Bockers generoux med sine Drikkevarer, naar vi har Fremmede; saa jeg har vel sagtens havt Noget i Hovedet. Enden paa vor Trætte blev, at vi udfordrede hinanden.

Skalholt.

Udfordrede — ? For at stikke hinanden ihjæl?

August.

Nei, Duellen skal være paa Pistoler.

Skalholt.

Ih, bevare os, Hr. August! Det gaaer jo slet ikke an! Hvad vil Justitsraaden sige! og Deres Fru Moder!

August.

Meget sandt; og deri ligger just Ulykken. Der vil blive en saadan Allarm i Leiren, at jeg gruer alene ved at tænke derpaa. Men det er ikke den eneste Knibe jeg er stedt i. Duellen skal være Kl. 1. Jeg har Time med Dem fra 1 til 3, og jeg veed bestemt, at Fader kommer ind til os. See, der maa De nu hitte paa en Udflugt. De maa bede Dem undskyldt for idag; det vil Fader ikke have det Ringeste imod.

Skalholt.

Nei, Hr. August, det tillader min Samvittighed

mig ikke. Jeg skal være Deres Mentor og Veileder; kan jeg faa understøtte Dem i et saa ugudeligt Foretagende?

August.

Hør, Hr. Skalholt, jeg har idag ikke den mindste Interesse ved at slaaes med Hr. v. Bergen. Igaar Aftes var jeg gal paa ham; men det er nu gaaet over, og han har endog, som jeg i dette Dieblif erfarer, beviist mig en Tjeneste og stilt mig ved en ikke saa ringe Blage. Men duellere med ham maa jeg; det fordre mine Begreber om Ære.

Skalholt.

Hr. August, mine Begreber om Ære fordre, at jeg ikke kan tillade det, at jeg maa underrette Justitsraaden . . .

August.

Men er De ikke ret flog? Kan min Fader forandre Noget i den Sag? og er det ikke bedst, at den gaaer saa stille af som muligt?

Skalholt.

Men jeg lader Dem ikke gaae af Stedet. Jeg staaer paa, at De har Deres Timer hos mig —

(Her træder Poulsen ind fra Døren i Baggrunden og bliver staaende der.)

August.

Tag nu mod Raisson, kjære Hr. Skalholt! Denne Lieutenant v. Bergen, jeg skal slaaes med, har snappet

Camilla fra Dem, i hvis hyperlige Egenskaber De jo er saa indtaget. Kan det ikke bevæge Dem?

Poulsen (affbes).

Altsaa var min Formodning rigtig.

Skalholt.

Hr. August! det er da vel ikke Deres Alvor?

August.

Min Sjæl er det min Alvor. Han er igaar Aftes bleven forlovet med hende.

Skalholt.

At ja, jeg kunde nok vide, den Lykke var for stor for mig.

August.

Na Basstar! Nu skyder jeg ham ihjæl; saa kan den Lykke endnu tilfalde Dem.

Skalholt.

Nei, Hr. August! naar Frøken Camilla holder af ham, saa maa De ikke skyde ham ihjæl; og De maa overhovedet slet Ingen skyde ihjæl. Jeg kan ikke tillade det . . .

August.

Ja, naar De endelig vil, at denne Historie skal affstedkomme al den Dvalm i min Familie, saa lad det skee. Men Duellen forhindres ikke derved.

Poulsen,

(der træder frem).

Hvis jeg ikke forstyrrer de gode Herrer . . .

August.

Hr. Poulsen! Hvor kommer De fra?

Poulsen.

Jeg vil svare som du svarede mig igaar Morges her paa samme Sted: Fra Stuedøren derhenne, hvor jeg har hørt hvert Ord, I talte. — Altsaa du og Lieutenant v. Bergen skal duellere?

Skalholt.

Ja, gunstige Hr. Poulsen! kom De mig tilhjælp! Er det ikke uchristeligt og ugudeligt?

Poulsen

(med alvorlig Mine i det Følgende).

Det er det vistnok. Men vi Menneſter maae bøje os under saa mange Fordomme; og denne her er ikke at spase med. Naar August er udfordret, saa maa han møde.

August (til Skalholt).

Der kan De høre!

Poulsen.

Alt hvad vi have at gjøre, er at arrangere denne Sag paa den for alle Parter bedste Maade. (Til August.) Har du Secundanter?

August.

Nei.

Poulsen.

Ja, jeg kan gjerne være den ene; og — jeg veed ikke — kan ikke Hr. Skalholt være den anden?

Skalholt
(i ynkelig Tone).

Hr. Poulsen!

Poulsen.

Ja, det maa ganske beroe paa Dem selv.

Skalholt.

Lad heller mig gaae i Hr. August's Sted. Jeg skulde vist skyde bedre end han; jeg har, mens jeg gik i Skolen i Bessastad, skudt saa mange Tiurer og Kyper, og jeg har min Fuglebøsse med mig.

Poulsen.

For den Sags Skyld kan De være rolig. August skyder upaaflageligt; det har Bildtet paa mine Gien- domme faaet at føle under hans Ophold hos mig; og i Bistolskydning har jeg selv været hans Lærer. (Til August.) Naar skal Duellen være?

August.

Omtrent om to Timer.

Poulsen.

Godt. (Til Skalholt.) Vil De lyde mit Raad, saa skal De nu gaae ind og træffe de nødvendige Forberedelser baade for August og for Dem selv — hvis De ellers vil følge med.

Skalholt.

Naar en forstandig Mand som Hr. Poulsen raader dertil, skulde jeg nok turde følge med. Maastee jeg kan

være til Nytte. Men — kan man ikke skaffe sig en Udsættelse?

Poulsen.

Der vindes saa Lidt derved.

Skalholt.

Ja, bare saa længe til Hr. August har absol-
veret sin juridiske Examen med Laud.

August.

Hahaha! Saa blev der nok aldrig Noget af
Duellen.

Poulsen.

Jeg frygter selv. Nei, lad det blive derved:
De gaaer nu ind, August følger strax efter, og saa
ordner De det Fornødne.

Skalholt (suffende).

Ja, saa vil jeg det. — Mener Hr. Poulsen ikke,
at jeg skulde tage min Fuglebøsse med?

Poulsen.

Jo, den kan være Dem til stor Nytte.

August (affibes til Poulsen).

Hvad skal han med den —?

Poulsen (ligeledes affibes).

Det veed jeg ikke — men ellers faae vi ham
slet ikke med.

Skalholt.

Skulde jeg ikke ogsaa tage noget Blaster med
og et Stykke gammelt Lærred?

Poulsen.

Det behøves vist ikke. Jeg har betænkt at have en Chirurg ved Haanden.

Skalholt.

Men det er saa godt med lidt Plaster.

Poulsen.

Ja, saa tag det med.

Skalholt.

Laf. Jeg synes, at hvis Hr. August skulde komme Noget til, saa maatte vi sørge for, der blev handlet med ham paa en stikkelig Maade, saa vi kunde forsvare det for Justitsraaden.

(Gaaer ind i sit Værelse.)

August.

Hr. Poulsen, jeg beundrer Dem.

Poulsen.

Ja, jeg beundrer ogsaa dig. — Hør nu, er denne Duel virkelig for Camillas Skyld?

August.

Fanden heller! Hvor kan De troe det?

Poulsen.

Ja, jeg tvivler ikke paa, at Eders Uenighed har havt vægtige Grunde, eller saadanne, der krævede en Afgjørelse paa Liv og Død.

August.

De spotter mig, og desværre medrette. Jeg har baaret mig ubesindigt ad — jeg vil ikke nægte det.

Jeg stod i den Tro, at v. Bergen gjorde Cour til Emilie, og at hun . . . at hun var altfor venlig imod ham. Og nu har jeg faaet at vide, at han just igaar Aftes — ja, De veed det maaskee?

Poulsen.

Blev forlovet med Camilla.

August.

Og at alene dette var Grunden til Emilies Venlighed imod ham. Jeg har nu for lidt siden talt med hende, har gjort hende Afbtigt, hun har tilgivet mig, har givet mig godt Haab, og henviist mig til Dem. Dersom De, bedste Hr. Poulsen —

Poulsen.

Stop! derom kan vi altid tale. Nu maa du hystre Grens Love og duellere. At det gaaer stille af, billigere jeg. Men det var dog vel bedst, du efterlob et Brev til din Fader.

August.

Jeg skal strax gaae ind og skrive det. Og — ja, jeg tør vel ogsaa skrive et Par Ord til Emilie?

Poulsen.

Bevilges.

August.

O, De er en fortræffelig Mand!

Poulsen.

Det veed jeg. — Men nu ind med dig, og see dine Pistoler godt efter. Saa venter jeg dig her.

August (lyttende).

Der er Nogen i Entreen ... det er v. Bergens
Stemme —

Poulsen.

Saa maa du gaae. Han maa ikke træffe dig her.

August.

De har Ret. (Gaaer ind tilvenstre.)

Poulsen (ene).

Han har Hjertet paa det rette Sted, og det er allerede en god Ting; Resten kommer nok ogsaa. — Ja, det var jo ret beqvemt, at Hr. v. Bergen arri-
verede. Lykkeligtvis kjender jeg det hemmelige Ord,
der efter al Rimelighed kan gjøre Ende paa denne
store, trojanske Krig.

Fjerde Scene.

Poulsen. Lieutenant v. Bergen (fra Døren i Baggrunden).

Ltnt. v. Bergen.

Ei, Hr. Poulsen! — Det er mig overordentlig
kjært, at kunne hilse paa Dem.

Poulsen.

Det er ogsaa mig kjært at træffe Dem; jeg øns-
kede just at tale med Dem. Det er Dem maaskee
bekjendt, at jeg er Frøken Camillas Formynders ...

Ltnt. v. Bergen (hurtig).

Ja, det veed jeg meget godt; og da jeg kan for-

mode hvad Hr. Poulsen har i Tankerne, saa beder jeg Dem være overbevist om, at det just var min Hensigt at henvende mig til Dem i Anledning af den Forbindelse, Frøken Camilla og jeg have indgaaet.

Poulsen.

Jeg for min Deel har Intet at indvende. Jeg finder Partiet meget passende og meget velberegnet. Men efter det Forhold, hvori Camilla nu i længere Tid har staaet til dette Huus, maa jeg ansee det for nødvendigt, at saavel hun som Hr. Lieutenanten indhente Justitsraad Binges Samtykke.

Ltnt. v. Bergen.

Det skulde jeg vist gjerne, og det vil naturligvis stee. Men jeg er rigtignok i Frygt for, at han ikke vil synes om Partiet. Det er mig bekjendt, at han altid har ønsket en Forbindelse mellem Camilla og sin ældste Søn; og Hr. August vil sikkert meget nødig opgive hende.

Poulsen.

Hvad Justitsraaden angaaer, har De Ret; dog troer jeg ikke, hans Samtykke vil have saa store Banstreligheder. Men med Hensyn til hans Søn er De vist i Bildfarelse. I al Fortrolighed kan jeg meddele Dem, at August er hemmelig forlovet eller saa godt som forlovet med en anden ung Dame.

Ltnt. v. Bergen.

..Hvad fortæller De!

Poulsen.

Det er paalideligt. Men, som sagt, jeg stoler paa Deres Discretion.

Ltnt. v. Bergen.

Det kan De ganske. (Affides.) Hvad Pokkeren skal da den Duel til!

Poulsen (affides).

Jeg troer, det virker allerede. (Høit.) Siden De nævnde den unge Herre, maa jeg komme frem med hvad der egentlig er mit Grinde til Dem. Det er nemlig i Egenkab af hans Secundant —

Ltnt. v. Bergen.

Hans Secundant! De, Hr. Poulsen?

Poulsen.

Det kan ikke forundre Dem. Som De veed, er jeg en gammel Forstmand og endnu en temmelig lidenskabelig Jæger. Deslige Affairer ligge da just ikke saa fjernt fra mig. — Nu hører det undertiden med til Secundanternes Bestilling, at undersøge Grundene til Duellen og bedømme, hvorvidt der kan være Tale om en Uretfærdighed. August har ikke formaaet at klare fyldestgjørende for sig. Maaſtee Hr. Lieutenanten bedre kan anføre mig Deres Grunde . . .

Ltnt. v. Bergen.

Ja, jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg antager den hele Uenighed at grunde sig i en øieblikkelig Forstemning, en Opbrusning, man ikke strax gjør sig Rede for.

Poulsen.

Men var det saa værdt at duellere?

Ltnt. v. Bergen.

Jeg er selv af den Mening, at et Forlig var det Bedste. Hr. August er en ung Mand af de bedste Egenstaber, og som jeg har megen Agtelse for. Hvis han ønsker Forlig —

Poulsen.

Det ønsker han. Men det er Dem, der har sendt ham en Udfordring — har De ikke?

Ltnt. v. Bergen.

Jo — men uden at have overveiet alle Omstændigheder saa nøie.

Poulsen.

Saa kan De ogsaa bedst være bekjendt at tilskrive ham et Par Ord, f. Ex. at De finder Dem fyldestgjort ved den Dplysning, De har modtaget af mig.

Ltnt. v. Bergen.

Ja, det kan jeg godt; og det er jo ogsaa den bedste Maade, hvorpaa denne ubehagelige Sag kan afgjøres. — Hr. Poulsen! De er en fortræffelig Mand!

Poulsen (affedes).

Ja, det veed jeg.

Ltnt. v. Bergen.

De beviser mig i dette Dieblif en dobbelt Tjeneste. Det kan naturligviis ikke være mig hjært, at

lægge mig ud med den Familie, hos hvem Camilla har nydt saa megen Opmærksomhed. Men desforuden ønsker jeg meget at føre min Forlovede iformiddag ud til min Onkel, Generalen, der boer et Par Meil herfra; og nu er dette mig muligt. — Troer De, at jeg kan faae Camilla i Tale?

Poulsen.

Hun er vist derinde (peger tilhøire) eller man vil strax sende Bud efter hende.

Etnt. v. Bergen.

Saa anbefaler jeg mig. Brevet til Hr. August kan jeg vel skrive hos min Forlovede.

(Gaaer ind tilhøire.)

Poulsen (ene).

Man har Uleilighed nok med at gjøre alt det Laabelige godt, unge Menneſter kan falde paa.

Femte Scene.

Poulsen. Justitsraaden (fra Døren i Baggrunden).

Justitsraaden,
(der kommer farende ind).

Nei, Poulsen, vil du høre hvad Optøier han bitter paa! Har jeg saa ikke Ret i at sætte ham under Opſigt? Jeg har været uenig med mig selv, om jeg handlede rigtigt; men nu maa jeg sande Camillas Ord.

Poulsen.

Hvad er der steet?

Justitsraaden.

Han vil flaaes, han vil skydes, han har inat
 pyppet et affhyeligt Klammeri med Lieutenant v. Bergen,
 der er et fredeligt Menneſte — ja, han er rigtignok
 en Nar og en Debauché, men han lægger Ingen et
 Galmſtraa iveien — og ham, fortæller Camilla mig,
 har han fordret ud!

Poulsen.

Saa?

Justitsraaden.

Kan jeg ſaa fortænke den ſtakkels Pige, at hun
 nu aldeles ikke vil vide af Partiet med August, og
 anſeer ſig for løst fra det Løſte, hun har givet ſin
 Moder?

Poulsen.

Nei, deri kan man ikke fortænke den ſtakkels
 Pige — ſaa meget mere ſom hun allerede er forlovet
 med en Anden.

Justitsraaden.

Har hun omſider forlovet ſig med en Anden!
 Ja, det har jeg længe ventet. Den, hun har valgt,
 er jeg viſ paa, ſtaaer langt over August baade i
 moraliſt og intellectuel Henſeende.

Poulsen

(trækkende paa det).

Ja, det vil jeg juſt ikke ſige.

Justitsraaden.

Hvem er det da?

Poulsen.

Det er den samme Lieutenant v. Bergen, som du nylig kaldte en Nar og en Debauché.

Justitsraaden.

Det kan ikke være muligt!

Poulsen.

Det er baade muligt og vist. Men forresten har jeg ikke Noget mod dette Partie; v. Bergen trænger just til en Kone som Camilla. Hun vil nok vide at holde ham i Lomme.

Justitsraaden.

Hm! Hm! Utsaa den Plan, jeg har gaaet med saa længe, gif dog overstyr. Jeg har ventet mig Meget for August af en Forbindelse med Camilla.

Poulsen.

Der var aldrig blevet et Par af dem; det var allerede min Mening forrige Gang jeg var herovre. Uge saa lidt har jeg ventet mig Noget af hans juridiske Studium. Han har Vist til Landvæsenet, og har allerede lagt sig efter adskillige Kundskaber, der kunne komme ham til Nytte i denne Retning.

Justitsraaden.

Na, Landvæsenet! Det er heller ikke saa nemt at løbe til.

Poulsen.

Lad ham komme over til mig. Han kan da, for det Første under min Veiledning, overtage Bestyrelsen af Ellemosegaard.

Justitsraaden.

Ellemosegaard? Det er jo din Datter Emilies Eiendom, som hun fik efter en Tante — er det ikke?

Poulsen.

Meget rigtigt. Og naar han raader godt over den, saa kan han jo med Tiden raade over Emilie med. De to unge Mennesker har allerede fra i Sommer et godt Die til hinanden.

Justitsraaden.

Ah! — ja, saa kan jeg forstaae alle de Kapriolspring, han har gjort. — Ja, naar man har Børn, har man Sorger. I dette Dieblif fik jeg et Brev fra Ugerup, hvori han anholder om Henriettes Haand.

Poulsen.

Nu, det er jo et godt Partie, Ugerup er en flink Candidat —

Justitsraaden.

Hør, Poulsen, jeg er saa forvirret i Hovedet over alle disse Historier, at jeg Og imens er August istand til at gjøre de største Dumheder. Gam maa jeg allerførst have fat paa.

Sjette Scene.

De Forrige. Henriette. Emilie og Agerup (fra høire Side).

Henriette (hastig).

Fa'er!

Justitsraaden.

Hvad er der nu?

Henriette.

Agerup kommer nu og fortæller Noget, der har fat Emilie og mig i saa stor Skræk, at August og v. Bergen ...

Justitsraaden.

Naa, nu er det allerede Byen rundt!

Agerup.

Ja, jeg veed ikke Andet end hvad en af v. Bergens intimeste Venner for lidt siden fortalte mig.

Emilie

(affædet og angstlig til Poulsen).

Kjære Fa'er, gør dog hvad du kan, at det ikke skeer.

Justitsraaden.

Men hvor Pokkeren er da August?

Poulsen.

Han er derinde (peger tilvenstre) og Hr. Skalholt er hos ham; saa han er jo i de bedste Hænder. Og see — der kommer Delinquenten!

Sjvende Scene.

De forrige. August. Skalholt. Siden Johan.

(August og Skalholt ere paaklæbte til at gaae ud. August kommer først, med en Pistolkasse under Armen. Skalholt, der kommer efter ham og træder baglænds ud for at lukke Døren, har Satten paa og en lang, gammeldags Fuglebøsse i Haanden.)

August (affides).

Min Fader!

Skalholt

(ibet han vender sig om; med bedrøvelig Stemme).

Ja, nu ere vi færdige — (standsar forbløffet, da han staaer ligeoverfor Justitsraaden.) Hr. Justitsraad!

Justitsraaden.

Hvad i al Verden skal det smage af? (Til August.)
Hvad har du der? Din Kasse med Pistoler! (Til Poulsen.)
Ja, det er da din Present! det er dig vi kan takke for, at en saadan Karitet er kommet i mit Huus. — Og De, Skalholt! hvad betyder den Postyr?
Hvad skal det lange Gevær til?

Skalholt.

Det er en Fuglebøsse, Hr. Justitsraad!

Justitsraaden.

Ja, hvad skal den — hvor kommer De til den?

Skalholt.

Jeg har den fra min Fa'er, der arvede den efter min Farfa'er, der havde kjøbt den af Gysfelmand Johnson, der ...

Justitsraaden.

Na, Bastar! det spørger jeg ikke om. (Til August.)
Og du vil altsaa duellere?

August.

Ja, Ja'er.

Justitsraaden.

Og Skalholt, hvad skulde han?

August.

Han er min Secundant.

Justitsraaden

(slaaer Hænderne sammen).

Hans Secundant! Ja, der har jeg da truffet
det godt! Han er maaskee en værre Hugaf end min
Søn. Igaar gav han ham Timer i at fægte, idag
er han Secundant for ham!

Skalholt

(i grædende Tone).

Hr. Justitsraad

Justitsraaden.

Og De vil være Ungdommens Lærer? Veed De
da ikke — for Fanden, tag dog den Hat af, og sæt
den Mustedonner bort — veed De ikke, at Dueller
ere Satans Værk?

Skalholt,

(der i sin Forstrækkelse lader Geværet falde, idet han tager
Hatten af).

Jo, Hr. Justitsraad, det veed jeg . . .

Justitsraaden.

At det er syndigt, at det er mod Guds og Statens Lobe?

Skalholt

(i samme grædende Tone).

Jo, det veed jeg Utsammen. Men Hr. Justitsraaden maa huske paa, at man i Logiken stjelner mellem ens per se og ens per accidens —

Justitsraaden.

Na, Logiken! Det rager ikke mig!

Skalholt.

Og at man ikke kan være Mentor for et vorent Menneske, der allerede har sin egen Villie.

Justitsraaden.

Hvad skal jeg da med Dem?

Skalholt.

Ja, det veed jeg ikke.

Justitsraaden (til August).

Det vil jeg kun sige dig, den Duel skal der min Sandten ikke blive Noget af.

August.

Men, Fa'er —

Justitsraaden.

Nei, om jeg saa selv skal melde det til Dyrigheden.

August.

Saa er jeg jo prostitueret for min Livstid!

Justitsraaden.

Det fortjener du. — Fette, hvor er Camilla henne? Hun skal staae mig fat paa v. Bergen. Hvor er hun?

Henriette (tøvende).

Hun er vist oppe paa sit Værelse.

Justitsraaden.

Saa hent hende.

(I det Fette vil gaae, kommer Johan.)

Henriette (til Johan).

Er Camilla ovenpaa?

Johan.

Hun tog i dette Dieblif bort med Lieutenant v. Bergen, der har hentet hende i sin Vogn. Men jeg har et Brev til Hr. Justitsraaden fra Frøkenen, og et til Hr. August fra Lieutenanten.

Justitsraaden.

Lad mig faae dem begge, og gaae saa kun du. (Johan gaaer.) Ja, det er fra v. Bergen. (Læser.) „Ifølge en Meddelelse fra Hr. Proprietair Boulsen har jeg Grund til at antage, at Deres Uttringer iafteå ikke vare meente saaledes, at jeg i den Anledning skulde see mig nødsaget til at fræve Satisfaction. Da mine egne Udtryk heller ikke tilsigtede nogen Fornærmelse, er det vel bedst at betragte denne Sag som forligt.“

Henriette (affides til Emilie).

Naa, Gudsteelov!

Emilie.

Ja, det var herligt!

Justitsraaden
(til Poulsen, i Forgrunden).

Det er Mere end jeg havde ventet mig af dig. Igrunden tænkte jeg, du havde en Finger med i Spillet.

Poulsen.

Ja, man miskjendes i denne Verden. Det er gaaet den stakkels Skalholt ligedan. Han har virkelig, skjøndt til ingen Nytte, modsat sig Duellen af al Magt. — Men hvad er nu din Hensigt? Vil du lade ham blive hos August?

Justitsraaden.

Nei, han maa bort — skjøndt jeg kunde nok have Nytte af ham.

Poulsen.

Saa antag ham til din yngre Søn, der jo ikke ret vil trives i Skolen.

Justitsraaden.

hm! Mener du, jeg skulde — Ja, nu vil jeg min Tro allerførst læse Camillas Brev, og høre hvad hun siger.

(Sætter sig hen og læser Brevet. De Yngre nærme sig strax hinanden. Poulsen gaaer hen til Skalholt.)

August.

Emilie! jeg haaber, at Alt nu skal blive godt.

Emilie.

O, jeg har været i saa stor Angst for Deres Skyld.

Henriette,

(der har talt ivrig med Agerup).

Gaaer det vel an, August? Agerup vil nu strax tale til Fa'er om det Brev, han har skrevet. Idag er Fa'er jo saa vanskelig.

August.

Men det er jo noget Brøvl med Jeres Vanstælighed. (Til Agerup.) Læel du kun til Fa'er.

Agerup.

Det vil jeg; og gaaer det ikke strax — jeg taber ikke saa let Contenancen, min Pige!

Justitsraaden (reiser sig).

Det er jo et fortræffeligt Brev. Som hun forklarer sig, maa jeg billige, at hun har givet v. Bergegen sit Ja.

Agerup

(affædes til Henriette).

Saa skal han min Sandten ogsaa billige, at du har givet mig dit Ja. (Hvit.) Hr. Justitsraad! Jeg har taget mig den ærbødige Frihed at sende Dem en Skrivelse . . .

Justitsraaden.

Jo. Holder Jette af Dem?

Henriette.

Kjære Fa'er, det kan du nok vide.

Justitsraaden.

Saa tag hende! De er en flink, ung Mand, som der nok kan blive Noget af med Tiden.

Henriette.

Taf, Fa'er!

Agerup.

Hr. Justitsraaden maa være overbevist om . . .

Justitsraaden (til August).

Dg hvad dig angaaer, saa troer jeg ikke, at der bliver Noget af dig, i det mindste ikke saa snart. Men, naar Poulsen vil have dig over til sig, og du har Lyst til Landvæsenet —

August.

Jo, Fa'er, det er just Det, jeg har Lyst til.

Justitsraaden.

Dg naar du fremdeles kan faae Emilie til at tage sig af dig —

August.

Jo, det vil hun.

Emilie (fortørnet).

Det trænger August ikke til.

Justitsraaden.

Nu ja, Børn, saa giver Poulsen og jeg vor Velsignelse; og August kan da til Foraaret tage over til Fyen.

August.

Kan du see, Emilie!

Emilie (affibes til ham).

Men din Fa'er er ubillig mod dig.

Henriette,

(der tilligemed Agerup nærme sig dem lykønskende).

Nei, Emilie! det drømte jeg rigtignok ikke om
 igaar Aftes, at du og August . . .

Ottende Scene.

De Forrige. Fruen.

Justitsraaden.

Naa, lille Rone, er du der! Det var jo godt
 du kom.

Fruen.

Ja, jeg skyndte mig ude hos Folkene det bedste
 jeg kunde; for jeg formodede nok, I ventede paa mig.
 (Tager Henriette, Agerup, Emilie og August tilside.) Hør,
 Børn, nu har jeg langt om længe et roligt Dieblif,
 og mig synes, Jeres Fa'er er i godt Humeur. Skal
 jeg nu tale til ham om alle Jeres Forlovelser?

Henriette.

Nei, søde Mo'er, nu behøves det ikke. — Fa'er,
 Moder veed slet ikke . . .

Justitsraaden,

(der har talt med Poulsen).

Nei, det er sandt — ja, nu kan du gratulere
 dine to Børn.

Fruen.

Åh nei! det var jo deilig! — og August med —!

Justitsraaden.

Ja, lille Skalholt, med August's Studeringer er det nu forbi, som De hørte. Men har De lyst til at være Lærer for min yngste Dreng, Henning? — De har jo seet ham her.

Skalholt.

Jo, Gud bevares, Hr. Justitsraad; det vil jeg overdreven gjerne.

Justitsraaden.

Saa bliver De hos os og gaaer mig imellem tilhaande, efter vor forrige Aftale.

Fruen.

Og naar vi har Fremmede, saa hjælper De os med at opmuntre vore Gæster og fortælle Historier. Det gjorde De saa godt iastes.

Skalholt.

Jo, det skulde jeg nok tiltroe mig.

Justitsraaden.

Kom over med, saa kan De tale med Drengen; jeg afgjør det helst strax. Følg du med, Kone.

Skalholt

(idet han vil følge med).

Lør jeg tage min Fuglebøsse med, Hr. Justitsraad?

Justitsraaden.

Hvad vil De med den? Vi skal jo ikke styde Krager eller Bildænder.

Skalholt.

Kanste jeg saa turde først gaae ind og sætte den hen . . .

Justitsraaden (fortrebelig).

Na, vist ikke — saa tag den med. Kom bare!

(Han, Skalholt og Fruen gaae gennem Entréebøven.)

Henriette

(affbes til Agerup).

Jeg har saa Meget at tale med dig om. Lad os To gaae ind til Mit.

(Sun og Agerup gaae ind tilhoire.)

Poulsen (til Emilie).

Naa, min Pige, er du nu færdig? Jeg har gjort Alt istand til vor Hjemreise.

August (forundret).

Deres Hjemreise? Emilie bliver jo her en Maanedstid.

Emilie.

Ja, Fa'er, hvad ligner det? Skal vi nu tage hjem?

Poulsen.

Men du fandt jo ikke Behag i at være her.

Emilie.

Gjorde jeg? Der husker du vist feil.

Poulsen.

Det synes mig dog ikke. Dine Ord var nok omtrent, at du havde ventet dig noget ganske Andet af vort Besøg i Kjøbenhavn.

Emilie.

Har jeg virkelig sagt det? Jeg synes, her er saa rart. — Lad os blive her lidt endnu.

Poulsen.

Nu, som du vil. Kjøbenhavn er virkelig en By, der ikke er at foragte; jeg har altid haft Meget tilovers for den. Men det kommer jo an paa, med hvad Die og Hjerte man seer paa den.

Emilie,

(der rækker August Haanden).

Ja, kjære, lille Fa'er! der traf du det!

August (til Poulsen).

De er en fortræffelig Mand!

Poulsen (smilende).

Ja, det veed jeg. — Nu, Børn, saa blive vi her endnu i nogen Tid — (vendt halvt til Publikum) i det Haab, at vort Besøg i Kjøbenhavn vil dømmes med et mildt Die og Hjerte.

Corsarerne,

Opera i tre Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater d. 23de April 1835.

(Omarbejdet.)

Personerne.

Hector, Greve af Castellione.

Beatrice.

Helene.

Lotario, Maler.

Tommaso, Grevens Huushovmester

Marietta, Gartnerens Datter.

Ibrahim, Anfører for Corsarerne.

Diagoras, en ung Grafer

Pirro, Corsar (Italiener).

En ung Bonde.

Chor af Slottets Herrer og Damer, Fiskere og Landsbyfolk
af begge Rion, Corsarer ic.

Genuesiske Soldater.

Scenen er i Nærheden af Genua. Handlingen foregaaer i Slutningen af det sextende Aarhundrede.

Første Act.

Første Scene.

En af Bjerge indesluttet vild Egn ved Havet.
Tidlig Morgenstund. Corsarerne lande. Ibrahim, Pirro,
med Følge træde ind, speidende Terrainet.

Chor af Corsarerne.

Som en Rovfugl farer
Driftig over Havets Speil,
Flyver med de spændte Seil
Skibet, fuldt af skjæffe Skarer
Tublende Corsarer.
Hurra! her er Land og Bytte!
Her er en forvoven Færd,
Der er værd,
At den prøves, da et Sværd
Driftigheden skal beskytte.
Mænd og Koner, Piger, Alle
Snart skal falde!
Sværdet fælde Landets Kriger!
Rys og Favntag Egnens Piger!

(Et Signal høres langt borte.)

Ibrahim.

Stille! dæmper Eders Sang!
Lyder ikke Hornets Klang?

Choret (dæmpet).

Stille! dæmper Eders Sang!
Lyder ikke Hornets Klang?

Ibrahim.

Der er han! Det er Signalet!
Lad en Flok af mine Mænd
Ile flux til Stebet hen,
Hvor den sidste Tone klinger end,
Nedad Fjeldet langsomt dalet.

(Nogle Corsarer gaae ud tilhoire.)

Chor af de Tilbageblevne.

Som en Rovfugl farer
Driftig over Havets Speil,
Ihver med de spændte Seil
Skibet, fuldt af kjække Skarer
Jublende Corsarer.

(Med Chorets Slutning komme de Udsendte tilbage
med Diagoras.)

Anden Scene.

De forrige. Diagoras.

Ibrahim

(gaaende ham hastig imøde).

Min Diagoras! velkommen! Hvad bringer du?
Hvad spaaer mig dit mørke Diefast?

Diagoras.

Had dine Folk gaae lidt tilfide.

Ibrahim.

Vel! (Til Corsarerne.) Begiver Jer til Ederes
Poste! og bringer mig Bud, ifald I mærke Uraad.

(Corsarerne forlade Scenen til forskjellige Sider.)

Ibrahim.

Nu ere vi alene. Siig, har du seet Beatrice?
Er Leiligheden gunstig? Tael! jeg beder dig!

Diagoras.

Ibrahim! jeg er ikke vel tilmode ved denne
Spas. Jeg lod det Hele fare, var jeg i dit Sted.

Ibrahim (forundret).

Du troer...

Diagoras.

Jeg troer, at det er ikke Møien værdt, at sætte
dig, din Hæder og dit Mandskab i Bove for en knibst
Signoras Skyld.

Ibrahim.

Saa hør mig da, og døm selv, om jeg kan
handle anderledes. Du veed, at jeg er Nobile og født
i Genua. Min Slægt, agtet og gammel, havde ved
Uheld mistet sin Glands, sin Storhed. Uden Magt
og uden Midler tilbragte jeg Livet ørkesløst og vildt.
Men var det vel for dristigt, at jeg opløstede mine
Dine til en Roveras Datter? Fortjente jeg et haan-
ligt Afslag?

Diagoras.

Et haanligt?

Ibrahim.

Et haanligt! — „Sig til Ederes Ven“ — svarede hun Den, hvis Mægling jeg havde overgivet min Sag — „sig ham, at en Hovers Datter er for god til at giftes med en Bastard af Huset Colmarte.“

Diagoras.

En Bastard?

Ibrahim.

Det er skjændigt Opsvind! Lovligt har min Fæder lyst mig i Kulb og Rjøn.

Diagoras.

Om! Nu, hvad blev saa Enden af alt dette?

Ibrahim.

Jeg svor, at jeg vilde hævne mig! Jeg svor, at hun skulde blive min. Men berøvet Magt og Anseelse besluttede jeg først i et fremmed Land at sanke Kræfter, og enten aldrig at vende hjem eller hædret og mægtig, eller i det mindste frygtet. — Jeg gif tilføes, blev, som du veed, fanget af den tappre Ulazal. Han agtede mit Mod og skjænkede mig sit Venstreb. Jeg gif over til Muhameds Religion, og fulgte med Ulazal og hans Corsarer paa hans Streiftog. Snart stod jeg selv i Spidsen for en Flaade. — Og nu, da jeg i det mindste er frygtet; da endog den

lille, høvmodige Hertug har maattet bukke under for mig til Straf for at han brændte mit Skib — nu er jeg vendt tilbage, for at holde den Æd, jeg en gang har svoret. Jeg har ikke glemt den stolte Beatrice. Min maa hun blive, gaae det som det vil.

Diagoras.

Vil du da tvinge hende?

Ibrahim.

Om jeg vil? — (Standser; affides.) Hvorledes? Kan jeg ikke aldeles stole paa ham? — (Høit og flygtigt.) Nu, jeg tænker ikke, at Tvang bliver nødvendig. Min Magt, min Rigdom og Overtalelser ville vel jævne Sagerne af sig selv. — Nu kommer Alt kun an paa, om du kan give mig den Underretning, jeg behøver.

Diagoras.

Jeg har gjort hvad du har bedet mig om. Som Handelsmand fra Chios har jeg opholdt mig en Uges tid hos Gartneren ved Slottet.

Ibrahim.

Ikke sandt? Hun er forlovet? med Grev Hector?

Diagoras.

Det er hun.

Ibrahim (tøvende).

Hun... elsker hun ham?

Diagoras.

Nu ja! det mærkes ikke stort. Men saa meget er vist, at han har ingen Kjærlighed for hende. Han er letsindig og en Ven af Qvinder.

Ibrahim (affædes).

Den Elendige! han skal bøde for sin Letsindighed.

Diagoras (forstønde).

Ibrahim! Du tænker dog vel ikke paa, at overfalde Slottets fredelige Beboere?

Ibrahim.

Nei, nei! vær du kun rolig! — Det turde man jo heller ikke vove. Slottet har sagtens Besætning. (Provende.) Ikke sandt?

Diagoras.

Besætning har det vel ikke; men der ligger to Galeier i Nærheden af Slottet; dog troer jeg ikke, at de ere bemandede.

Ibrahim.

Og Grev Hector, mener du . . .

Diagoras.

Ja, han tænker kun paa Dagens Festslighed.

Ibrahim.

Dens Festslighed? hvilken Fests?

Diagoras.

Oh nu! hans Bryllup. Det er idag.

Ibrahim.

Idag? og det erfarer jeg ikke førend nu?

Diagoras.

Det er jo tidnok.

Duet med Chor.

Ibrahim.

Idag! Hvad maa jeg høre!

Idag han knytter det forhadte Baand!

Og her jeg tøver, mens en Andens Haand
Ustraffet tør til Altret hende føre!

Diagoras.

Betænk, at Veien er kun fort;

Lo Timers Marsch kan os til Slottet føre.

Ibrahim.

Lie stille! jeg vil bort!

I dette Dieblif, der end er vort,

Vil jeg afsted, og jeg vil Intet høre!

(Blæser i et Horn; flere Corsarere komme ind fra begge Sider.)

Forsamler Eder, mine Mænd,

Ved Hornets Tone!

Til Grevens Herresæde hen,

At prøve Styrke med Castellione!

Chor.

Til Grevens Herresæde hen,

At prøve Styrke med Castellione!

Diagoras.

O hør mig, Ibrahim! huff paa,
At du af Lidenſkab forblindes!

Ibrahim

(uden at agte hans Ord).

Til Slottet, Kammerater, vil vi gaae!
Ved Driftighed og Mod kan Alting vindes!

Chor.

Til Slottet, Kammerater, vil vi gaae!
Ved Driftighed og Mod kan Alting vindes.

Diagoras.

Luf ei dit Dre for min Røft!
Her er det flogt at nøle.

Ibrahim.

O, tie! Du kan ei føle
Den Smerte, der bevæger dette Bryſt!

Diagoras.

Betænk, at vi Forſigtighed behøve!

Ibrahim.

Jeg handler ſom jeg længe burde handle!

Diagoras.

Det bli'er din Undergang!

Ibrahim.

Det ſaae vi prøve!

— Afſted, her er ei længer Tid at nøle!
Giv Folkene, der er paa Poſt, Signal!
Det hele Slot vil vi til Gruus forvandle!

(Man hører forſtjellige Signaler.)

Rank i Livet! Er du taasjet?
 Smukt og let! — Ja, det var godt!
 — Standser! standser! lad os standse! —
 Nu, mens Fløitens Triller flaae,
 Skal vi ganske langsomt gaae
 Og levere vore Krandsse.

Fjerde Scene.

De forrige. Tommaso (fra Slottet).

Tommaso.

Stille, hvad betyder denne
 Skrigen, Løben uden Ende?
 — Seer jeg ret med mine Dine!
 Her er ordentlig Passtar!
 Men er I da reent forskøine?
 Maa da! faaer jeg vel et Svar?

En af Choret.

Hr. Tommaso! vi probeerte
 Dandsen til taften.

Tommaso.

Saa!?

Vil man see! I exerceerte!
 Men jeg siger, det behøves
 Ingenlunde, at den prøves.
 Dandse, ja, det kan I nok;

Bed de første Violiner
 Af sig selv den hele Flok
 Ind i Dandsrækken triner.
 Men har I tilgavns studeert
 Sangen, jeg har componeert?

Hele Choret

(nærmende sig Tommaso).

Sangen! lad os Sangen prøve!
 Hr. Tommaso! før os an!

Tommaso

(holdende for sine Dren).

Stille! man kan tabe sin Forstand!
 Vil I mig med Jeres Skrig bedøve?

(Venlig.)

Maa! saa I vil Sangen prøve?
 Det er kjønt! ja, det er smukt!
 Men saa maa I ikke glemme,
 At I hæve Jeres Stemme
 Efter Melodiens Flugt.
 Det maa ingenlunde forte
 Vaa et rigtigt Foredrag.
 I maa synge med lidt... Smag;
 Synge piano, synge forte.
 Og pausere;
 Saa med Stemmens hele Magt
 Bryde ud igjen, med mere.

(parlando.)

For denne Sang er overmaade smuk, naar jeg selv skal sige det.

Naar, begynd da! jeg slaaer Tact.

Choret.

„Naadige Greve! vor høie Beskytter!
Skjønne Grevinde, de Trængendes Ven! —“

Tommaso

(afbrydende dem).

Det er galt! begynd igjen!

Choret.

„Naadige Greve —“

Tommaso

(rettende dem).

Nei: „Naadige Greve —“

Choret.

„Naadige Greve! vor høie Beskytter!
Skjønne Grevinde, —“

Tommaso.

Nei: Skjønne Grevinde —“

Choret.

„Skjønne Grevinde, de Trængendes Ven!“

Tommaso.

Bravo! bravissimo!

De tvende første Vers var' ei saa ilde!

Men nu jeg gjerne vide vilde,

Om I kan huske de næste to.

(Angivende Tacten med Haanden.)

Choret.

„Frygtfom en Bøn fra de laveste Hytter —“

Tommaso.

Brav! det var Ret!

Bare crescendo!

Choret

„Til Deres Throne —“

Tommaso

Det var ei faa slet!

Nu diminuendo!

Choret.

„Til Deres Throne stjæler sig hen.“

Choret og Tommaso.

„Frygtfom en Bøn fra de laveste Hytter
Til Deres Throne stjæler sig hen.“

Femte Scene.

De Forrige. Marietta,

(der kommer fra Gartner-Boligen og bærer en Kuro med Flasker
og Glas).

Marietta.

En god Morgen, mine Venner!

See kun her hvad Greven sender.

Tommaso.

Jh, der har vi jo den nette,

Smukke, lille Mariette!
 Hvad er det, Du bringer der?

Marietta.

Viin i Flasker ligger her.
 Her er Glas. Nu kan I drikke.

Tommaso.

Drikke nu? Det duer ikke!
 Det er altfor tidligt.

Choret,

(der har nærmet sig igjen).

Na!

Marietta.

Om det duer, veed jeg ikke;
 Det er Grevens Billie.

Tommaso.

Naa!

Ja, saa kan I gjerne drikke!
 Ellers duer ikke Sligt.
 Thi man bliver uformodet
 Dr i Ho'det.

Men naar Greven ønfter Sligt,
 Saa er det endogsaa Pligt.
 Et Beviis I derved giver,
 At I holder Gød og Tro
 Med en undersaatlig Iver.
 — Har I nu forstaaet mig?

Choret.

So!

En af Choret.

Hr. Tommaso! . . .

Tommaso.

Hold din Mund!

— Saa er der endnu en Grund:

J har prøvet Jeres Dands,

Jeres Sange, Jeres Krands,

J den lyse Morgenstund.

Men iaften skal ei blot

Synges, dandses, hoppes, springes

Og Gratulationer bringes,

Der skal ogsaa drikkes godt.

Lad os da — det skader ikke —

Holde Prøve paa at drikke.

Choret.

Ja, vi vil — det skader ikke —

Holde Prøve paa at drikke.

(Under Choret skænkes Vin i Glassene og deles omkring. Tommaso tager et Glas og drikker det ud, og begjærer derpaa et igjen.)

En af Choret.

Hr. Tommaso! —

Tommaso.

Ja, min Søn!

En af Choret.

Vi har Alle her en Bøn.

Tommaso.

J forlange?

En af Choret.

En af Jeres smukke Sange.

Tommaso.

Ih Passlar! — En anden Gang!

Choret

(nærmende sig og omringende ham).

Na, en ganske lille Sang!

Tommaso.

Stille bare! Lad os see,

Om jeg hitter en maaskee.

— Der er den om Samsons Styrke;

Der er den om Bathseba;

Den om Kjettertroens Mørke;

Der er den om Vinens Styrke —

Choret.

O ja!

Syng os den om Vinens Styrke!

Tommaso.

Vær da stille! Væsfer paa,

At den accurat kan gaae.

1.

Den er stærk den gylbue Viin!

I de modne Druer ligger

Skjult en virksom Medicin,

Der forfrister Den, der drifker.
 Esculapers Kunst
 Maaler sig omsonst
 Med den Kraft, der gjemmes i et Bæger.
 Vinen læger,
 Vinen vederqvæger,
 Dg vort Bryst til Glæde den bevæger.

Chor.

Vinen læger,
 Vinen vederqvæger,
 Dg vort Bryst til Glæde den bevæger.

2.

Den er stærk den guldne Vijn!
 Kraften i de modne Druer
 Spotter vilde Horders Hviin;
 Helten den med Afmagt truer.
 Naar man strider kjæf,
 Er man snarest væf;
 Det er veri, Venner, at det stikker.
 Helten ligger
 Fældet mens han drifker,
 Sover ind — ja Bacchus, han er stikker!

Chor.

Helten ligger o. s. v.

(Choret adspreder sig.)

Sjette Scene.

Tommaso. Marietta.

Tommaso.

Nu, min lille, smukke Marietta! I dag kan vi jo ret vente os en munter og fornøielig Dag.

Marietta.

Ja, jeg vil haabe det.

Tommaso.

Haabe det? Jeg synes, vi har den allerede saa temmelig. Ungdommen veed jo ikke paa hvad Fod den skal staae.

Marietta.

Ja, men I veed, Hr. Tommaso —

Tommaso.

Naa, du tænker paa Grevens Flygtighed. Ja, det er Fanden til Menneſte — hvormed der dog Intet ſkal ſiges, der i mindſte Maade kan frænke hans Fortræffelighed ſom vor Landsherre og min særdeles Patron. Men det var Synd at ſige, at han geneerte ſig, ikke engang paa ſin Bryllupsdag. Hvad har ogsaa bevæget Signora Beatrice til at tage et ſaa ſmukt og ungt Fruentimmer med ſig her paa Slottet?

Marietta.

I mener Helene? — Nu, man ſiger, at hun opholder ſig her af Frygt for en vis Hertug, der ret ſkal være et Skarn, og at det ogsaa er Grunden til

at vor Signora allerede for en Maaned siden er flyttet ind i den ene Fløi af Slottet.

Tommaso.

En Hertug?

Marietta.

Ja. Han vil tvinge hende til Ægteskab for at faae Fingre paa hendes betydelige Arv. Da hun nu ikke var sikker paa sine egne Godser, saa flygtede hun først til Genua og omsider hertil Slottet, hvor hun er mere sikker.

Tommaso.

Sm! Jeg kan ellers ikke nægte, at da jeg for lidt siden saae hende sidde i et Lyshuus i Haven med den unge Maler Rotario, der giver hende Information paa Guitar og i Sang, kom jeg til at tænke paa, at hun og Rotario igrunden var et passende og smukt Par.

Marietta.

Ja, I skal see, Hr. Tommaso! engang med Tiden bliver der ogsaa et Par af dem.

Tommaso.

Nei, det vil jeg ikke faae at see. Til Ægteskabets Duet er det ikke nok, at man har smukke Syngestemmer. Der skal mere til. Signora Helene er en af de rigeste Damer i hele Italien, og Rotario, hvad er han? en fattig Maler.

Marietta.

Hvem siger, at han er fattig? Fordi han er

Maler? Han falder Ingen til Byrde, er ikke afhængig af en Æneste. I skal see, der stikker noget Aparte bagved ham.

Tommaso.

Ja, store kan hans Besiddelser neppe være, at dømme efter hans Equipage. Han kom hertil for et Par Maanedes siden tilføds; som det hed sig, for at studere Havet. Siden kom han til at boe paa Slottet for at male Grevnen og copiere nogle Malerier af Carracci. Han vilde ingen Betaling tage af Grevnen, det er sandt. Men jeg synes, han var ogsaa betalt nok med fri Kost og Logis.

Marietta.

O, hvor kan I tale saaledes!

Tommaso.

Ja, mit Barn! fordi han maaskee har foræret dig engang imellem et nyt Livstykke eller et Sølvspænde, derfor er han ingen Matador.

Marietta.

Han har slet ingen Ting foræret mig, veed I det! Og om han ogsaa har, saa er det ikke Andet end jeg godt kan være bekjendt.

Tommaso.

Ja, derom har jeg jo ikke talt et Ord. Du blander det Æne i det Andet. Det er ingenlunde min Mening, at han kan blive farlig for dig. Nei, siden du selv fører mig paa det Capitel, saa troer jeg

snarere, at du skal vogte dig for denne hersens græske
Kjøbmand, der boer hos din Fa'er.

Marietta.

Har I nu ogsaa ondt af ham? Han gjør jo
ikke et Menneske Fortred; har i de otte Dage, han er
her, erhvervet sig Alles Kjærlighed . . .

Tommaso.

Og Mariettas Kjærlighed ovenkjøbet.

Marietta.

Hør, Hr. Tommaso!

Tommaso.

Hør, Marietta! den unge Diagoras kan være en
meget brav Karl; men vær forsigtig! Det høver mig
ikke, at han prutter saa lidt med sine Varer, at han
har sledstet sig ind paa Slottet hos Greven og Fruen-
timmerne, og at han gjør Hanebeen for dig.

Duet.

Marietta (heftig).

O, I maa stamme Jer som I kan tale!

Han er saa stikkelig, han er saa god!

Tommaso.

Jeg mener blot, at Lingen har en Hale.

Marietta.

Han er saa munter, han er fuld af Mod.

Tommaso.

Jeg stoler aldrig paa de unge Ka'le;

Jeg frygter deres overdrevne Mod.

Marietta.

Han lever stille; han fornærmer Ingen.

Tommaso.

De stille Bænde har den dybe Grund.

Marietta.

Han er saa afholdt her!

Tommaso.

Ja, det er Tingen!

Marietta.

J badler Alt!

Tommaso.

Jeg gaaer til Sagens Bund.

Marietta.

En ærlig Kjøbmand!

Tommaso.

Vogt dig for hans Vare!

Marietta.

Tiltrods for Eder vil jeg ham forsvare!

Tommaso.

Jeg frygter, Barn, du har din gode Grund.

Marietta.

O, J maa stamme Jer som J kan tale!

Han er saa stikkelig, han er saa god!

Tommaso.

Jeg stoler aldrig paa de unge Kæle;

Jeg frygter deres overdrevne Mod.

(Marietta gaaer ind i Gartnerboligen.)

Syvende Scene.

Tommaso. — Siben Diagoras.

Tommaso.

Hun har det forbandet hedt, saa nær hun tog sig de Bar Ord. — Hm! Det skulde rigtigt gøre mig ondt for Pigebarnet, om hun kom galt affted; for jeg kan godt lide hende; og — hvem veed — maaskee jeg med Siben selv kunde faae isinde at frue til hende. Men Fruentimmerne staae dem altid selv i Lyset.

(Gaaer mod Slottet.)

Diagoras

(kommer hurtig og urolig ind fra Veien tilvenstre).

Hr. Tommaso! et Ord!

Tommaso

(vender om).

Der har vi jo vor unge Handelsmand! — Vil I tale med mig?

Diagoras

(bestandig med Uro og Hast).

Hvor opholder sig Signora Beatrice for Diebliffet?

Tommaso.

Signora Beatrice? Hvad har I nødig at beskjure Jer om Signora?

Diagoras.

Svar mig blot paa hvad jeg spørger!

Tommaso.

Svar mig paa hvad jeg spørger! — Hør, veed I hvad, min Ven! I har slet ingen Ret til at bryde Jer saa gevaldigt om Herskabet. Fornemmeligt vedkommer Jer Signora Beatrice nu slet ikke; ligesom I overhovedet aldeles skulde holde Jeres Fingre fra Slottets og Egnens Piger.

Diagoras.

Kansee Signora Beatrice vedkommer mig mere end I troer.

Tommaso.

Seer man! (Affbes.) Saadanne Folk vil altid gjøre sig saa vigtige. (Høit.) Ja, jeg har ikke Stunder til at staae og tale her med Jer.

Diagoras

(holder ham tilbage).

I maa ikke gaae! Jeg slipper Jer ikke, før I siger mig, hvor Signora opholder sig nu.

Tommaso.

Oh, hvad er det for Optøier! Troer jeg ikke, Menneftet er taasjet! — Hvor hun opholder sig? Hun er i sit Vaaklædnings-Gemak, blandt sine Kammerpiger og pyntes til Vielsen. Vi skal jo strax have Processjonen.

Diagoras (lettet).

Naa, hun er oppe paa Slottet!

Tommaso.

Kansee det er ikke ganske efter Jeres Ønske?

Diagoras.

Jovist — jovist!

Tommaso.

Ja, for jeg vilde blot bemærke, at dersom det ikke er efter Jeres Ønske, saa kan det saamænd ogsaa være det samme.

(Gaaer ud henimod Slottet.)

Ottende Scene.

Diagoras (ene).

Jeg holder det ikke ud! Fra det Dieblif jeg igjen har betraadt Slottets Grund er der en Uro og en Beklemthed over mig, som jeg ikke engang har kunnet skjule for Ibrahim. Han bevogter hvert af mine Skridt; han har endogsaa forklædt sig som Landmand, for at kunne opholde sig her i Nærheden. Saften henimod Natten, inden Brudeparret begiver sig til No, vil han bortføre Beatrice. Det vil ikke engang hjælpe, om jeg forraader ham; han har saamange To k med sig, at han kan overrumple dem ved høilys Dag. O, hvad skal Enden blive!

Recitativ.

Hvad har jeg gjort! Kan jeg forraade

De Menneſter, hvis Kjærlighed jeg vandt?
 Og her, hvor jeg et gjæſtfrit Ophold fandt,
 Jeg handle ſkal paa underfundig Maade!

O, hjælp mig, Himmel! i din Naade!
 Bevar mig for den værſte Laſt!
 Kun Du kan hjælpe, Du kan raade!
 Og kun paa Dig jeg ſtoler faſt.
 Slaae Du en Vagt om diſſe Steder,
 Der er et Hjem for No og Fred!
 Send Englene til Biſtand ned!
 Og frels mig for at kaldes en Forræder!

Niende Scene.

Diagoras. — Marietta,
 (kommer fra Gartnerboligen).

Marietta.

Diagoras! Du her!

Diagoras.

Min Marietta!

Marietta.

Men hvor har du været hele Morgenstunden?

Diagoras.

Jeg... jeg gif imorges tidlig ud mellem Hjer-
 gene. Morgenens var ſaa ſnuf.

Marietta.

Og det uden at hilse paa mig? Jeg havde ikke troet, at du kunde synes Morgenen var smuk, naar du ikke engang havde sagt god Morgen til mig. Da maa jeg prise Lotario, hvis det ellers er sandt, at han er forelsket i Signora Helene. Han har allerede i den tidlige Morgenstund spadseret med hende i Haven.

Diagoras.

Lilgiv mig, Marietta!

Marietta.

Jeg skulde næsten troe hvad En, jeg ikke vil nævne, siger om dig.

Diagoras (hastig).

Om mig? Hvad siger han om mig?

Marietta.

Han siger, at jeg skal tage mig iagt for dig. Han siger . . . (brydende ud i Laarer.) ja han siger, at du er troløs og falsk.

Diagoras

(truffet og forvirret).

Hvor tør han vove . . . hvor kan han sige . . . Hvo er den Nedrige, der tør paastaae . . .

Marietta.

Ja, det er nu det samme; det er en meget paalidelig Mand.

Diagoras.

Marietta! Du troer dog ikke, at jeg vil bebringe dig?

Marietta

(Efterhaanden gaaende over i Graad).

Jeg vil helst ikke troe det. Det bliver min Død, hvis du forlader mig. Du har kun været her saa kort Tid, og dog har jeg havt mere Tillid til dig, end til alle andre Mennesker. Det er kun to Dage siden at jeg gav dig mit Hjerte. Jeg har jo slet ikke Andet; det var en anden Sag, om jeg var rig; men hvis du nu forlader mig, saa vil jeg kun sige dig, at det kan du aldrig forsvare . . .

Diagoras (affbes).

O, det er til at blive fortvivlet over! — (Svit.)
Marietta! Jeg forlader dig aldrig; troe mig, du Kjære! og vær nu munter igjen!

Marietta

(tørter Dinene).

Jeg vil troe dig, naar du siger det; skjøndt det var ikke rigtig af dig, saaledes at gaae bort imorges.

Diagoras.

Jeg har ikke befundet mig vel i Nat; jeg trænger til at komme ud i det Friske, og jeg vilde ikke vække dig . . .

Marietta.

Du har ikke befundet dig vel? — — Men du seer jo ogsaa bleg og forstyrret ud. Du er dog vel ikke syg?

Diagoras.

Nei — nei! men mit Blod er i usædvanlig Bevægelse.

Marietta.

O, saa kom ind med! Jeg skal give dig noget Kjølende at drikke.

Diagoras.

Det vil ikke hjælpe mig.

Marietta.

Jo, det hjælper just. Kom nu! — Og jeg, som kunde staae og stjænde paa dig naar du ikke er vel. O, det kan jeg ikke tilgive mig! — Men nu er Alt godt igjen; ikke sandt?

Diagoras.

Jo, min Ven!

Marietta.

Nu gaaer du ind med til Fa'er; han er en halv Doctor og skal nok curere dig. Husk, at det er idag Grevens Bryllupsdag; saa kan det hverken tillades, at du er syg eller bedrøvet. Kom nu!

(Trækker ham ind med i Gartnerens Huus.)

Tiende Scene.

Helene og Lotario (komme fra Slotsbaven; den Sidste med en Guitar).

Helene.

Jeg sætter Eders Taalmodighed paa altfor store Prøver.

Lotario.

Ingenlunde, Signora!

Helene.

Jo, sikkerligen! Jeg stammer mig selv over min Langsomhed. Madonna veed, at jeg gjør mig al Flid og mærker hvert af Eders Ord, som om det kunde være Kastellanen, der talte. Men jeg maa ret være tungnem og ubehjælpom; og Guitarren skal dog være et saa let Instrument.

Lotario.

Men jeg forsikrer Eder, at de Fremskridt, I gjør, ere endogsaa usædvanlige.

Helene.

Ellers troer jeg Eder i Alt; kun heri er jeg mistroisk. — Af, naar min Sjæl er fuld af Melodien og jeg vil udtrykke den paa Instrumentet, saa maa jeg lede efter hver Tone. Jeg beder Eder, lad mig endnu engang synge den Romance, I har lært mig; men I maa accompagnere mig.

Lotario.

Det skal jeg gjerne.

Selene.

Jeg holder saa meget af denne Romance. Hvad den skildrer, har stor Lighed med min egen Skjebne. — Har I selv digtet den?

Lotario.

Nei! En omreisende Improvisator har lært mig den. (Affbes.) Hun veed ikke, at denne Romance er mit eget Livs Historie.

Selene.

Vil I nu prælude, saa skal jeg begynde.

Romance.

Selene.

1.

Nær ved Arnoflodens Bunde,
 Høit paa en Bakke ligger et Slot.
 Fra et Indløb, hvor vi lande,
 Løber en Gangsti snævert og kraat.
 Af, denne Sti jeg kjender saa godt!
 Her har jeg tilbragt Barndommens Dage.
 Nu maa jeg klage!
 Fremmede Herrer i Skovene jage
 Nær ved mit Fædrene-Slot.

Selene og Lotario.

Af, denne Sti jeg kjender o. s. v.

Helene.

2.

Dengang smilte gjæstfrit Hallen;
 Vandene rullede' kjøligt og blaad.
 Nu er Slottets Port forfalden;
 Luften mig møder høfligt og raad.
 Af, denne Port jeg kjender saa godt!
 Men naar jeg fat i Klinken vil tage,
 Da maa jeg flage!
 Hunden ved Porten mig driver tilbage,
 Langt fra mit Fædrene-Slot!

Helene og Lotario.

Af, denne Port jeg kjender o. s. v. .

Lotario (affbes).

Hvilken Stemme! dens Klang
 Drager mig ind i en magist Kred.

Helene (affbes).

Han er taus til min Sang!
 Han er sikkert ei tilfred.

Lotario (som før).

Hendes rene, skønne Stemme
 Er saa klar som hendes Sjæl.

Helene (som før).

Naar jeg synger eensomt hjemme,
 Har jeg altid bedre Held.

Notario.

Hendes rene, skønne Stemme o. s. v.

Helene.

Naar jeg synger eensomt hjemme o. s. v.

Elleve Scene.

De forrige. — Tommaso (kommer fra Slottet).

Tommaso.

Signor Notario! Alt er istand!

Edle Signora! man venter paa Eder.

Toget bereder

Sig til Processjonen det Bedste det kan.

Notario.

Vi komme!

Helene.

Saa lad os gaae!

Notario (affbes).

O, kunde jeg engang den Lykke naae

At staae for Altret med Helene!

Helene.

Ja, til Kapellet lad os gaae,

For Beatrices Held vor Bøn forene!

Tommaso.

Sig Toget bereder

Det Bedste det kan.

Man venter paa Eder,

Og Alt er istand.

(De gaae ud henimod Slottet.)

Tolste Scene.

Ibrahim og Pirro, (klædt som Landmænd, men i Rapper, komme ind fra Venstre).

Pirro.

J vover Eder for vidt, Herre! Processjonen kan ventes hvert Dieblif. Den skal gjennem hiin Pintelund gaae her forbi.

Ibrahim.

Lie stille! Jeg veed hvad jeg gjør. — Har du opdaget vor Brigantine?

Pirro.

Ja, den nærmer sig langs med Kysten.

Ibrahim.

Og mine andre Befalinger?

Pirro.

Cre udførte. En halv Snees af de Flinkeste blandt vort Mandskab har forklædt sig som Landmænd, for at skaffe sig Indgang paa Slottet iaften. De ligge og lure her i Nærheden.

Ibrahim.

Det var vel.

Pirro.

Overfaldet skal jo være henimod Midnat?

Ibrahim.

Nei! jeg har betænkt mig. Jeg har ingen Tillid til Diagoras: han er en Forræder. Overfaldet

skal være i det mindste tre Timer før Midnat. Træf-
 ses der saa Anstalter paa Slottet, saa skal jeg dog
 forekomme dem. — Gaae nu og udfør punktligt mine
 Befalinger!

(Pirro gaaer.)

Trettende Scene.

Ibrahim (ene).

Saa langt fra hende, og saa nær!
 Kun nogle Skridt — men disse danne
 Et Svælg og dybe Bunde!
 Og vil jeg paa den anden Side lande,
 Da maa jeg bane Veien med mit Sværd.
 O, stolte Qvinde! men saa skjøn!
 Du har min Rolighed mig røvet,
 Med Haan besvaret Hjertets Bøn,
 Og — seer mig anden Gang for dig i Støvet!

(Man hører langt borte Begyndelsen af det følgende Chor.)

Lyk, hvilke Toner zittre gjennem Løvet?
 Ha, det er hende, der som Brud
 Til Altret føres — Gjengjælds Gud!
 Jeg kommer anden Gang, men Hævnen drager
 Foran mig og sit visse Bytte tager!

(Her ud.)

Fjortende Scene.

Fra Indgangen til Lunden paa denne Side af Gartnerhuset — nærmest ved Tilskuerne — kommer først en Skare Landsbyfolk, der stille sig op udenfor Slots-Kapellet, medens Brudefølget, bestaaende af: Tommaso som Huushovmester, Slotets Tyende, Grev Hector, Beatrice, Lotario, Helene, Diagoras, Marietta, Damer og Cavallerer, drage ind i Kapellet. — Under det følgende Chør komme Pirro og en halv Snees som Landmænd forklædte Corsarere ind.

Chør af Landsbyfolket.

Vestjærm, o Gud!

Grev Hector og hans Brud!

Dg skjænk hans Stamme nye og friske Skud!

O bønher os! vi bede!

Om deres Fremtid Kjærligheden frede!

Chør af Corsarerne

(i Forgrunden; under og efter det forrige Chør, spottende og med dulgt Latter).

Stille! Vi forstyrre Toget!

Hahaha!

Stille! Ingen mærker Noget —

Bort herfra!

Hør, hvor de synge! Hør, hvor de bede!

Kurre som Duer!

Høgen, mit Barn, er nær ved din Rede!

Fare dig truer!

Hahaha!

Afsted — herfra!

(De gaar.)

Anden Act.

Første Scene.

Et Partie af Haven ved Slottet. Tilvenstre en pyramidalst Opsats med Blomster i Potter. Tilhoire et Lysthuus. Det er henimod Aften, endnu lyst, men mørknes efterhaanden.

Lotario (kommer langsomt ind, forbybet i Tanker).

Helenes Haand er ikke fri, siger Beatrice. — Og til hvem er den da bestemt? Til Hertugen af Viareggio, til ham, der alt i mine Drengaar som en Ulv faldt ind i mine Fædrene-Besiddelser, og endnu den Dag idag tvinger mig til at holde mig skjult.

Jeg har hidtil levet ubekymret. Kun sjeldent er det faldet mig ind, at gjøre mine Rettigheder gjældende og hævne mig paa min Fjende.

Min Kjærlighed til Helene har forandret Alt; den har givet mig Foragt for min ubirksonne Stilling, og vliift mig Nødvendigheden af ikke længer at opsætte min Hævn. Hendes og mit Vel afhænger af

min Bestemthed. Jeg har betroet mit Navn og mine Udsigter til Beatrice, — men mangler Mod til at betro mig til Helene! Hvor kan jeg haabe, at et saa yndigt Væsen vil skænke mig sin Kjærlighed!

For din englerene,
 Fromme Sjæl, Helene!
 Er den syndefulde Jord for snæver.
 Himmelft Andagt hæver
 Dette Bryst alene,
 Og din Fod paa Jorden sagte svæver.
 Hvad jeg tænker paa
 Nat og Dag, det kan du ei forstaae.
 Du begriber ikke
 Hvad jeg beder om med tause Blikke.
 Lig en Helgeninde
 Seer du fuld af Mildhed paa Enhver.
 Kommer jeg dit Helgen-Nafn nær,
 Maa min Kjærlighed i Andagt svinde.
 For din englerene,
 Fromme Sjæl, Helene!
 Er den syndefulde Jord for snæver o. s. v.

(Ibet han vil gaae.) Der seer jeg Greven komme. Dgsaa paa ham har Helene gjort et dybt Indtryk; og jeg kan ikke undre mig derover, uagtet hans Gemalinde er skjøn og tillokkende.

Anden Scene.

Notario. Grev Hector.

Greven.

Ah, min kjære Notario! I maa bevise mig en stor Tjeneste.

Notario.

Og hvilken, Hr. Greve?

Greven.

Jeg er kommen paa Spor efter, at det idag er Helenes Navnedag. Vi maae gjøre vor skønne Gæst en Glæde; men jeg er endnu ikke enig med mig selv, paa hvad Maade. Kan I ikke hjælpe mig med Eders opfindsomme Genie? I er jo Digter og Improvisator. Skriv mig en Sang, en Serenade, hvad I vil!

Notario (smilende).

Kan Hr. Greven ikke bruge den, jeg for et Par Dage siden paa Eders Anmodning skrev til Eders Gemalinde.

Greven.

Nei, nei! den er for kold, for . . . det vil sige, den er smuk, den er overmaade smuk; men den er ikke varm, ikke inderlig nok. I maa lægge mere Følelse, mere Lidenskabelighed i Eders Ord.

Notario.

Saa bliver det en Kjærligheds-Erklæring.

Greven (hurtig).

Det er netop godt, min Ven! Naar man taler til Helene, bliver hvert Ord en Kjærligheds-Erklæring.

Notario.

Men paa Eders Bryllupsdag, Hr. Greve!

Greven.

O, tael ikke saa ufornuftigt! Er Helene da ikke skøn paa min Bryllupsdag? og har jeg kun paa denne ene Dag ingen Følelse for hendes Skjønhed? — Desuden, det kan ikke opsættes! Min Gemalinde har sat sig i Hovedet, at Helene ikke længer er sikker for Hertugens Efterstræbelser. Hun vil absolut, at hun imorgen tidlig skal reise herfra i al Stilhed.

Notario (forbauset).

Hvad hører jeg!

Greven.

Ja, er det ikke skrækkeligt! O, det maa forpurre! Det kan vi aldrig tillade!

Notario.

Nei, det kan vi aldrig tillade! Det gaaer jo slet ikke an!

Greven.

Det er mig kjært, Notario, at I deler mine Følelser, og jeg stoler nu ganske paa Eders Bistand. Lønf efter hvad vi kunne hitte paa. Om I for Exempel — ja, I har jo saa tidt fult malet hende; det kan jo passende ske nu; thi at hun reiser uden at vi

have hendes Portrait, gaaer ingenlunde an. Hun maa altsaa først sidde for Eder, og saa trækker I Liden ud saa langt I kan. Ikke sandt? det gaaer hypperligt an! — Gaae strax og tael med min Gemalinde derom!

Notario.

Hr. Greven har at befale! (Affides, idet han gaaer.) Jeg maa tale med Beatrice! Hun maa give mig Oplysning!

Tredie Scene.

Greven. — Siden Diagoras.

Greven.

Vil min Gemalinde anvende List mod mig, da er jeg Mand for at gjengælde Lige med Lige. — (Idet han vil gaae.) Der kommer den unge græsse Handelsmand! Om han maastee . . . ah, jeg faaer et Indfald! (Til Diagoras, der vil gaae over Scenen.) Vent lidt, min Ven! Jeg ønsker at tale med Eder. — Har I ikke lært Damerne igaar det saa kaldte Blomstersprog, man kjender i Orienten?

Diagoras.

Jo, Hr. Greve! efter den ringe Kundskab jeg selv har dertil. Men et Blomstersprog kan man ikke saa lige kalde det, eftersom de orientalske Fruentim-

mer bruge mange andre Ting dertil end Blomster.
Man kunde falde det et Tegnsprog.

Greven.

Velan! Bind mig saadan en Bouquet, og tag
dertil hvad I vil.

Diagoras.

Hvad ønsker Hr. Greven udtrykt?

Greven.

De sømteste Følelser, min Ven! See her (peger
paa Blomster-Opsatsen) staae Blomster af alle Slags og
fra alle Climater. Tag hvad I vil — men skynd
Jer blot lidt. I kan binde dem sammen med dette
Baaud her. (Tager et smalt lyseblaat Baaud af, han har
om Halsen.)

Diagoras.

Vel; allerede i det ligger der Betydning.

Greven.

Lad mig hjælpe Jer. See her er en Rose, en
Neglife, en Jonquille; kan I bruge dem?

Diagoras

(ibet han under det Følgende ordner og binder Bouquetten).

Jeg tænker det vel.

Greven.

Lad Blomsterne udtrykke min Omhed, min Læng-
sel, mit Ønske at tilbringe Liden i hendes Selskab,
at hun aldrig skal forlade os, mit Ønske strax at see
hende.

Diagoras.

Det skal see — Kan Hr. Greven ikke finde en lille Fjeder af en Fugl?

Greven.

Jo, her er en. Og Næsten kan I gjøre selv. Naar I nu er færdig, saa tjen mig i at bringe Bouquetten til

Diagoras.

Ja, jeg veed; til Eders Gemalinde.

Greven.

Nei, I skal bringe den til Signora Helene.

Diagoras (forundret).

Til Signora Helene!

Greven.

Tavist, min Ven! hun er en stor Elsker af det orientalske Blomstersprog. (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Diagoras (alene).

Den Letsindige! hvorlidet er han sin fortræffelige Gemalinde værd! Var det blot ham det gjaldt, da skulde Ibrahims Anslag ikke bekymre mig stort. Men Beatrice, Helene og min Marietta! — (Grundende.) Desværre! her er ikke meget at gjøre; udenfor Slottet lure overalt Ibrahims Speidere forklædte. Gjør jeg Ansrig nu, da vil den Rasende nedhugge Alt, og

Beatrice alligevel ikke frelset. Det Gæste, der kan gøres, har jeg allerede forberedt. Lykkeligvis skal Angrebet først ske henimod Midnat. (Betragter Bouquetten, hvortil han imidlertid af og til har afplukket en Blomst.) See saa! Nu skal der blot en Orange og en lille Klase Viindrue til, og den er færdig. (Søier dem til.) Jeg vil holde mit Ord og bringe den til Helene; men det var Synd, om jeg forstyrrede hendes uskyldige Liv ved at bringe hende deslige Gaver fra Greven.

(Sbet han vil gaae træder Helene ind.)

Femte Scene.

Diagoras. Helene.

Helene.

Har I ikke seet Grevinden herude i Haven?

Diagoras.

Naar jeg ikke tager fejl, da kommer hun derhenne i den lange Allee.

Helene.

Hvad har I der?

Diagoras.

En Bouquet, jeg er bleven anmodet om at levere Eder, skønne Signora!

Helene.

Hvilken deilig Bouquet! Fra hvem er den?

Diagoras.

Fra . . . den unge Maler Lotario.

Helene.

Fra Lotario? O det var smukt af ham! Hils og tak ham og sig, at jeg til Gjengjæld skal fylde Blomstervasen paa hans Kammer med de smukkeste Blomster jeg kan finde. (Diagoras gaaer.)

Sjette Scene.

Helene. — Strax derpaa Beatrice.

Helene

(betragter Bouquetten).

Hvor nydeligt ordnet! hvor smagfuldt! — O, der kommer Beatrice! hende maa jeg strax vise den. — (Mer hende imøde.) See her, kjæreste Beatrice! hvad Lotario har sendt mig gjennem den unge Diagoras.

Beatrice.

En Blomsterbouquet! hvor galant!

Helene (levende).

Er den ikke smuk? See kun, hvor nydeligt den lille Kase Druer tager sig ud imellem Roserne og Cypressgrenen! Og see der, en Orange!

Beatrice,

(der betragter Bouquetten opmærksomt).

Ja, jeg seer . . . Men, mit Barn! Denne Orden af Blomsterne er ikke tilfældig; der maa ligge en Betydning deri.

Helene.

En Betydning?

Beatrice.

Ja vist, der kan ikke være Tvivl derom. Husker du ikke, at den unge Diagoras iforgaars lærte os noget af Blomstersproget. Ja, du hørte ikke efter; du sad og øvede dig paa Guitarren. Men jeg fattede ret vel hans Lærdomme, og jeg troer næsten, jeg forstaaer Betydningen af denne Bouquet.

Helene.

O, saa skynd dig og sig mig den!

Beatrice.

Det skal jeg; men saa maa du passe paa og ikke blive rød, ifald Bouquetten skulde sige dig altfor mange smukke Ting.

Duet. *)

Beatrice.

Jeg skal orklare dig den dybe Sands
I hver en Blomst og Frugt, vi skue.

Helene.

Velan! hvad siger mig da denne Druer?

Beatrice.

Den siger —

(smilende.)

Den siger, at du er hans Dines Glands.

*) See om denne Duets Indhold Anmærningen bag i Bogen.

Selene.

Hans Dines Glands!

Beatrice.

Ja, saa omtrent.

Hans Liv, hans Lyst! — Det Udtryk er bekjendt.

Selene.

Og nu Sonquillen?

Beatrice.

Den? Ja, den, du Kjære!

Den siger, at du maa barmhjertig være.

Selene.

Barmhjertig!

Beatrice (stjemtende).

Ja! Det er en Dyd,

Der er en Qvindes allerbedste Pryd.

Selene.

Og nu Cypressen?

Beatrice.

Went ham her!

Cypressen siger, at han er dig nær.

Selene.

Han er mig nær!

Beatrice.

Og denne Tjer erindrer,

At har du Sorg, han dine Sorger lindrer.

Selene.

Han mine Sorger lindrer!

Beatrice.

Ja, min Ven!

Helene.

Dg nu Orangen her, hvad siger den?

Beatrice.

Den siger: Bliv! Du maa ei Afsked tage,
Hvis ei hans Rolighed herfra skal drage.

Helene.

Hans Rolighed! Hvor tør jeg troe,
At jeg berøver ham hans Ro!

Beatrice.

Hans Rolighed! Ja, du kan troe,
At du berøver ham hans Ro.

Helene.

Forklar mig Rosen, Neglifen —

Beatrice.

. Ja, stjalv! ...

Dog net! — det maa han dig forklare selv.

Helene.

D, svar mig!

Beatrice.

Vel! de sige hver det samme:

Han elsker dig; du mærker ei hans Flamme!

Helene.

Han elsker mig! jeg mærker ei hans Flamme!

Beatrice.

Han elsker dig! du mærker ei hans Flamme!

(Ved Duettens Slutning vil Helene forvirret gaae, men holdes tilbage af Beatrice.)

Helene.

Tab mig gaae! Jeg vil ikke høre mere af denne Bouquets Betydning.

Beatrice.

Det gjør du Ret i, da du allerede har hørt det Bedste. Men derfor kan du gjerne blive og holde mig lidt med Selskab. — Sitg mig nu, min Helene, hvad synes du om denne sindrige Kjærligheds-Erklæring?

Helene.

Kjærligheds-Erklæring! hvor kan du troe —

Beatrice.

Mit Barn, det Sprog, disse Blomster tale, er mere tydeligt end de klareste Ord. Du maa tænke paa et Svar.

Helene.

O hvor kan du tale saaledes! Hvad Svar kan jeg give? Hvad Willie har jeg? Hvad hjælper det at Lotario er den Edelste blandt de Dødelige? Kan han forhjælpe mig til min Ret? Han er Maler, og intet Andet. O, jeg er meget ulykkelig!

Beatrice.

Tab ikke Modet, min Helene! Lotario er mere end Maler. Hans uafhængige Stilling og hans ædle Væsen have sagt mig det; og nu har han selv tilstaaet mig, at han er Noble.

Helene.

Åh, det har længe anet mig!

Beatrice.

Men han maa holde sig skjult. Hans Hjende og Forfølger er den samme, der forbittrer din Ungdom. Jeg skal fortælle dig Mere derom en anden Gang; nu — hvis du vil lyde mit Raad — giv ham i det Mindste et venligt Svar. Jeg angret høiligen, at jeg engang lod mig af mine stolte Slægtninge forføre til at give en Tilbeder et haanligt Afslag.

Helene.

Saa raad mig da, kjære Beatrice! Hvad kan jeg gøre, hvad skal jeg svare ...

Beatrice (smilende).

Jeg vil give dig et Raad. Derhenne ved Pinietræerne skimter jeg Noget, der seer ud som det kunde være Lotario. Jo, det er rigtigt ham; han staaer og taler med Gartneren, og kommer sikkert herhen. — Naar han nu kommer ...

Helene.

Saa løber jeg min Vej. Det er mig umuligt at tale med ham nu.

Beatrice.

Ja ja! som du vil.

Helene.

Giv mig Bouquetten, saa gaaer jeg.

Beatrice.

Hvad vil du med den?

Selene.

Hvad har de stakkels uskyldige Blomster gjort?
 Jeg vil sætte dem foran Madonnas Billed i mit Kammer.

(Tager Bouquetten og iler ud.)

Syvende Scene.

Beatrice (ene).

Jeg veed Ingen, jeg heller under min kjære Ven-
 inde end Rotario; og Ingen kan bedre end han være
 hendes Beskytter; hendes Forsølger er hans Fjende,
 og han sætter sin egen Ret igjennem idet han forsæg-
 ter hendes. — Selene maa herfra; hun bliver Dag
 for Dag mere farlig for min Ietsindige Gemal, og
 saa høit jeg elsker hende, saa elsker jeg dog uhykkelig-
 vliis den Ietsindige endnu høiere.

Amor, du som lærte Dvinden

At elske Manden, af, saa ømt!

Lær mig at fængsle ham, forinden

Min Flygtning er rømt.

Jeg veed, at alle Mænd bedrage;

De standse for at flye;

De spotte mens de kjærligt flage;

De sukke for at gjække paany.

Velan! saa lad mig Fordeel drage

Uf Mandens flygtige Natur.

Min skønne Fugl er fløjet af sit Buur,
 Og for en Anden lyder hans fjælnes Klage.
 O, lær ham, Amor! Vankelmod paany,
 Og lad ham atter flye,
 Og bring ham til min Favn tilbage!

Ottende Scene.

Beatrice. Lotario.

Beatrice.

Ah, er I der, min forelskede Ridder! I er galant!
 I giver Slottets Damer Blomster, ordnede sindrigt
 til at udtrykke Eders hemmelige Dnsker.

Lotario.

Hvad mener I, skønne Signora!

Beatrice.

Ih nu! I har jo i dette Dieblif gjennem Dia-
 goras sendt Helene en Blomster-Bouquet, der med
 orientalsk Ild udtrykte den fuldstændigste Kjærligheds-
 Erklæring.

Lotario.

Har jeg? I skjemter med mig, ædle Grevinde!

Beatrice.

Ingenlunde! Diagoras har hilst fra Eder.

Lotario.

Men jeg forsikrer Eder høit og dyrt, at jeg

ikke engang har tænkt paa at sende en saadan Bouquet. Hvor turde jeg vove

Beatrice.

Har I virkelig ikke sendt den?

Lotario.

Nei, nei! Hvor skulde jeg . . .

Beatrice (forbauset).

Men hvem da? hvem da? (Affbes.) Skulde den komme fra min letsindige Gemal? Jeg maa strax . . . (idet hun uvilkaarligt gjør en Bevægelse.) Ha! der kommer han med hende!

Lotario.

Hvem? Ah, Helene! og med Greven! (Affbes.) Nu er Alt mig klart! Men hvad skal jeg troe om Helene . . .!

Beatrice (affbes).

Jeg vil, jeg maa komme efter Sandheden. Jeg vil skjule mig i dette Lysthuus. (Høit.) Forlad mig, tjære Lotario! jeg vil tale med Helene og indhente nærmere Underretning.

Lotario.

Jeg adlyder! (Affbes idet han gaaer.) Jeg kan ikke gaae herfra; jeg vil blive her i Nærheden.

(Begiver sig hen bag Blomster-Dysatsen.)

Beatrice.

Hurtigt inden de komme! Jeg maa vide af hvem jeg her bedrages.

(Stjuler sig i Lysthuset.)

Niende Scene.

(Med Slutningen af denne Scene bliver det dunkelt og Maaneskin.)

Greven. Helene. — Siden Beatrice og Lotario. Tilfødt
Commaso.

Greven.

Jeg beder Eder, elskværdige Helene! stands blot et Øieblik! og svar mig, om I har forstaaet Betydningen af en Bouquet, Diagoras har bragt Eder.

Helene
(angstelig, affædes).

Har Lotario gjort Greven til sin Fortrolige?
(Høit.) Ja, Hr. Greve, Bouquetten . . . har jeg modtaget

Greven.

Og I vredes ikke over Giveren?

Helene.

Hvorfor skulde jeg vredes . . .

Greven.

Han tør maastee haabe, at I har Godhed for ham?

Helene.

Nej, Hr. Greve! I har Synd af at tale saaledes!

Greven.

Svar mig! Gjør mig til det lykkeligste Menneske!

Helene.

Hvad gavner det ham, at jeg har Godhed for ham? Hvor tør jeg tænke paa ham? Maa jeg ikke tage Hensyn til — Af, vi ere for evigt adskilte!

Greven (i Henrykkelse).

Nei, nei! herlige, elskelige Sjæl! Her forsvinder ethvert Hensyn — her gjælder ingen Adskillelse!

Quintet.

Greven.

Kjærligheds Gud
Er mægtig, du Søde!
Hver Hindring, vi møde,
Maa flye for hans Bud.

Helene.

Vel gjælder ei Hindring,
Naar Amor den Svage vil fange;
Men søge vi Hindring,
Da flygter han ængstlig og bange.

Greven.

Nei, Amor er Mand, og som Mand han sin
Dyrker forsvarer!

Helene.

Af, han er et Barn, naar det gjælder at hjæmpe
med Farer!

Greven

(falder paa Knæ for Helene).

O, stol paa mig, du himmelske Pige!
Og Farerne flye!

Uendeligt stort er Kjærligheds Rige!
Derhen vil vi tye!

(I det samme træder Beatrice ud af Lysthuset og Lotario fra sit Skjul bag Blomster-Dysatsen.)

Beatrice.

Min Hr. Gemal! hvad gør I her?
Jeg troer, I sværmer mellem Nattergale,
I Maanskin under Havens Trær.

Greven (affides).

O, hvilken Dval! Min Gemalinde her!
Hvis hun har hørt min Kjærligheds Tale!

Helene (affides).

O, hvilken Dval! Lotario er her!
Jeg flyer, hvis han begynder at tale!

Lotario (affides).

O, hvilken Dval! Jeg træffer hende her!
Hun svarer ømt hans Kjærligheds Tale!

Beatrice (affides).

O, hvilken Dval! Jeg skal ham træffe her!
Han lokker hende med Kjærligheds Tale!

Greven (til Beatrice).

I undres ei, ifald jeg utilfreds
Har hørt, I vil os Helene berøve.
Paa mine Knæ jeg hende bad at tøve,
Dg endnu længe forskjønne vor Kreds.

(Affbes.)

Hun troer mig ikke!

Det kan jeg see

Paa hendes Smil og paa hendes Blikke!

Beatrice og Lotario (affbes).

Jeg troer ham ikke!

Men han skal see,

At al hans List kan mig ei bestikke!

Helene (affbes).

Jeg fatter ikke!

Han vil maaskee

Min Svagthed skjule for hendes Blikke.

(Tommaso kommer ind.)

Tommaso.

Mit høie Herstab! i Slottets Sal

Man venter blot, at ind De triner;

Thi Deres Ankomst er Signal

Til Ballets Fløiter og Violiner.

Helene. Beatrice. Greven. Lotario.

Ja, lad os vandre til Slottets Sal!

Med Ballets Fløiter og Violiner

Wil jeg bedøve Hjertets sømme Dval!

Tommaso.

Man venter paa Dem i Slottets Sal!

For Ballets. Fløiter og Violiner

Er Deres høie Ankomst et Signal.

(Alle gaae.)

Tiende Scene.

Ibrahim, Pirro og flere Corsarer komme forsigtigt og speidende ind.

Dæmpet Chor.

Tys! tys! ingen Støi!
 Sagte, sagte! Som en Slange
 Strækker ud vor Flok sin lange
 Række hen mod Slottets Fløi.
 Bøssens Pibe
 Skal see ind til dem, der støie;
 Stirre stivt som Slangens Die!
 Uden Møie
 De Forstenede vi gribe.
 Sagte, sagte! Læg dig ned!
 Lig paa Luur!
 Nær herved
 Er en Fuglesværm i Buur.
 Ha! den spræller angst og bange!
 Mærker Faren,
 Gruer ved at see Corsaren —
 Sagte! Hele Sværmen er vor Fange!

(De abspredde sig til forskjellige Sider.)

Ellevte Scene.

En stor og glimrende oplyst Sal paa Slottet. Tommaso og en Forsamling af unge Karle og Piger. Drifkevarer deles omkring. Under Sangen danses der i Baggrunden. Paa et passende Sted er et Musik-Corps. Tilvenstre Stole for Hersekabet.

Chor.

Med glade Sange, med muntre Dandse
Den pragtfulde Sal vi betræde.
Vi binde os frit med duftende Krandsse
Til Hersterens Jubel og Glæde.

Tommaso

(med et Glas Vin i Haanden).

„Vinen læger!

„Vinen vederqvæger!

„Og vort Bryst til Glæde den bevæger!“

— Muntert, mine Venner! Det kan jeg lide!

Danser og synger! Spil op, vort Orchester!

Alverden skal vide,

At vi paa Slottet har glimrende Fester.

Chor.

Vi komme med Sange; vi komme med Dandse!

Vi komme med duftende Krandsse!

(Med Trompet-Lusch tilkjendegives de Følgenes Ankomst.)

Tommaso.

Lyk! der er Greven! Tag dette Glas!

Enhver paa sin Plads!

Tolvte Scene.

De forrige. — Greven og Beatrice træde ind, ledsagede af Lotario, Helene, Diagoras, Marietta og Slottets Herrer og Damer, der rangere sig ved de for Herstabet bestemte Stole.

Chor og Dands af Karle og Piger.
 Naadige Greve! vor høie Beskytter!
 Skjønne Grevinde! de Trængendes Ven!
 Frygtfom en Bøn fra de laveste Hytter
 Til deres Throne skjæler sig hen.
 Blomster vi binde,
 Snøe dem i Krands,
 Lægge dem under vor flygtige Dands
 Med for Hr. Greven og hans Gemalinde.

Diagoras

(i Forgrunden; affides).

O, denne Fryd,
 Den klinger for mit Dre
 Som Smertens vilde Lyd!
 Jeg synes Ibrahim at høre!
 Om trende Timer er her Skræk og Angst,
 Og denne glade Sværm hans visse Fangst!
 Ha! hvo raader mig hvad jeg skal gjøre!
 (Gaaer tilbage mellem de Dandsende.)

Greven

(forlader sin Plads og kommer frem i Forgrunden tilvenstre med Helene).

Jeg læser klart i Eders skjønne Blikke,
 I tænker ikke paa at reise bort.

Tael frit! min Gemalinde seer os ikke!
 O, vi skal spille klogt vore Kaart!

Helene (forundret).

Hr. Greve! af, jeg forstaaer Jer ikke.

Greven.

Tys! tys! Minuttet er ei længer vort!

Beatrice og Lotario

(komme frem i Forgrunden tilhøire).

O, see, han lokker og besnærer hende!

Ja, han (hun) er farlig for min No!

Hvad skal jeg troe?

Er det et aftalt Spil iblandt de To?

— Skinsygens Luer i mit Hjerte brænde!

Greven

(affides til Helene).

Jeg læser Omhed i Eders Blikke!

Helene.

Hr. Greve! af, jeg forstaaer Jer ikke!

Beatrice og Lotario (affides).

Skinsygens Luer i mit Hjerte brænde!

(I Dansen har imidlertid Slottets Herrer og Damer taget Deel.
 Tommaso, der har været et Dieblif ude af Salen, træder ind.)

Tommaso.

Hr. Greve! nogle Landmænd vente

Paa Eders Bink, om de tør træde

I Salen ind, sjøndt ubekjendte,

Dg tage Deel i Festens Glæde.

Greven.

Lad dem kun komme! Ved denne Fest
Er Hver velkommen, og Hver min Gæst!

Chor.

Ved denne Fest
Er Hver velkommen, og Hver vor Gæst!

Trettende Scene.

De forrige. — Pirro og nogle Corsarer klædt som Land-
mand, træde ind. Siden Ibrahim med sine Mænd.

Chor af de forklædte Corsarer.

Langveisfra herhid vi drage,
Rygtet gif om Eders Fester;
Vor Ehkønstning I modtage,
Skjøndt vi er' ubudne Gæster!

Diagoras

(gjentjender dem forfærdet og iler hen i Forgrunden; affides).

Hvad maa jeg see! o Skræk!
Det er Corsarerne! Ha, Hvo bestjærmer!
Det er endnu ei Midnat, og han nærmer
Sig allerede fræk!

Greven

(sagte til Helene).

Jeg læser klart i Eders skjønne Die!
O, vi skal spille klogt vore Raart!

Helene.

Hr. Greve! af, jeg forstaaer Jer ikke!

Notario.

O, see! Han loffer og besnærer hende!

Beatrice.

Skinsygens Buer i mit Hjerter brænde.

Greven

(affides, til Helene).

Tys! tys! Minuttet er ei længer vort!

(Vender sig til Diagoras, der staaer fordybet i Forgrunden tilhøire.)

Diagoras! hvorfor er I saa stille?

Gjem Eders Alvor til en anden Gang!

Bed denne glade Fæst den Klæder ilde.

I kan jo synge; stænk os da en Sang!

Diagoras (affides).

O, at jeg turde tale!

Om jeg et Bink ham gav? — o Haab!

I Sangen lyde skal mit Barsels-Raab!

(Høit.)

Hr. Greven har at befale.

(Marietta har imidlertid bragt ham en Guitar.)

Ballade.

1.

I Achelos sidder sorgfri

Michalistos i sin Gaard.

Han er munter; thi hans unge

Hustru ved hans Side staaer.

Nattens Dæmring alt sig nærmer;
 Det bekymrer ham et stort.
 Ved et Bæger Viin han sværmer —
 Da det banker paa hans Port.

Chor.

Ved et Bæger Viin han sværmer!
 Lyk, det banker paa hans Port.

2.

Udenfor Kapidschi Baschi
 Holder med en Flok tilheft.
 „Hil dig! — siger Michalistos —
 „Edele Herre! vær min Gæst!“
 — „Ei vi komme for at drikke —
 Bryder hiin med Strengbed ud —
 „For at sværme kom jeg ikke;
 „Sæt dig ned og hør mit Bud!“

Chor.

For at sværme kom han ikke;
 Lad os lytte til hans Bud.

(Et Skud falder udenfor.)

Chor af Alle.

Milde Gud!

Hvad betyder dette Skud?

Greven (sorgløs).

Det er vel Gartneren, der lader skyde
 Til Ære for mig og min Brud.

Beatrice (ængstlig).

O, nei! lad høre hvad det kan bethde!

Greven.

Saa lad Tommaso da gaae ud!

Tommaso.

Jeg iler alt affted!

(Gaaer ud.)

Greven.

Og I, Diagoras! bliv I kun ved!

Diagoras

(med stærkt Udtryk).

3.

„Michalistos! Du er domfældt;

„Du, din Eiendom, din Liv!

„I Divanet en Beslutning

„Rettet er mod Ederes Liv.“

— Michalistos' Hustru blegner;

Selv han smiler stolt derved.

Og der stydes, og han segner,

Og hans unge Hustru med.

Chor.

Michalistos' Hustru blegner;

Selv han smiler stolt derved.

Og der stydes og han —

(Der høres igjen et Skud udenfor.)

Chor af Alle.

Hør kun! hør! igjen man styder!

Beatrice, Helene og Marietta.
 O, mig ahner, det betyder
 Intet Godt!

(Beatrice, Helene og nogle af Slottets Damer
 ile mod Udgangen i Baggrunden, men omringet
 der af de forklædte Corsarer. I det samme styr-
 ter Ibrahim og hans Mænd ind og et Par
 Skud falde.)

Ibrahim og Corsarerne.
 Hurra! Hurra! Grevens Slot
 Og dets Viger er vort Bytte!

Beatrice, Helene og flere Fruentimmer,
 (mens de bortføres af Corsarerne).
 Hjælper! hjælper! Hvo vil os beskytte!

Greven, Lotario, Diagoras,
 (der have trukket Raarben og søge at trænge ind paa Corsarerne).
 Tilbage, Frække! Voldsmænd, bort!
 Op, griber dem! Til Raaben, Alle!

Ibrahim og endeel af hans Mænd,
 (der stille sig saaledes op, at de dække dem, der bortføre Fruen-
 timmerne, og hindre de Angribende).

Spar Eders Trudsler! I komme tilfort!
 For vore Sværd skal Eders Stolthed falde!

Greven, Lotario, Diagoras og Slottets mannlige
 Personale.

Frække! tilbage!

Chor i det Fjerne af de bortførte Fruentimmer.
 Hjælper! hjælper! Hvo vil os beskytte!

Chor af Fruentimmerne paa Scenen,
(der have grupperet sig ved en af Siderne i Forgrunden bag
Slottets Mænd).

Skaaner den Svage!

Ibrahim og Corsarerne.

Med Seier vi drage

Herfra med vort Bytte!

(Under dette Chor trække Corsarerne sig fægtende ud
af Salen. Siderne af deres Bøsser sees en kort
Tid at stikke ind gennem Vinduerne.)

Grevnen.

Afsted! I Bugten ligge to Galeier.

Vi dem hemande,

Dg følge Fjenden paa de dunkle Blande!

Almindeligt Chor.

Afsted! afsted! til vore Galeier!

Fjernt Chor af Corsarerne

(under hvilket de Tilstedeværende udtrykke Lytten eller Angst).

Med Jubel vi drage

Herfra med vort Bytte.

Almindeligt Chor.

Afsted! afsted! til Kamp og til Seier!

Maanen belhser Hav og Jord;

Røver for os Corsarernes Spor;

— Afsted! afsted! til vore Galeier!

(Alle ile ud.)

Tredie Act.

Første Scene.

(Luffet Bjerg- og Skovveg, kun faa Couliſſer byb.)

Diagoras, Marietta, Commaſo og endeel af Grevens beva-
nede Folk, ſamt Fire, Fem af Slottets quindelige Tjende,
træde ind fra Siden, nedad en Bjergſti tilhøire.

Diagoras,

(der har ledet Marietta ind over Klipperne).

Her maa I blive. Jeg maa forlade Eder.

Marietta.

I gaaer bort, Diagoras? og lader mig alene
blandt de aſtkelige Bjerge?

Diagoras.

I er her uden Fare. Diſſe Folk blive hos
Eder. (Vil gaae.)

Commaſo (ærgelig).

Men hvad ſkal vi her?

Diagoras.

Det vil I nok faae at vide.

Tommaso.

Jeg vil vide det nu, nu strax. Jeg har slet ikke saa stor Tillid til Jer, at jeg vil gaae her i den mørke Nat hvor I fører mig hen. I skal sige mig, hvorfor vi ere gaaet i Land her, hvorfor vi ikke bleve ved at forfølge Røverne tilføes paa vore Galeier?

Diagoras.

Nu, det kan jeg sagtens tjene Jer i. De, som vi forfølge, ere løbne ind i en Bugt, hvor Angrebet tilføes er vanskeligt. Jeg kjender dette Smuthul, og formoder, de ere gaaede i Land; og jeg har nu raadet Greven, at falde dem i Ryggen fra Landsiden med Soldaterne fra Genua, paa samme Tid vi bestyde dem tilføes fra Skibene.

Tommaso.

I kjender Røvernes Smuthul? Jeg er bange for, I er kun altfor bekjendt med dem.

Diagoras.

Jeg skal svare Jer en anden Gang. Nu maa jeg gaae. (Gaaer.)

Tommaso (uroelig).

Om! det er uforvarligt, at vi skal være overladte til det Menneſte. Han forraader os — pas paa! han forraader os!

Marietta.

Jo, I har rigtignok stor Uere af Jer bestandige Mistanke mod Diagoras.

Tommaso.

Vil du høre tie stille. Du veed ikke, hvad jeg veed. — Og desuden, jeg gad nok vidst, hvad det skulde betyde, at du er fulgt med os.

Marietta.

Er jeg da den Eneste af Slottets Fruentimmer, der er fulgt med? Er ikke Castellanens Datter fulgt med, og den gamle Antonios Datter og . . .

Tommaso.

Ja, det er en anden Sag. Deres Søstre ere førte bort med de Andre, saa det har en Grund, og Teresa er fulgt med for sin Datters Skyld. Men at du er gaaet med os, har nok ingen anden Grund, end at du ikke et Dieblif kan affee den Raritet, denne Diagoras.

Marietta.

Siger I det? Troer I da ikke, jeg kan være bekymret for Grevinden? Men desuden — siden I endelig vil vide det — saa har Greven udtrykkelig befalet, at baade jeg og Grevindens to Kammerjofruer skulde følge med. Men I kan aldrig lade Eders Mistankelighed fare.

Tommaso.

Ja, det er ikke værdt at skjændes. Der kommer Greven. Du skal see, han vil dømmе anderledes om min Mistanke.

Anden Scene.

De Forrige. Greven og Lotario træde ind over Bjergstien med
endeel genuesske Soldater. — Siden Diagoras.

Greven

(til Anføreren for Soldaterne).

Vi maae blive her med denne lille Afdeling indtil jeg erholder den lovede Underretning. Jeg venter den hvert Dieblif. (I Forgrunden til Lotario.) Hvad I paa Veien fortalte mig, kjære Lotario, har fyldt mig med den største Forundring. I er altsaa ikke Maler, I er Nobile, og Hertugen af Viareggio, der volder Helene saa megen Kummer, er ogsaa Eders Families Forsølger.

Lotario.

Det er han; og I vil nu selv kunne bedømme, om jeg under disse Omstændigheder kunde have Mod til at aabenbare Helene min Kjærlighed. Eders Gemalinde har været vidende derom; men til Eder, Hr. Greve — tilgiv mig — jeg kjendte ikke bestemt Eders Sindelag . . .

Greven.

O tie — jeg beder Eder! Jeg har bødet haardt for min Letsindighed. Først denne rædsomme Nat har lært mig, hvor mit Hjerte søger hen. Jeg troer at høre Himlens straffende Røst i denne Ulykke. Min

stakkels Beatrice! . Hvad hun maa lide! Hvor megen
Angst maa hun ikke udstaae!

(Diagoras træder ind fra venstre Side.)

Diagoras.

Hr. Greve, jeg har nu overbevist mig om, at
vore Ransmænd ere gaaede i Land. Det er kun en
halv Times Vej herfra; men vi maae opholde os her
indtil vi høre Signalet fra Ederes Galeier, naar de
har lagt sig udenfor Bugten.

Greven.

Velan — uagtet min Utaalmodighed bestandig
driver mig fremad. Giv da Soldaterne Ordre til at
leire sig som de kan bedst.

Tommaso,

(der har nærmet sig med Marietta og enbeel af Grevens mand-
lige og qvindelige Tjende).

Naadige Hr. Greve! Bredeß ikke over en gam-
mel Tjener, der ængstes over den Lillid, I viser en
Forræder. Diagoras er ikke Den, han giver sig ud
for. Han forraader os. Han vil hindre Eder i at
forsølge Røverne. Han hører selv med til Corsfaternes
Bande.

Greven (forbausset).

Hvad siger I? Hvor kan I paaftaae —?

Marietta.

O, troe ham ikke, Hr. Greve! Tommaso taler
altid ondt om den stakkels Diagoras.

Tommaso.

Naadige Hr. Greve, jeg farex ikke med Usandhed. I veed, jeg blev opsnappet af Corsarerne, da jeg gif ud for at erfare hvad Skuddene havde at betyde. De holdt mig fast, og stoppede Munden paa mig. Men jeg hørte hvad der blev talt imellem dem. Diagoras' Navn blev nævnet flere Gange. En af dem bandte paa, at dersom han havde narret dem med sine Underretninger, skulde han springe over Klengen. Han har fortraadt os; derpaa vil jeg give mit Hoved.

Marietta (til Greven).

O, tro ham ei! Det er kun Hadet,
Der taler af ham nu som før.

Tommaso.

Ja, naar fra Munden man ta'er Bladet,
Saa er man altid Chicaneur.

Marietta (til Tommaso).

I hader ham! I er den Rette!
I seer hvad helst I gider see.

Tommaso.

Ja, Had har Dine, Mariette!
Men Kjærligheden — mærk dig dette! —
Kan hverken høre eller see.

Greven.

Diagoras! træd frem og svar!

J maa jo vide bedst det Sande.
 Har J hørt med til denne Bande?

Marietta og Chor.

Ja, svar, Diagoras!

Diagoras (efter en Pause).

Jeg har!

Marietta og Chor

(udbrydende).

Han har! Han er af denne Bande!

Han er Forræder! er Corsar!

Greven.

Hvorledes, Diagoras?

Diagoras.

Hør mig, Hr. Greve, og døm mig siden. Jeg gjorde Ibrahims Bekjendtskab paa Corsica, og fulgte med paa hans sidste Tog, dog paa den udtrykkelige Betingelse, at jeg kunde forlade ham, naar jeg vilde. Toget selv forekom mig retfærdigt. Et af hans Skibe var, uden given Anledning fra hans Side, blevet overfaldet og brændt af Hertugen af Viareggio.

Rotario.

Hertugen af Viareggio?

Diagoras.

Ja. Hans Voldsomheder ere Eder uden Tvivl bekjendte. — Efterat vi havde søgt Hertugen en Tid forgjæves, overdrog Ibrahim mig at skaffe ham Under-

retning om en ung, skøn Signora, han alt i Genua havde lært at kjende og fattet Kjærlighed til, og hvis Gjenkjærlighed han haabede at kunne vinde. Denne Signora var Eders nuværende Gemalinde, Hr. Greve.

Greven.

Beatrice!

Diagoras.

Jeg var allerede fjed af det vilde, mig uvante Liv paa Havet, og besluttede at føie ham. Men ved min Ankomst til Eders Slot indsaae jeg snart, hvor meget Ibrahim havde forregnet sig. Imorges traf jeg ham efter Aftale ved hien Bugt, vi nu søge til. Alle mine Forestillinger vare forgjæves. Da han hørte, Eders Bryllup var bestemt til samme Dag, blev han som ude af sig selv. Han stolede paa sin Magt, og var maaskee hovmodig af sin Seier over Hertugen, som han netop nu kom fra.

Greven.

Hans Seier? Fortæl os —

Diagoras.

Ibrahim har i Forening med Diego Ladrano fra Corsica erobret to Skibe, og Hertugen selv blev dræbt i Kampen.

Notario.

Er Hertugen dræbt?

Greven.

Dg det veed I med Visshed?

Diagoras.

Med Vished. Efterretningen derom vil Hr. Greven formodentlig snart erholde andenstedsfra.

Greven.

Saa ønsker jeg Eder til Lykke, min kjære Notario, baade for Eders og Helenes Skyld. (Til Diagoras.) Der har I bragt en god Efterretning. Hvad har I mere at anføre?

Diagoras.

Resten er snart fortalt. I min Angst for hvad Ibrahim kunde have ifinde mod Eder, sendte jeg hemmeligt i Eders Navn et Bud til Genua med Underretning om Faren og Bøn om Undsætning.

Greven.

Ah, denne uventede Hjælp fylde vi Eder! Saa bør alene denne Omstændighed retfærdiggjøre Eder. Vær kun ubekymret. Jeg har Tillid til Eder og tager ikke i Betænkning at betro mig til Eders Raad.

(Et Kanonstød som Signal høres.)

Diagoras.

Det var Signalet! Lad os ile! Jeg haaber, Hr. Greven skal ikke fortryde den Tillid, I værdiges mig.

Chor.

(Motiv af anden Actis Slutning.)

Lad os ile herfra!

Til Kampen vi drage!

Maanen belyfer Hav og Jord,
 Røber for os Corsarenes Spor —
 Det kostbare Bytte vi fra dem jage!

Tredie Scene.

Eggen fra første Act, første Scene; Landskabet i fuld Maanebelysning. Omkring en eller flere Bagtild ved Strandbredden er endeel af Corsarerne leiret. Pirro gaaer som Bagthavende op og ned i Forgrunden. Siden Ibrahim, fulgt af nogle af sine Folk.

Pirro.

1.

Medens Maanen sagte daler
 Ved det første Skjær af Solen,
 Her Pietro i Gondolen
 Til den tause Byes Canaler.
 For de klare Bunde
 I de bugtede Laguner
 Synger han om Marianne,
 Hendes Skjønhed, hendes Luner.

Chor

(af Corsarer, der imidlertid have nærmet sig).

Lad os lande!

Her hun boer, den saure Marianne!

Viva! Viva!

2.

Slink han styrer med sin Nare
 Gjennem Vandet tidligt, silde.
 Matten kan ham ei forvilde;
 Bigerne ham kun bedaare.
 For de klare Blande o. s. v.

Chor.

Lad os lande! o. s. v.

3.

Baa Piazzetta komme Alhynger
 Gondolerer, naar I kalde.
 Det er flinke Gutter Alle;
 Men som Pietro Ingen synger.
 For de klare Blande o. s. v.

Chor.

Lad os lande! o. s. v.

(Ibrahim træder ind, fulgt af nogle Corsarer.)

Ibrahim.

Fordømt, at vi ikke fik snappet Grevens to Skibe!
 Nu skal vi have ondt med at slippe fra dem.

Pirro.

Der var ikke Tid dertil, Capitain. De genu-
 sste Soldater var' os lige i Hælene. Men jeg tænker,
 vi kan ligge skjulte i denne Bugt til de to Skibe ere
 ude af Farvandet. Denne Rede er ikke kjendt af ret
 Mange.

Ibrahim.

Og Diagoras, der undslap os! Saaer jeg den
Føræder fat, hans Død er ham vis! Denne Und-
sætning fra Genua, det er kun ham vi kan takke der-
for. Kun han har kunnet givet dem denne Under-
retning. (Vender sig om.) Der komme vore Fanger.
Hm! lad det ske ligesaa godt nu som siden — jeg
vil tale med Beatrice. — Pirro! gik til Grevinden,
at hun skal vente mig her; men sørg for, at de An-
dre imidlertid holde sig i Frastand. (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Pirro, Corsarerne. — Beatrice, Helene og flere fangne
fruentimmer føres ind af nogle Bevæbnede, der strax
trække sig tilbage.

Beatrice.

Hvor fører man os hen? Hvad har I besluttet
med os?

Helene.

O, kjæreste Beatrice, tæl ikke til disse affhyelige
Mennesker. Jeg kan ikke taale at see paa dem.

Beatrice.

Lad os ikke tabe Modet. Skal der Noget frelse
os, da er det Mod og Fatning.

Helene.

Hvorfra skal jeg tage Fatning? Ført bort midt

om Matten — udsat for Mishandlinger — og uden at kjende deres Skjebne, vi har efterladt! Hvis Lotario var bleven dræbt! — Ak, Beatrice, hav Medlidenskab med mig!

Beatrice.

Vær dog ikke saa nedslaaet, min kjære Helene! Hvis du elsker Lotario og er bekymret for ham, har jeg da ikke den samme Grund til at være ængstelig for min Gemal? Idag bleve vi ægteviede, og nu allerede skilte ad!

(Pirro nærmer sig.)

Pirro.

Capitainen vil tale med den Signora, der staaer. (Veger paa Beatrice.) De Andre maa saa længe begive sig tilside.

Helene (angst).

Man vil dog ikke stille os ad?

Beatrice.

Vær kun rolig! Jeg haaber, man gjør det ikke.

(Helene og de andre Fruentimmer føres til Baggrunden af Scenen.)

Femte Scene.

Beatrice. — Ibrahim. De Lørrige, der holde sig i Baggrunden.

Ibrahim

(affides, paa den ene Side af Theatret).

Det Dieblif, jeg saa længe har seet imøde, er

endelig fommet; og jeg har neppe Mod til at nærme mig hende!

Beatrice (affides).

Mit Hjerte banker og aner det Værste. Hvo skal beskytte mig, hvis han vil udøve Voldsomheder.

Ibrahim

(Høit, uden at vende sig om til hende).

Signora! Eders og Eders Venners Skjebne er lagt i min Haand.

Beatrice.

Desværre! Men Madonna vil have Barmhjer-
tighed med os.

Ibrahim.

Stoel ikke paa Frelse! Den er her umulig. Eders Liv og Belfærd beroer paa Eders egen Beredvillighed til at opfylde hvad jeg forlanger.

Beatrice.

Forlanger I Løsepeng? Da send Bud til min Gemal og han vil gjøre Alt hvad han formaaer.

Ibrahim (libensfabelig).

Lie! og nævn ikke Eders Gemal! Han kan Intet byde mig, hvad jeg ikke allerede har. Hans bedste Eiendom er bleven mit Bytte. I er i min Magt, I, der engang forsmaaede og haanede mig. (Griber med en heftig Bevægelse hendes Haand.) Vend Eder om, og kjend i mig den forfudte Kansslygtige, der

engang forjæves tryggede om Eders Haand, ham,
til hvis Kjærlighed og — Hævn I nu er overladt.

Scene og Chor.

Beatrice

(gjenkjenner ham forfærdet).

Uberto!

Ibrahim.

Ja, Uberto! Skjælv for Dem,
Du lod med Haan fra dine Fødder jage!
Med Baaben er han vendt tilbage,
Og, naar han vil, han hævner sig igjen!

Beatrice.

Ulykkelige! hvad har du istude?

Ibrahim.

Besidde hvad med Ret jeg kalder mit!

Beatrice.

Og vil du bruge Magt imod en Kvinde?

Ibrahim

(med et efterhaanden ommere Udtryk).

Hvis mine Bønner dig kan vinde . . .

Sjald min Kjærlighed —

Beatrice.

Glendige, hold inde!

Ibrahim.

O, Beatrice! driv mig ei for vidt!

Med dig fornær sig min Ungdoms bedste Minde!

O, vidste du, hvad jeg har lidt!

Beatrice.

Uberto! tie! Mig andre Pligter binde!
Mig river Intet fra min Gemal!

Ibrahim (heftig).

Navn ikke ham! Hans Navn mig volder Dval!
Forlad ham!

Beatrice.

Aldrig!

Ibrahim.

Stolte Qvinde!

Betænk, jeg har dig i min Magt!

Beatrice

(med Afsky, da han nærmer sig).

Bort!

Ibrahim.

Frygt min Hævn!

Beatrice.

Den møder min Foragt!

Ibrahim.

Foragt? Ved alle Himle, vi vil prøve,
Om den kan frelse dig. Afsted!

(Griber hende heftig om Haanden.)

Beatrice.

Barmhertighed!

Ibrahim.

Ja, den kan du behøve!

Nu skal du vorde min! Følg med!

Beatrice.

O, frelser mig! Madonna mig beskytte!

Ibrahim

(drager en Dolk og sætter hende den for Brystet, idet han vil drage hende med sig).

Lie! eller du er Dødens Bytte!

De fangne Fruentimmer,
(der nærme sig forfarbede).

Stand, Barbar!

Ibrahim

(til dem, der nærme sig).

L tilbage! Vogt Jer vel!

(Et Par Signaler og nogle svære Skud høres.)

Chor

(af Corsarer, der ile frem).

Hør! Hør! Signaler løb!

Hør, de skjød!

Glimt fra Kanonen brød!

(Pirro, der er gaaet ud, kommer hurtigt ind med nogle Andre.)

Pirro.

Capitain! vor Brigantine

Beskydes af de fjendtlige Galeier.

En Mængde Folk er hisset sat i Land.

Ibrahim.

Vel! vi vil kæmpe med dem!

(Peger paa de Fangne.)

Vogt mig Gine!

— Til Skibet ned! Hvor Flaget vaier,
Der fører Eder Ibrahim til Seier!
Vi ere Herrer af det stolte Vand!

(Her forud ned til Stranden.)

Corfarerne.

Vi ere Herrer af det stolte Vand!
Med Ibrahim til Kamp og Seier!

(De styrte Alle ud paa Pirro og nogle Corfarer
nær, der bevogte Fangerne.)

Bøn

(af Beatrice, Helene og de fangne Fruentimmer, under hvilken af
og til Skud af Kanoner og Geværer høres).

Dum me mori est necesse,

Noli mihi tunc deesse —

Store Gud!

Hvilket Bulder! Hvilke Skud!

In tremenda mortis hora —

Røverne komme — hør, hvor de raabe!

Veni, Jesu, absque mora!

Hvor skal jeg skjule mig? Hvad kan jeg haabe!

Tuere me et libera!

Der er' de! Den vilde Kamp

Sig nærmer!

Jeg seer dem gjennem Krudtets Damp —

Himmel! vær du vor Beskjærmer!

(Efter Choret's Slutning, medens Fruentimmerne trykke sig
op til venstre Side af Forgrunden, sees Greven og
Lotario med Bevæbnede at styrte ind og forjage
de Corfarer, der ere paa Scenen.)

Sjette Scene.

Beatrice. Helene og de andre Fruentimmer. — Greven, Lotario med Soldater og bevæbnede Slotsfolk. — Siden Diagoras.

Greven.

Min Beatrice!

Lotario.

O, min Helene!

Beatrice.

Min Gemal!

Helene.

Af Lotar!

Greven og Lotario.

O Himmel! jeg har dig (J) atter!

Beatrice og Helene.

Du (J) er mig nær! Mit Held jeg ikke fatter!

Greven og Beatrice.

Du er mig nær! O Himmels Lyft!

Jeg har dig atter ved mit Bryst!

Lotario og Helene.

J er mig nær! O, milde Trøst!

Madonna har hørt min Røst.

Chor

af dem, der er paa Scenen og af tilfænde
Bevæbnede.

Frelsen er nær!

Himlen har hørt vore Bønner.

Røverne flygte for Genuas Sværd.
Seiren de Kjætte belønner!

Greven.

Min elskede Beatrice! Det er mig som om jeg først idag har vundet Eders Kjærlighed, først idag har lært at skjønne paa min Lykke.

Beatrice.

Jeg vil takke Himlen for denne Nats Rædsler, naar jeg ved dem har bundet min Gemals Hjerte fastere til mit.

Greven.

Og I, Helene, o, vi har gode Tidender at bringe Eder! Men tager jeg ikke feil, saa seer I vel helst, at Lotario fortæller Eder dem.

(Diagoras og endeel Bevæbnede træde ind.)

Diagoras.

Hr. Greve, jeg ønsker Eder til Lykke. Seiren er vor. Ibrahim er falden.

Beatrice (grebet).

Han er falden!

Greven (til Diagoras).

Hvorned skal jeg belønne Jer, min unge Ven, for de Tjenester, I har beviist os? Har I lyst, saa sæt Eder ned etsteds paa min Eiendom, f. Ex. i Nærheden af min Gartners Bolig. Jeg troer saa, at den

lille Marietta vil undertiden loffe Eder derhen. Jeg
skal sørge for Eders Fremtid.

Diagoras.

Hr. Greve! saa megen Gunst —

Greven.

Nu, mine Venner, her have vi Intet mere at
gjøre. Morgenrøden viser sig alt over Bjergene, og
lover os en smuk Dag ovenpaa Nattens Uengstelser.

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage

Enhver til sin Arne tilbage.

I Nattens Mørke rasede vildt

Den blodige Kamp

Blandt Bulder og Damp —

Nu vinker os Morgenens fjøligt og mildt.

Og Havet er roligt og frit for Farer;

Og fangne de vilde Corsarer.

Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage

Og bringe det herlige Bytte tilbage!

Greven og Beatrice.

Til Himlen sende vi Lov og Tak!

Bort Brudegemaf

Den rødmende Morgen bereder.*)

Lotario og Helene.

Som Morgenrøden af Nattens Skjød

*) Denne og de følgende Stropher ubelædes ved Opførelsen.

Gif Frelsen ud fra Lænker og Død;
Nu binder os Kjærligheds Kjeder.

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet! Afsted!
De frække Røvere bringe vi med!

Mændene.

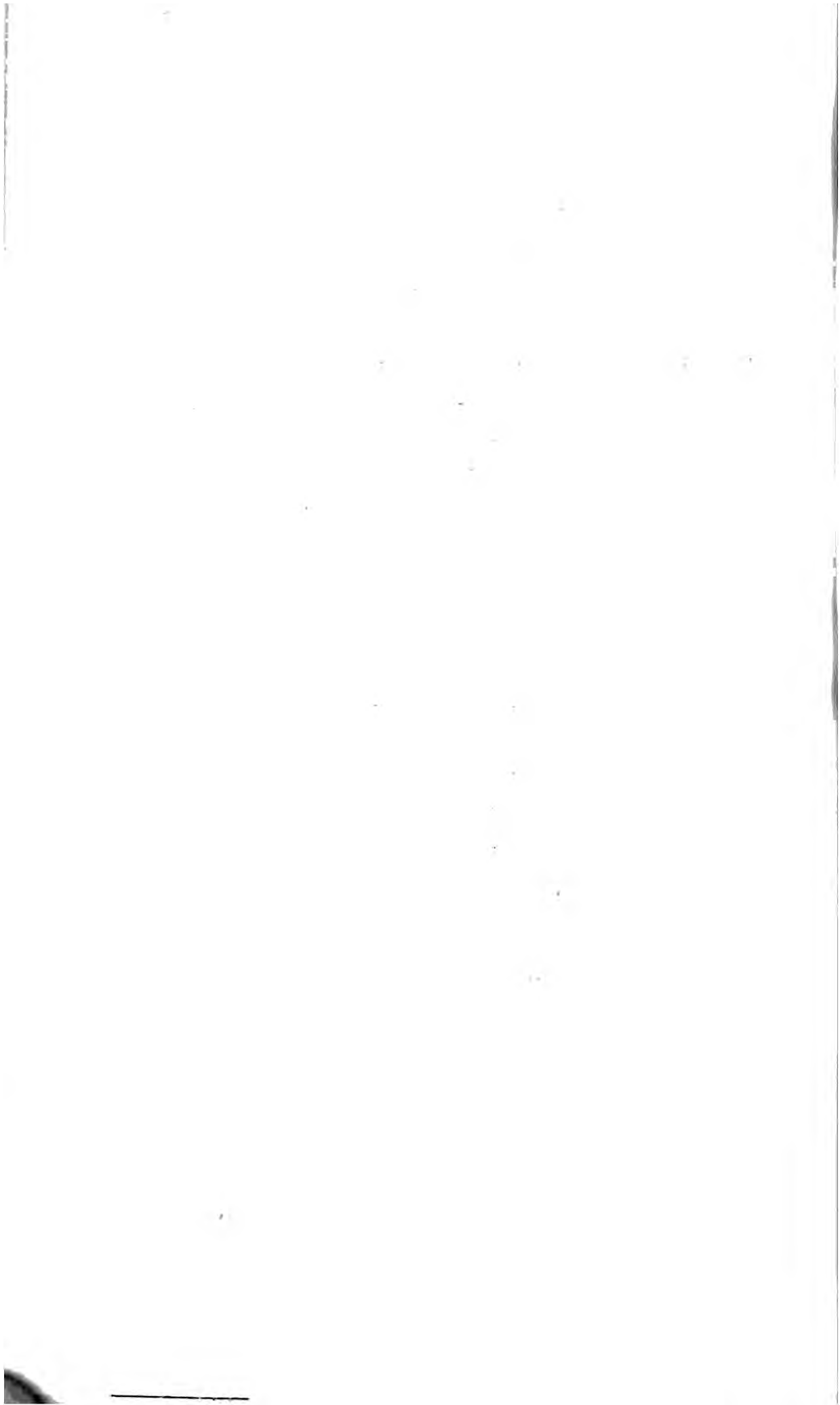
Dg Genuas Smykke, de deilige Dvinder,
Vi føre med Jubel tilbage!

Dvinderne.

Dg Dvinden duftende Krands bieder;
Som Løn I Krandsene tage!

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet! til Hjemmet! En føielig Wind
Snart puster op de viftende Seil.
I Genua glider Galeien ind,
En Svane lig paa Vandenes Speil.
Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage,
Dg bringe det herlige Bytte tilbage!

En forklædt Frier,

Baudeville i een Act.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 8de December 1850.

Personerne.

Kammerraad Strandberg.

Louise, hans Datter.

Sanne, hans Søster.

Schou.

August Chorning, stud. theol., under Navn af Maler Nøberg.

Søren, Kudsk.

En Herskabskudsk.

En Reglereiser.

**Nogle Herrer og Damer, en Pige, Bønderkarle, Fabrikfolk
og Kudske.**

Scenen er paa Baffen ved Fileværket i Dyrehaven.

Egnen ved Fileværket i Dyrehaven. Tilhøre i Baggrunden den forreste Deel af en Keglebane. Foran tilvenstre et Træbord, nogle Bænke og Stole.

Første Scene.

En halv Snees Bønderkarle og Rudske samt nogle faa Fabrikfolk, der spille Kegler i Baggrunden. Siden Kammerraad Strandberg, Sanne, Schou og nogle Herrer og Damer.

Chor

af Keglespillerne.

Mel. Brüder, jung und alt.

(Stolte af Methfessel.)

1.

Hei, nu gaaer det godt!

Hurra, nok en Pot!

Røg en Mark affted,

Saa gif Liden med.

(En Stemme — Reglereiserens — raaber udenfor: „Forreste Hjørne!“)

Rap dig! Nu skal han!

Tramper, alle Mand!

Lystigt er vort Spil —

En han fatte til.

(Kammerraaden, Sanne, Schou og nogle Herrer og Damer komme ind fra høire Side, i fuld Paa-
klædning, som nys stegne af Bognen.)

Chor

af det ankomne Selskab.

Mel. Op, munter til Arbeid.

(„Sovedrikken.“ Bøysc.)

1.

Velkommen i Skoven! hvor herligt er her!
Her kjøler os Luften blandt skyggende Trær.
Høit Fuglene bygge i gyngende Toppe,
De qvidre, de hilse os muntert deroppe:
„Velkommen i Skoven! hvor herligt er her!“

2.

Velkommen i Skoven! Livsalige Stund!
Vi Skovluften aande, saa liflig og sund.
D see, hvor de skinne, de adspredte Huse!
Dg Hjulene klappre og Vandene fuse:
„Velkommen i Skoven! Livsalige Stund!“

(Hele Selskabet gaaer ud i Baggrunden tilvenstre, der
antages at fore til Indgangen til Værtshuset.)

Chor

af Reglespillerne til førstnævnte Melodie.

2.

See til ham, den Ræv!

Ruglen gif sgu skjæv.

Men endda, jeg seer,
Slap han med Maneer.

(Reglereiseren udenfor raaber: „Alle Ni!“)

Hurra! det var bra'!

Rast nu! Hvem skal sla'e?

Alle Ni! Din Stud!

Botten slog han ud.

(Alle Reglespillerne forlode Scenen, mens de Efter-
nævnte trådte ind.)

Anden Scene.

August. Louise.

August

(følger efter Louise, der træder langsomt ind med hovedet bøjet).

Tilgiv mig min Driftighed, Frøken! Jeg maa
endelig tale et Ord med Dem.

Louise

(noget fremmed).

Med mig? (Seer sig urolig omkring.) Jo, meget
gjerne.

August.

Nei, her er Ingen. De ere Alle gaaet ind i
Huset. Det var derfor, at jeg nu, da vi kom hertil
og steg af Bognen, hvistede til Dem, at De endelig
maatte lade de Andre gaae forud.

Louise.

Men jeg veed virkelig ikke — jeg forstaaer ikke ...

August.

O, jeg skal forklare Dem. Alt! Naar jeg blot tør stole paa, at De ikke tager mig det ilde op, at jeg idag har trængt mig ind i Deres Familie. Men da Hr. Schou meente, at det nok lod sig gjøre — ja, han har vel sagt Dem ...

Louise

(med lav Stemme, men dog med Betonning).

Ja, han underrettede Fader om, at han ønskede at tage en ung Maler med.

August.

Hvad skulde jeg gjøre? O, De troer ikke, hvor jeg har brudt mit Hoved siden jeg i Foraaret var paa Val med Dem! Vi blev strax saa fortrolige, saa gode Bekjendte —

Louise.

Ja, vi ere jo ogsaa i Familie med hinanden.

August (ivrig).

Vist ere vi, og det endogsaa temmelig nær. Deres Mormoder og min Fa'ers Farbroder vare Halvsødsfendebørn. Kan De huske, hvor fornøiede vi begge blev, da vi gjorde denne Opdagelse?

Louise.

Ja, hvor kunde jeg drømme om ...

August.

Nei, det er sandt. — Jeg blev saa henrykt derover, at jeg endnu samme Aften fik Mod til at tale

til Dem om det Indtryk, De, bedste Frøken, lige fra det første Dieblik havde gjort paa mig. — Ja, De svarede mig ikke derpaa; og det var ogsaa meget fornuftigt. Det er et vigtigt Spørgsmaal, som man skal overveie. Men De blev heller ikke vred paa mig, og De var venlig mod mig hele Aftenen. O, De troer ikke, hvor Deres Venlighed har gjort mig glad i al den Tid jeg ikke har seet Dem! For De begriber da, at jeg ikke har gjort andet end tænkt paa Dem. Turde jeg blot haabe, at De ogsaa har tænkt lidt paa mig. Har De, bedste Frøken?

Louise (forvirret).

Jeg? — jo, undertiden har jeg tænkt paa Dem ... jeg har sandelig ofte tænkt paa Dem.

August.

O, det var smukt af Dem, det var herligt — det glæder mig uendeligt! — Men lagde De strax Mærke til, at jeg kort efter kom til at boe straaes over for Dem?

Louise (undsæelig).

Jo det troer jeg vist —

August.

Og at jeg stjal mig til at hilse over til Dem?

Louise.

Ja, nogle Gange. Men jeg tør ikke staae saa meget i Vinduet. I Huset ved Siden af det, hvor De har leiet, boer der flere Logerende, der ikke gjør andet end see over til os.

August.

Hvis de see over til Dem, saa kan jeg ikke fortænke dem deri. — Men idag, idag, kjære Frøken! hvad tænkte De, da jeg kom anstigende med Moustacher? Kjendte De mig strax?

Louise.

O, jeg kjendte Dem paa Diebliffet! Men jeg blev saa angst, og jeg kunde slet ikke forstaae, hvorledes De kom til at kjøre med, og hvorfor De gik med Moustacher, og jeg vovede ikke at spørge Nogen.

August.

Men at jeg tog Deel i Deres Skovtour, vidste De jo.

Louise.

Nei, hvorfra skulde jeg vide det?

August.

Men har De ikke faaet mit Brev?

Louise.

Et Brev? Jeg har intet Brev seet.

August.

Men det var jo meget slemt! Og jeg instruerede dog mit Bud saa nøie — det er den Karl, der opvarter mig i Logiet — og indprentede ham, hverken at vise eller aflevere Brevet uden naar han fik den yngste af de to Damer i Tale. Og da han kom tilbage — det var en Times Tid før vi kjørte — forsikkrede han, at det var en ganske ung Dame, han

havde talt med. Men hvad Forstand har den Klod-
drian . . .! O, det var meget ubesindigt af mig —
det indseer jeg nu.

Louise (urolig).

Men hvem kan da have modtaget Brevet? Der
er Ingen, der har talt derom. Naar blot min Tante
ikke — men hun havde bestemt omtalt det. — Stod
mit Navn paa Udskriften?

August.

Der stod kun: „Til Frøken Strandberg.“ Jeg
var saa ulykkelig, ikke at vide Deres Fornavn. De
maa endelig sige mig det, at der ikke anden Gang
skal komme Ulykke deraf.

Louise.

Mit Fornavn er Louise.

August.

Louise! Louise! O, hvilket sødt og musikalisk
Navn! — Ja, det kunde jeg nok vide, at De maatte
hedde Louise. Det er det skønneste af alle Navne.
Jeg kunde have forelsket mig i Dem, blot fordi Deres
Navn er Louise.

Louise.

Na, tael nu ordentlig, og fortæl mig om Brevet.
De kan troe, jeg er rigtig angst deraf. — Stod
Deres Navn derunder?

August.

Nei, det turde jeg ikke godt. Der stod slet intet

Navn under. Jeg er jo med paa denne Tour under et fremmed Navn og under et Slags Forflødning. Derom handlede just Brevet — for at De ikke skulde blive overrasket og røbe mig.

Louise.

Ja, men nu kommer jeg igjen til Det, jeg ikke kan forstaae. Hvorfor er De her under et fremmed Navn?

August.

Jeg var bange for, at jeg ikke var meget velkommen under mit eget.

Louise.

Men hvor kunde De troe ...

August.

Jo, det havde jeg ganske god Grund til. Har der aldrig været Tale om min Fader hjemme hos Dem?

Louise.

Jo — undertiden; men det er noget siden.

August.

Men saa har det vist ikke været meget trøsteligt hvad der blev talt. Eller er det Dem ubekjendt, at der i flere Aar har været Uvenskab mellem Deres og min Fader?

Louise.

Nei, det veed jeg ... eller det troer jeg. Jeg har aldrig vidst rigtig, hvorledes det hang sammen dermed.

August.

Jeg kan forklare Dem det med faa Ord. Deres og min Fader var saavel i Skolen som ved Universitetet uadskillelige Venner. Endog efterat min Fader havde faaet Ansættelse i Fyen, vedblev det fortrolige Forhold, deels ved Brevverling, deels ved jevnlige, gjensidige Besøg. Men nu gav han for en tre, fire Aar siden et lille Skrift ud, der var foranlediget af nogle Misbrug af Embeds-Myndighed ovre hos os. Dette Skrift vakte Opmærksomhed og ledede til flere Undersøgelser, ogsaa i ganske andre Retninger. Uheldigviis blev Deres Hr. Fader draget ind med i denne Sag og et halv Aars Tid suspenderet — og her har De Anledningen til hele dette Uvenskab. Det hjalp ikke, at han blev fuldstændig retfærdiggjort og igjen indsat i sit Embed; heller ikke, at Fa'er i flere Breve bevidnede, hvor meget dette Uheld havde smertet ham, og hvor umuligt han kunde drømme om, at disse Undersøgelser vilde erholde en saadan Udstrækning. Det gamle Forhold kom ikke igjen, og hjemme ere vi Alle af den Mening, at der maa være En eller Anden, der sætter Ondt for ham hos Deres Fader.

Louise.

Mener De?

August.

Jeg er i det mindste bange for det. — Imidlertid har min Fader taget sig denne Uenighed meget

nær, og hans høieste Ønske er, at det forrige smukke Forhold maatte vende tilbage. Men hidtil have alle hans Forsøg været forgjæves. Paa hans sidste Brev har han ingen Svar erholdt. Ifjor var han selv her i Byen, og gik op til Deres Fader. Men han blev afviist, næsten uhøfligt, af . . . af Deres Tante.

Louise.

Af min Tante! (Afsides.) Ja, det er rimeligt.

August.

Denne Uenighed har nu ogsaa været Aarsag i, at jeg hidtil ikke har gjort Deres Families Bekjendtskab. Ved min Ankomst her til Byen havde jeg ingen Lust til at udsætte mig for en mindre venlig Modtagelse, uagtet min Fader ønskede, jeg skulde gjøre et Forsøg. Jeg havde maaskee aldrig sat min Fod i Deres Huus, hvis jeg ikke havde truffet Dem paa hiint uforglemmelige Bal. Men det gjorde en Forandring, kan De troe. Jeg fortrød nu bitterlig, at jeg ikke havde søgt Afgang til Deres Familie; jeg bandede den dumme Uenighed, og jeg endte med at reise hjem til min Fader, fortælle ham hele Sammenhængen, forsyne mig med hans Velsignelse og med et nyt Forsonings-Brev til hans gamle Ven. Men dette Brev vil jeg for en Sikkerheds Skyld aflevere selv, og for at kunne det, har jeg ved Hjælp af Hr. Schou, som jeg kjender hjemmefra, bevirket, at jeg blev taget med paa Touren idag; — jeg skal sige Dem, han og

nogle Herrer have taget en Vogn for sig selv, og jeg har en ganske god Færdighed i at kjøre. Schou sparer da Udgifterne med en Rubst; thi Drifkepenge forlanger jeg ikke.

Louise (leende).

Nei, det kan jeg tænke. — Og derfor har De udgivet Dem for Maler og gaaer med Moustacher?

August.

Netop. Jeg var bange for, at En eller Anden af Deres Familie kunde kjende mig i det mindste af Anseelse. Og hvis nu De tillige havde talt om, at vi havde været paa Bal sammen —

Louise.

Nei, det har jeg rigtignok ikke. Jeg veed vel, der var jo intet Ondt i, som jeg havde nødig at skjule. Men Tante gjør strax saa mange Spørgsmaal — og jeg har den taasfede Vane, at jeg bliver strax rød i Hovedet — og saa tænkte jeg, at det var bedst, jeg lod det være.

August.

Deri har De gjort fuldkommen Ret. Deslige Erindringer bør man ikke profanere. Tanken om hiin Aften er min Helligdom, som jeg tyer til i mine eensomste Timer. Det er som om Orkestrets Toner i Erindringen afverlende trøster mig og klager med mig.

Louise (uvilkaarlig).

Ja, den Følelse har jeg just ganske havt.

August.

Er det ikke sandt? O, det er en stor Lykke, at
kunne hengive sig til Erindringen!

Mel. Böglein einsam in dem Bauer.

(G. M. Weber.)

1.

Hver af Tonerne mig bringer
Minder om hiin Aftens Lyft.
Men med sagte Bemød flinger
Den forsvundne Glædes Røst.

Louise.

Hine Toner, o de klage
Med vort eget dybe Savn!
Og de vinke, og de drage
Os i Drømmens tause Favn.

Begge.

Ik, hvad Hjertet ei tør tænke,
Bugger sig paa Tonens Strøm.
Hjertet skjælver, sødt vi sænke
Sjælen i Erindrings Drøm.

2.

August.

Derfor tryller mig hiint Minde,
Ik, saa kort, men dog saa smukt!

Louise.

Derfor er der Bemød inde
I Musikkens lette Flugt.

Begge.

Hine Toner, o de klage
o. s. v. ad fin.

August.

Hvor det glæder mig, at vi saa godt sympathi-
sere med hinanden! Og naar jeg nu turde haabe den
Lykke, ret ofte at være i Deres Selskab . . .

Louise.

Men det kan jo godt skee.

August.

Ja, naar kun — naar kun Deres Tante ikke
vil være til Hinder for den Forsoning, der er mit
høieste Ønske. O, De skulde blot kjende min Fader!
De troer ikke, hvad det er for en herlig Mand. Men
det kan De da tænke Dem, siden han var en saa for-
trolig Ven af Deres egen Fader.

Louise.

De skal see, at denne Forsoning vil ikke falde
vanstelig. Efter min Mening — (seer sig om, forstræffet.)
Derhøi kommer min Tante — saa maa De endelig
skynde Dem bort. Gaae den Vej.

August.

Jeg lystrer Dem.

(Gaaer.)

Louise (alene).

Naar nu blot Tante ikke har faaet det Brev, Hr. Thorning har sendt mig! Hvor hun saa vil pine og plage mig! Og det Brev, det vilde jeg justement saa gjerne have læst. Na Gud, hvad er det kjedeligt!

Tredie Scene.

Louise. Sanne.

Sanne.

Men hvor bliver du af, Louise?

Louise (forvirret).

Jeg ... jeg — mit Skobaand gif op — og jeg vilde just nu gaae ind.

(Vil gaae, for at skjule sin Forvirring.)

Sanne.

Hvad har du for en Hast? Bliv nu — jeg vil tale med dig. Jeg har Noget at fortælle dig, Noget, som — ja, hør nu, saa vil du gjøre store Dine. Imorges, før vi tog bort, har der været en Karl hos os med et Brev —

Louise (forstræffet).

Et Brev, siger du? (Afsides.) Naa, det tænkte jeg nok!

Sanne.

Ja, jeg tog selv imod det. Og veed du, fra hvem?

Louise.

Nej, det veed jeg ikke. (Affides.) Nu er jeg da udtrykkelig!

Sanne.

Gjæt engang!

Louise.

Jeg kan ikke gjætte.

Sanne.

Det er fra det unge Menneske ligeoverfor, der bestandig seer over til os.

Louise (affides).

Jeg ryster som et Ejspeløv. (Hvit.) Saa? Mener du? . . . Det kan jeg aldrig troe —

Sanne.

Hvad er det for Snak! Ja, hans Navn staaer rigtig nok ikke under Brevet, men han skriver selv at det er fra ham, og Karlen hilste udtrykkelig fra ham.

Louise.

Gjorde han? Ja, det kan gjerne være —

(vil gaae.)

Sanne.

Men saa bliv dog og hør hvad jeg vil sige.

Louise.

Jeg vil ind til Fa'er.

Sanne.

Det haster ikke. Du skal blive og høre mig først, fordi . . . fordi — jeg har nu mine Grunde.

Louise.

Men hvad vedkommer den Sag mig? Jeg veed ikke af noget Brev. Til mig kan der intet komme.

Sanne.

Til dig? Nei, derfor kan du være ganske rolig. Om dig er der slet ikke Tale, Brevet er til mig.

Louise (forbauset).

Til dig? Men . . . men —

Sanne.

(tager Brevet frem).

Vil du see — her er det. Det er en complet Kjærligheds-Erklæring. Jeg maa have gjort et ganske ualmindeligt Indtryk paa det unge Menneske; ellers havde han aldrig havt saa stor Driftighed. Og veed du hvad, Louise, efter Alt hvad jeg kan slutte mig til — for jeg har nylig ved en Hændelse forhørt mig lidt om ham — maa han være af god Familie, og hans Forældre maa staae sig godt. — Men nu skal du høre Brevet. Ja, det vil more dig. (Affides.) Hun skal dog see, at hendes glatte Ansigt endnu ikke formaaer at stikke mig ud. (Søit.) Hør nu! (Læser.) „Elstværdisste Frøken!“ — Hvad synes du om den Tiltale?

Louise (undsfeelig).

Jeg jeg synes godt om den.

Sanne (læsende).

„I al den Tid, jeg nu har boet lige over for „Dem“ — Kan du see, det er fra vor Gjenboe? —

„har jeg havt den største Lyft til at fornøje vort til-
 „fældige Bekjendtskab, der lige fra Foraaret, da jeg
 „havde den Lykke at være i Selskab med Dem, har
 „udgjort en stadig Gjenstand for mine kjæreste Tan-
 „ker.“ — Hvor han udtrykker sig, det unge Menneſte!
 og med hvor megen Følelse! — Hvad synes du der-
 om, Louise?

Louise.

Na Gud, det er jo deilig! Men — men, hvor
 har du været i Selskab med ham?

Sanne.

Beed jeg det! Hvem lægger strax Mærke til et
 forliebt ungt Menneſte! Man bliver begabet, men der
 er altfor Mange til at man kan huske En mere end
 de Andre. Men lad mig læse videre: „Idag tilbyder
 „der sig en Leilighed, jeg ikke tør lade gaae forbi.
 „Det er bleven mig muligt at tage Deel i den Kjøre-
 „tour til Skoven, Deres Familie har paatænkt. Men,
 „af Grunde, jeg mundtlig ſkal meddele Dem, indfin-
 „der jeg mig under et fremmed Navn, og maa tænke
 „paa en lille Forflødning. Her vil jeg kun fortælle
 „saameget, at hvad der har lettet min Plan og over-
 „hovedet gjort det muligt for mig at tages med paa
 „Louren, det er, at jeg agerer Kudſt paa den ene
 „Vogn.“ — Han tager med som Kudſt! Er det ikke
 fortræffeligt! Hvem ſkulde troe, at et ungt Menneſte,
 der ſeer ſaa beſteden ud, kunde være ſaa driftig! Men

det er ogsaa tydeligt af Alt, at Lidenstaben ganske behersker ham.

Louise.

Troer du virkelig, at hans Lidenstabe er saa stor?

Sanne.

Ja derom er jeg overbevist. Men i saadanne Ting har du ingen Erfaring.

Louise.

Og at han mener det ærligt og oprigtigt?

Sanne.

Ja, det er udenfor al Tvivl. Det seer man af hvert Ord i hans Brev. Hør bare Slutningen: (Læser.) „Jeg indseer vel, hvor forbovent dette Skridt „er. Men jeg havde intet andet Middel, og, naar „jeg har den Lykke at tale med Dem, vil det maaskee „lykkes mig, at overbevise Dem saavel om mine Følel- „sers Aenhed og Oprigtighed som om de forskjellige „Bevæggrunde, der have overvundet mine egne Be- „tæneligheder.“ — Hørte du? Det er just en oprig- tig Følelses Sprog.

Louise.

Ja, naar Tante mener det, saa troer jeg det vist gjerne. Men det forekommer mig ikke rimeligt, at det Brev er til dig.

Sanne.

Hvad er det for en Pøsser! Har hans Bud ikke spurgt om mig? Er Udskriften ikke til mig? Staaer der ikke Frøken Strandberg?

Louise.

Ja, Frøken Strandberg!

Sanne.

Nei, vil man høre! Du troer dog vel aldrig, at Brevet er til dig?

Louise (hurtig).

Nei, det troet jeg slet ikke.

Sanne.

Naa, hvad vil du saa? Men jeg mærker nok, min rare Pige, at du mener, de unge Herrer ligeoverfor har kun Dine for dig. Men det kan dog hændes, du tager fejl. Det er ikke nok dermed, at man er ung og er lidt rød og hvid. I vore Tider vil man, at Alting skal have naaet sin Udvikling, Forstanden, Erfaringen og — Figuren. Det er det, som man kalder de materielle Interesser. — Jeg vil, hvad mig angaaer, just ikke ansøre Schou, der nu i saa lang Tid har sukket for mig, men jeg kunde nævne Andre.

Louise.

Ja, Schou, Tante —

Sanne.

Jeg har sagt dig saa tidt, at du ikke behøver at kalde mig Tante ved hvert andet Ord. Du skulde heller kalde mig Bedstemo'er.

Louise.

Jeg vilde blot sagt, at du gjør jo Synd mod Schou. Han mener dig det bestemt ærligt.

Sanne.

Men jeg troer, du vil moralisere for din Tante — (synker Ordet.)

Louise.

Du seer jo selv helst, at jeg glemmer, du er Tante til mig.

Sanne.

Ja, nu vil jeg blot sige dig, at du ikke lader dig mærke med et Ord for Schou angaaende hvad jeg har betroet dig. Jeg seer, han kommer derhenne med den unge Herre. Jeg maa først lære min Hr. Spilopmager nøiere at kjende. Er det en af de Lo-gerende lige overfor, saa maa det være Sørensen, der skal være fra Helsingør, og hvis Fader skal staae sig overordentlig godt. Og det er et udmærket smukt ungt Menneske.

Louise.

Sørensen? (Affbes.) Kalder han sig derovre for Sørensen?

Sanne.

Ja, det har man i det mindste sagt mig, at han hedder. Og ham maa det være. Men han er saa godt forklædt, at jeg endnu ikke har kunnet kjende ham bestemt.

Fjerde Scene.

De Forrige. — Schou. Lidt efter August, og samtidig Søren.

Sanne (til Schou).

Naa, er du der! (Affbes.) Jeg skal dog prøve, om han har fattet Mistanke. (Hvit.) Na, sig mig, er den unge Røgerende hjemme, der er vor Gjenbo, ikke fra Helsingør?

Schou.

Men, Sanne, det er da en evig Spørgen idag om den Springshr. Hvad rager han os?

Sanne (affbes).

Nei, han har Intet mærket. (Hvit.) Han rager os ikke, det er meget sandt bemærket. Men man kan jo sagtens spørge om ham.

Schou.

Nu ja, jeg har hørt, han skal være fra Helsingør. Hans Fader er nok Skibsreder.

Sanne.

Dg staaer sig godt?

Schou.

Det stger man. Men hvem kan i vore Tider fider deryaa!

(August kommer ind fra venstre Side, og Søren, der bærer paa nogle Flasker Vin, fra høire. Sidstnævnte holder sig lidt tilbage.)

Sanne

(tager hurtig Louise affbes).

Der er han! Læg nu Mærke til, om du kan gjenkjende ham.

Louise

(forvirret, uden at see op).

Jeg kan ikke kjende ham.

Sanne.

Na jo vist; men han er udmærket forklædt. Haaret er forlorent, og det stærke Skjæg er sat paa. Ansigtet er bestemt malt; den Borte kan man jo see, er gjort med Kunst. Men læg Mærke til Dinene og Munden, og til de hvide Tænder — det er ham!

Schou,

(der har talt med August, siger affbes til Sanne).

Hør, Sanne, lad mig see, du er lidt pæn mod den fremmede Herre, jeg har taget med. Han staaer saa alene derhenne.

Sanne.

Vær du kun ubekymret. Er det ikke Nalborg, han hedder?

Schou.

Nalborg? Nei, vist ikke. Han hedder . . . (sagte til August.) Hvad Fanden er det for et Navn De har givet Dem?

August (sagte).

Nalberg.

Sanne.

Ja, var det ikke Aalborg?

Sjou.

Oh nei, Aaberg.

Sanne (til August).

Hr. Aaberg, hvad synes De om Stedet, vi har valgt?

August.

Det kan ikke være smukkere. Jeg er ganske henrykt over den lille Fabrikbyes Beliggenhed ved Søen og midt i den heilige Skov.

Sanne.

Ikke sandt? Ja, det er mit eget Valg. Her er just Meget for en Maler. De har vist allerede faaet gode Ideer?

August.

Ja . . . nogle enkelte. Jeg har tænkt paa nogle Studier af en af de Kæer, vi traf paa Veien.

Sanne.

Ja, men de nydelige Daadhr! hvad gi'er De mig for dem?

August.

De har Ret. Jeg har just tænkt paa Daadhrerne.

Sanne.

Ja, naar vi først blive mere bekendt sammen, saa skal De ret tegne og male for os.

Louise (affbes).

Hvor Tante smidder for ham! Det er ret ærgerligt.

Sanne.

Dg saa kan De maaskee komme til at male mit Portrait, (med Betoning) og Enø til.

August (affides).

Gud hjælpe mig, naar det kommer saa vidt!

Sjou.

Er det mit Portrait, du tænker paa, Sannemo'er?

Sanne (fort).

Det veed jeg endnu ikke ret. — Men det er en Skam, vi lade vor Kudst staae og vente. (Nærmer sig venlig til Soren.) Hvad har De der, min Ven?

Soren.

Det var nogle Flasker Bliin, som vi skulde sætte fra os, naar Frøkenen vil være saa god at sige mig . . .

Sanne.

Det har gode Veie. Giv dem kun til mig. (Affides, idet hun sætter Flaskerne paa Bordet.) Man kan dog see paa ham, at han er lidt forlegen.

Soren.

Dg saa var det Madkurven, lille Frøken! Skal jeg bringe den nu?

Sanne.

Den svære Madkurb! (Affides til Sjou.) Du maa endelig hjælpe ham at bære den.

Sjou (hoit).

Ih, Vasslar, det er jo en stærk Knold. (Til Soren.) Kan du ikke nok bære Kurven alene.

Søren.

Jo, der er Intet iveien.

Sanne.

Men . . . men, jeg er bange for, det vil genere Dem —

Søren.

Den skal lige nu paa Minuten være her.

(Gaaer.)

Søu (til Sanne).

Men jeg troer, du siger De til vor Rudst.

Sanne.

Ja, man . . . man kan jo nok see, at han er af god Familie. (Til August.) Synes De ikke, han har et interessant Physionomie?

August.

Jo, saamænd.

Sanne.

Og De skulde høre, hvor net og dannet han udtrykker sig. (Til Søu.) Tael med ham, naar han kommer igjen, og lad os høre hvad han siger. Det er saa morsomt.

Søu.

Det skal jeg gjerne føie dig i, min Pige; og det kan jeg godt lide dig for, at du er ved Humeuret idag. — Jeg kan jo spørge ham om Frederichsen — (til August) det er min Compagnon, jeg taler om — han fortalte mig igaar, at han stod i Handel om en

Arbeidsvogn med en Hærefudst her i Byen. Maaskee er det hans Husbond.

(Søren kommer ind igjen med en stor Madkurv; Sanne faaer travlt med at hjælpe ham den hen til Bordet.)

Søren.

Var der saa Mere, lille Frøken?

Sanne.

Nei, for Diebliffet ikke . . . men siden maaskee.

Søren.

Ja, naar De barestens vil give mig et Vink.

Sanne (affecteret).

Et Vink? Hvad mener De?

Søren.

Jeg mener . . . ja, Frøkenen forstaaer mig nok.

Sanne (affibes).

Han blinkede med Dinene. (Svit.) Ja, godt; jeg forstaaer Dem.

Sjou (til Søren).

Hør du — ja, det er sandt, hvad hedder du?

Søren.

Jeg hedder Søren.

Sanne (affibes).

Søren! det er udmærket! — Ja, det er saa vist den unge Sørensen som jeg staaer her.

Sjou.

Hos hvem tjener du?

Søren.

Hos Niels Gammelsted i Borregaden.

Skou.

Naa, saa sig mig, om der ikke undertiden kommer en høi, svær Herre hos din Husbond og leier Vogn og Heste. Han hedder Frederichsen, og jeg gad nu nok vidst, om han ikke fornylig har kjøbt en Brædevogn hos Jer.

Søren.

Frederichsen? Om jeg kjender ham? Høi og svær? Jovist, ham kjender jeg som min egen Bro'er. Han er rigtig nok af de Folk, som forstaaer at leve. En Daler regarderer han ikke mere end jeg det Snavs, der sidder paa mine Støvler. Ja, han er just et rielt Menneſte. Han skal da aldrig komme til Boreſes og hyre en Vogn uden at han rager i Klammeri med Husbond og tracterer os Andre med Brændeviin. Han har redet to Heste tilſamme for os, og med den sidste, han fik, blev han reent borte.

Skou.

Na, nei vist ikke! Den Frederichsen, jeg taler om, er en god Ven af mig. Han har mørkt, kruset Haar.

Søren.

Ja, saa kjender jeg ham nok. Det er saa præcis som jeg seer ham for mig. Han rider undertiden

en stumprumpet Hest med Blis og 4 hvide Soffer . . .
Men han drikker ellers.

Schou.

Nei, saagu gjør han ikke. Du staaer og slubdrer.

Sanne.

Men Schou! (Affides.) Jeg stammer mig Dinene
ud af Hovedet.

Schou.

Nei, stig mig heller, hvad var det for et Mund-
huggeri, da vi kom fjørende her til Stedet?

Søren.

Na, det var ikke videre end Rudstien paa en Her-
skabsbogn, der gjorde Knuder. Jeg skal sige Dem,
det var Jens, der før har tjent hos Borefes, men
nu er han bleven stor paa det, fordi han har faaet
en Smule stadseligt Liberi paa sig. Men jeg tænker,
en Anden kan være nok saa god. Man skal ikke skue
Hunden paa Haarene. (Til Sanne.) Er det ikke sandt,
lille Frøken?

Sanne.

Jo, det er meget sandt. (Affides.) Han er fin!
Man skal ikke skue Hunden paa Haarene!

Louise,

(der uformærket har nærmet sig August, sagte til ham).

Min Tante veed Alt.

August.

Veed hun?

Louise.

Men hun troer, at Deres Brev er til hende.

Såou (til Søren).

Naa, hvad saa?

Søren.

Ja, saa fører han Fanden fløite mig lige luft ind paa mine Heste.

August

(til Louise, halv høit).

Det var jo fordømt!

Søren.

Ja, var det ikke fordømt? Og de Heste, han har for Vognen, dem vil jeg ikke føre Møg med. Den fjermer er hovlam og den anden er blind paa det ene Øie. Havde jeg gjort ham hans Ret, saa havde jeg givet ham En paa Kaien, saa han skulde trimle.

Mel. Så sku au ha Døst r'aa jiste mei, sa'n.

(Berggreen's Folkesange, 1ste Deel,
de norske, Nr. 8.)

1.

Na, han er min Sæl en hoven Ka'l, Jens.

Men jeg sa'e til ham: Nu blier jeg gal, Jens!

Jeg skal sla'e de Nykker

Paa din Nhg istykker,

Nærenstid du er en hoven Ka'l, Jens.

Nyf saa bort, Jens!

Gjør det fort, Jens,

Ellers bli'er det til din Skam og Tort, Jens.

2.

Men saa gav han mig et brøstigt Svar, Jens.
 Saa sa'e jeg til ham: Er jeg din Nar, Jens?
 Er du grov og mukken,
 Spring saa neer af Buxken,
 At du selv kan mærke hvad dig sta'r, Jens.
 Ryk saa bort, Jens!
 Gjør det fort, Jens,
 Ellers bli'er det til din Skam og Tort, Jens.

Sanne (affides).

Det er mageløst! Han er flædt som en Kudst, han taler som en Kudst, og staaer og gaaer som en Kudst. Det unge Menneſte maa besidde ualmindelige Talenter.

Schou.

Naa, Søren, gaae saa kun ud til vore Bogne og hold godt Die med Løiet. En Snaps og en Bid Brød skal du ret nu faae ud. — Ja, og hør! du kunde siden tage mit Overtøi og banke Støvet ud; jeg skal nok huske dig med et Par Skilling i Driftpenge.

Sanne (affides).

Banke hans Overtøi ud — nei, det er grusomt!

Schou.

Dg lad saa din forrige Kammerat gaae for den han er, om han ogsaa skulde komme dine Heste lidt

for nær. Vi støtter ikke om Slagsmaal herude.
Ellers — ja, jeg kan ogsaa være grov.

Søren.

Hr. Schou kan være ganske rolig. Jeg veed
hvad jeg skylder mine Heste, men jeg veed ogsaa hvad
jeg skylder de Folk, jeg fører for.

(Gaar.)

Sanne (til Schou).

Jeg synes, du taler saa upassende til ham.

Schou.

Troer du, han er vant til anden Tiltale?

Sanne.

Det kan man ikke vide.

Schou.

Jo, det kan man min Sjæl godt vide, efter den
Dmgang han har.

Sanne.

Maaskee han har bedre Dmgang end mangen
Anden.

Schou.

Ih, hvilken Snak!

Sanne.

Ja, det forstaaer du dig ikke paa.

Schou.

Men hvad er nu det for Noget, Sanne! Jeg,
der har fareet saa meget omkring i mine Dage, skulde
ikke forstaae mig paa Heste, Vogn og Rudste.

Sanne.

Ja, paa Heste!

Sjou.

Er nu Humeuret galt igjen!

Sanne.

Du gjør i det mindste Alt hvad du kan for at
fordærve det. (Gaaer.)

Sjou.

Ja, saadan er Fruentimmer, snart Regn, snart
Solstin. — Na hør, lille Louise, du faaer at gaae
ind til din Fa'er og holde ham lidt med Selskab,
mens din Tante gjør vor Frokost istand.

Louise.

Men alle de Andre ere jo derinde.

Sjou.

Nei, de er gaaet op i Skoven, jeg troer ned til
Strandmøllen. Vi skal ikke vente paa dem. Gaae
saa, min Pige.

Louise (affbes).

Det er dumt. Jeg vilde saa gjerne talt med
Hr. Lhorning. (Gaaer.)

Sjou.

Naa, min unge Herre, nu har jeg føiet Dem,
har staffet Dem med paa Louren og har givet Dem
ud for Maler. Er De nu fornøiet?

August.

Jeg er Dem virkelig meget forbunden. De har
vilst Dem som en sand Ven.

Schou.

Ja, oprigtig talt, da jeg saae Dem træde ind til os med de forlorne Moustacher, da var jeg nærvædd at fortryde hvad jeg havde lovet. For der er ingen Ting, Biegebørn gloe saa meget paa som et pænt lille Mundstjæg.

August (leer).

Fortryde? Men hvorfor?

Schou.

Na jo — jeg veed meget godt, at min Cousine er lidt forfløien af sig —

August.

Forfløien?

Schou.

Na ja vist, men det taber sig, naar hun bliver gift.

August.

Men troer De, at Frøken Louise —

Schou.

Louise? Nei, jeg taler om Canne.

August.

Ja, det er en anden Sag.

Schou.

Er det kanstee den smaa Louise, De har i Rikferten?

August.

Som jeg alt har sagt Dem, der er fleer end een

Grund, der gjør mig det ønskeligt at komme i Befjendtskab med denne Familie. Maaſkee lykkes det mig at bilægge den Uenighed, der ſaa længe har været mellem Kammerraaden og min Fader —

Sjou.

Det vil nok lykkes Dem. Hvad ſkal ogsaa denne Uenighed til! Det har jeg altid ſagt. Stoel De kun paa mig; jeg ſkal gjøre Mit dertil. — Naa, ſaa det er virkelig ikke Sanne, De har i Tanterne?

August.

Nei, hvad det angaaer, kan jeg aldeles berolige Dem.

Sjou.

Ja, da har dog meer end Een gjort ſig Umag for hende i forrige Tider, og der mangler vel heller ikke nu derpaa. Seer De, jeg — ja, jeg kan gjerne tilſtaa det — jeg er, eller jeg har dog været ſaa godt ſom forlovet med hende. Men, ſom ſagt, hun har, ſom alle Fruentimmer, ſnart eet Sind, ſnart et andet. Jeg er nu ſaa at ſige opdraget med hende, vi ere omtrent paa ſamme Alder, jeg er vant til hendes Smaaſeil, jeg kjender hende ſom en ſlind, ſtræbsom Pige, der veed hvad det vil ſige, at beſtyre et Huus, og jeg troer derfor, at vi vilde komme til at leve meget fornøiet ſammen. Deſuden, det var godt for mig og min Bedrift, om der ſnart kunde blive Alvor deraf. Hun har en Snees Tusind Daler

efter sine Forældre. Hælvten deraf har hun for et Par Aar siden laant mig — naturligtvis mod at jeg svarer Renter deraf. Det var jeg dengang vel tjent med, men nu trykker det mig dog lidt; og da jeg nu altid, lige fra det hun var lille, har holdt en Klat af hende, saa tænker jeg endnu bestandig, at det var bedst, vi slog vore Pjalter sammen.

August.

Og dertil vil jeg ønske Dem al mulig Lykke.

Sjou.

Tak skal De ha'e! — Og hør nu, hvad denne dumme Uenighed mellem Deres Fader og Kammerraaden angaaer, saa overlad det til mig. De skal ikke tale til Sanne derom, fordi — fordi — ja Fruentimmer har ikke ret Forstand paa de Affairer. Lad heller mig raade.

August.

Med Fornøjelse. Men De holder Deres Løfte og forestiller mig for Kammerraaden.

Sjou.

Lige nu paa Bletten.

Femte Scene.

Sjou. August. — Sanne. En Pige.

Sjou.

Er din Broder inde hos Folkene, Sanne? Jeg

vilbe nok forestille ham min Ven, Hr. . . . Hr. Naberger.
Da vi tog hjemmefra, havde I Alle saadant Tav med
at komme paa Vognen, at der ikke var Leilighed dertil.

Sanne

(meget venlig, til August).

Jo, gaae De kun ind. Min Broder vil være
meget fornøiet med at gjøre Deres Bekjendtskab.

Schou (affbes til August).

De er godt anskrevet hos min Cousine, som det
lader.

Sanne (til Schou).

Dg bliv saa derinde, indtil jeg er færdig her
med at dække Bord.

(Schou og August gaae.)

Sanne

(til Pigen, der under det Følgende tømmer Madkurven
og gjør Frokostbordet istand).

Tag kun Altsammen ud af Kurven og sæt det
hen. (Kommer frem.) Det var godt, at Schou og
Naberger gif deres Bei. Vore andre Fremmede fik jeg
til al Lykke overtalte til en Tour ned til Strandmøl-
len. Jeg maa endelig være usforstyrret ved den første
Samtale med Sørensen. Man kan ikke vide hvad
saadan en ung Herre kan falde paa, og det Bedste
er nok, at holde ham lidt i Løkke. — Han har
forklædt sig udmærket, det maa man tilstaae. Men
jeg havde dog heller seet, han havde valgt en anden
Forklædning, f. Ex. Sø-Officer eller saadanne Noget.

Men hvad skulde han gjøre? Der var nok intet andet Valg. — hm — nu kunde han igrunden gjerne komme — eller dog gjøre et Forsøg. (Seer ud til høire Side.) Men der er han jo — han staaer og taler med nogle Karle. Nu saae han mig — han letter paa Hatten, og han gjør hemmeligt et Tegns — ganske bestemt! (Til Pigen.) Ja, min Pige, nu kan du gjerne gaae ind. Resten skal jeg gjøre selv. (Pigen gaaer.) Hvad vil han sige? og hvordan vil han undskylde sin Driftighed? Ja, jeg skal rigtig nok tage ham i Skole! — Men hvorfor kommer han ikke? Hvorfor staaer det dumme Menneſte og prater med de Bengler? Han seer jo, jeg er alene, og han kan jo nok gjette . . .

(Schou, der kommer ind med de Eſternævnte, lister sig bag paa hende og holder hende for Dinene.)

Sjette Scene.

Sanne. — Kammerraad Strandberg. Schou. August. Louise.

Schou (til Sanne).

Ja, gjet hvem det er!

Sanne

(river sig løs).

Na, hvad skal de Flauser til!

Schou.

Men hvad saae du saa fordybet paa?

Sanne.

Det . . . det var Ingenting.

Kammerraaden.

Ja, her har du os, Sanne. Men vi komme nok for tidlig til Frokostbordet.

Sanne (fortrebelig).

Ja, I maatte gjerne have ventet noget endnu.

Kammerraaden.

Vi kan jo gaae lidt omkring saa længe.

Sanne.

Nei, bliv nu heller, og sæt Dem tilbords. Jeg er saa nær færdig. (Affides.) Des snarere kan jeg faae dem herfra igjen.

Kammerraaden.

Ja, jeg nægter ikke, at jeg synes, jeg trænger til en lille Forfriskning. — Kom nu, Hr. Aaberg, og tag Plads. Og sæt du dig hos mig, Louise.

(De sætte sig Alle, i følgende Orden: August, Schou, Kammerraaden, Louise, Sanne.)

Schou

(mens Sanne skærer til og deler om).

Lad mig faae et Stykke Kalvesteg, min pige. — Et Glas Viin, Hr. Maler! — Maa jeg stjænte for Kammerraaden?

Kammerraaden.

Først for vor unge Gæst! — Ja, Sanne, har du takket Schou for den vakre, unge Mand, han idag har ført ind i vort Huus?

Sanne.

Det maa du nok sige. Det er saamænd en stor Sjældenhed, at der er Noget ved de Bekjendtskaber, Schou pleier at staae os.

Kammerraaden.

Veed du, hvem jeg synes han ligner? — Du husker nok min gamle Ven — jeg mener min forrige Skolekammerat, Thorning, der kom over til Tjen . . .

Sanne.

Om jeg husker ham! Jeg synes, det Menneske har gjort baade dig og os Alle saa meget af det, at vi ikke skal glemme ham saa snart. Det er ikke hans Skyld, at du har beholdt dit Levebrød, at du . . .

Kammerraaden.

Ja, lad nu det være godt. Om det Punkt blive vi dog ikke enige.

Sanne.

Da maa du dog takke mig, at jeg i rette Tid aabnede dine Dine. Naar jeg ikke hver Dag havde præket for dig, saa fik vi nok endnu hver Sommer Besøg af en Mand, der har gjort alt Sit for at sætte dig fra dit Embede.

Kammerraaden.

Nu, saa slemt var det heller ikke.

August (affides).

Hvor hun taler om min Fader!

Sanne.

Men er det din Mening, at Hr. Naberger ligner
Thorning?

Kammerraaden.

Ja, men maaskee det er en Indbildning. Jeg
veed ikke hvoraf det kommer, men jeg har hele Nat-
ten drømt om min gamle Ungdomsven. Og da Hr.
Naberger nu nylig traadte ind til mig, blev jeg ganske
underlig tilmode; saaledes fandt jeg mig staaet af
Ligheden.

August.

Hr. Kammerraaden troer ikke, hvor fjært det er
mig, at jeg har denne... denne tilfældige Lighed
med Deres Ungdomsven.

Sanne.

Den Lighed kan jeg slet ikke finde. Hr. Naberger
er — og jeg siger det slet ikke, for at gjøre ham en
Compliment — et velopdraget, beskedent ungt Men-
neske. Og din Ungdomsven — ja, jeg husker nok
hans spidsste Miner, der skulde være satiriske, og hvor-
dan han slog Alt hvad man sagde hen i Wind og
Veir, som om han ret var et saa stort Genie.

August (affides).

Men det er jo skammeligt! Hun har jo en Lunge
som en Ragesniv!

Schou (sagte til ham).

Bryd Dem ikke om hvad hun siger. Hun mener
det ikke saa slem.

Sanne.

Af mine Folk var han ikke; og jeg veed, at du har selv følt dig stødt over, naar han troede, at han meer end Andre kunde tilfødsætte den almindeligste Høflighed.

Kammerraaden.

Du mener, da han ikke besvarede mit sidste Brev. Vistnok, det var ikke smukt.

August.

Har Hr. Kammerraaden skrevet — — (Affides, standsende.) Jeg forløber mig. (Hvit.) Jeg mener, har Deres Ven ikke besvaret Deres Brev?

Kammerraaden.

Nei, og jeg nægter ikke, at jeg tog mig det nær. Men maastee Brevet er forkommet, eller han ved Reiser eller paa anden Maade har været forhindret fra at besvare det. — Det er ellers forunderligt, at min Drøm netop dreiede sig om dette Brev; og som Drømme blande det Ene med det Andet, saa forekom det mig, at han sang et Par Vers af en Sang til en svensk Melodie, han ofte pleiede at nynne; den synges endnu ofte i mit Huus.

Sou.

Det er nok den, der begynder „Hvælvede Loft!“

Kammerraaden.

Ganste rigtigt.

August.

O, den kjender jeg meget godt.

Sanne.

Na, Hr. Naberg, De har bestemt en smuk
Stemme. De maa en anden Gang synge Noget
for os.

Sjou.

Ja, syng os nu et Par Vers af den Vise, De
taler om. Det er fornøieligt i det Frie — og vi
Andre skal nok stemme i med.

Sanne.

Nu var det vel ikke værdt.

Sjou.

Na jo vist, min Pige! (Til August.) Begynd saa!

August.

Hvis Hr. Kammerraaden ogsaa ønsker det...

Kammerraaden.

Ja, det gjør jeg vist.

Stirstemmig Sang.

August. Kammerraaden. Sjou. Louise.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 77.

1.

Hvælvede Loft, der er bygget af Blade,
Skyggesfulde Dag, o forund mig et Ly!
Harle forlod jeg min stæiende Gade,
Flygtede til dig fra den qualmende By.

Her vil i Græsset jeg lægge mig ned,
 Stirre mig mæt paa de mørkeblaa Baaude,
 Dvæges af eder i Middagens Fred,
 Sjællands fortryllende Strande!

2.

Let er din Gang, o du flyvende Seiler!
 Mælkehvide Sky med den graaladne Brøm!
 Hissæt i Sundet dit Billed sig speiler,
 Skifter i Figur, altsom du drager frem.
 Træerne smægte, og varm er min Kind —
 Send os et Regnbad herved fra det Fjerne!
 Gyd i mit Hjerte din Kjølighed ind,
 Skyluftens fyldte Cisterne!

Sanne,

(der mod Slutningen af Sangen har yttret Utaalmodighed,
 til August).

Ja, nu skal De ret have Tak. Men Resten af
 Sangen kan vi synge, naar de Andre komme tilbage.

Kammerraaden.

Ja, det kan vi jo gjerne. (Til August.) Den
 Sang forseiler aldrig sit Indtryk paa mig. Den
 bringer mig gamle, fjære Erindringer.

Sanne.

De er vel Alle færdige, ikke sandt? Nu skulde
 De røre Dem lidt — det er saa sundt, og derfor er
 man dog igrunden ude i Skoven. Imens skal jeg

bringe Bordet igjen i Orden indtil vort øvrige Selskab kommer.

Schou

(mens han og de Andre reise sig).

Velbekomme, min Vige.

Sanne.

Laf.

Schou.

Til hvem lægger du alt dette paa Tallerkenen?

Sanne.

Det er til vor Rudst.

Schou.

Hillemænd, en heel Høne! Du er splendid idag!

Sanne.

Ja, det har jeg altid holdt nøie over: Folkene skal behandles lige saa godt som vi selv.

Schou.

Det er fjønt tænkt af dig, min Vige.

August

(sagte til Louise).

De maa endelig skaffe mig Leilighed til en Samtale i Centrum med Deres Hr. Fader.

Louise (ligeledes sagte).

Jeg tænker, nu paa Louren.

Sanne.

Naa, nu synes jeg, De skulde spadserere. Louise kan gjerne følge med Dem. De, Hr. Maler, underholder nok min Broder paa Louren.

August.

Jeg skal i det mindste gjøre Alt hvad der staaer i min Magt.

(Alle gaae undtagen Sanne.)

Sanne (alene).

Endelig fik jeg dem da bort. Jeg har allerede bemærket, at det unge Menneſte igjen har nærmet sig. — Der er han! Na, den Staffel! han seer saa barmhjertig herhen — jeg maa ikke være for haard. (Vinker med Haanden.) Men jeg vil dog lade lidt fremmed. Ellers kan han troe Gud veed hvad! — Jo, der kommer han ganske rigtig — Tro mig, han vil snakke for sig!

Syvende Scene.

Sanne. Søren.

Søren.

Frøkenen kaldte nok.

Sanne.

Kaldte jeg? Gjorde jeg det? — Det er vist en Feiltagelse.

Søren.

Ja, bliv ikke vred.

(Vil gaae.)

Sanne.

Naa, det var maaskee angaaende Frokosten. Ja, bliv saa — vi skulde nok sørge lidt for Dem.

Søren.

Taf skal De ha'e.

Sanne.

Vær saa god og sæt Dem ned.

Søren.

Nei, hellig Taf.

Sanne.

Jovist, gjør kun som jeg siger.

Søren.

Næ, jeg kan grumme godt staae.

Sanne.

Men saa sæt Dem kun.

Søren.

Nei, det gjør jeg saa min Sjæl ikke. Jeg veed nok, hvad der stikker sig.

Sanne.

Hvad er det for Snak! Naar jeg siger, De kan sætte Dem, saa behøver De ikke at genere Dem. Sæt Dem her. (Tager ham droit ved Armen og sætter ham ned.) Det taasfede Menneske!

Søren.

Ja ja da! (Affides.) Det er et farligt Fruentimmer!

Sanne.

Naa, spis nu!

Søren.

Med Forlov, skal jeg spise her?

Sanne.

Ja, naturligvis. (Coquet.) Men De er maaskee ikke kommen herud for at spise.

Søren.

Jo, det er jeg dog — det vil sige, det maa med.

Sanne

(mens han spiser).

De er nok vant til at drikke Vin til Deres Mad.

Søren.

Vant just ikke, men jeg kan.

Sanne.

Der staaer en Flaske Vin. Skal jeg skænke for Dem?

Søren.

Ja, Gud velsigne Dem — naar De vilde.

Sanne (skænker).

Drik nu.

Søren (drikker).

Deres Velgaaende.

Sanne.

Er det ikke en god Vin. Det er en gammel Madera.

Søren.

Ja, den er Fanden flotte mig fin; det skal jeg aldrig fragaae.

Sanne (affbes).

Hvor han bander! Men han er dog frygtsom og generer sig. (Høit, efter en Pause.) Sa'e De Noget?

Søren.

Nei, lille Frøken, jeg er endnu i Lav med Hønen.

Sanne.

Vil De see denne Blomst; har den ikke en meget aparte Lugt?

Søren.

Jo, det var et sandt Ord, den lugter da grandgivelig som gammel Ost.

Sanne.

Saamænd. — (Affbes.) Nu reiser han sig og er færdig. Nu kommer det nok paa eengang.

Søren,

(der er staaet op, betænker sig lidt og klær sig bag Dret).

Sanne.

De reiser Dem — Er De allerede færdig?

Søren.

Nei, det er jeg ikke ganske, men —

Sanne (affbes).

Gud, hvor han er forlegen! (Høit.) Ikke? Naa, hvad er da Deres Hensigt?

Søren.

Ja, jeg havde rigtig nok en Hensigt, men jeg er bange for, det er for dristigt.

Sanne.

Saa? — Ja, det vil jeg gjerne troe. Men det skulde De have betænkt forud.

Søren.

Ja, som Frøkenen synes. Saa la'er vi den Sugl flybe.

Sanne.

Nu, hvad vil De da? — Hvis Deres Hensigter ere reelle, saa var det maaskee muligt, at man . . . at man kunde tænke over det.

Søren (forsikkrende).

Jo, rielt er det.

Sanne.

Nu, saa tael.

Søren.

Jeg skal sige Dem, jeg er vant til at drikke en Snaas til min Mad — og her staaer Cognac.

Sanne (forvirret).

Hva — hvad skal det sige . . .

Søren.

Ja, dersom det er Dem meget imod —

Sanne.

Na, nei vist er det mig ikke imod.

Søren.

Maa jeg saa ta'e en Dram?

Sanne.

Vadist. (Ussides.) Naar han kun ikke er forfal-

den til Drif og Svær. Na nei, jeg tænker, det morer ham at agere — han er vist lystig af Temperament. Men jeg skal dog nok føre ham paa Glattis. (Høit.) Siig mig Deres Mening, er det ikke et elegant Broderi jeg har paa den Strimmel?

Søren,

(der igjen har sat sig og spiser).

Jo, det er min Sandten ikke saa puffeltrygget endda.

Sanne.

Hahaha! nei, der har De Ret. — Men fortæl mig engang, hvormed morer De Dem i Deres Fritid?

Søren.

Na, som det kan falde. Som tieft med et Slag Kort.

Sanne.

Hvad Spil holder De meest af?

Søren.

Trekort, lille Frøken, og Sorte Beer —

Sanne.

Na fy!

Søren.

Ja, ogsaa Skidtmas; for jeg veed nok, at Skidtmas er galantere.

Sanne.

Na, Passtar! — Men gaaer De ikke paa Bal om Vinteren?

Søren.

Jo, der har været to Baller i Vinter, hvor jeg var med.

Sanne (affbes).

Hahaha! Der glemte han sig ganske rigtig. (Hvit.)
Saa? Paa to Baller? Hos hvem var de?

Søren.

De var begge to paa Skomagernes Laugshuus.

Sanne (affbes).

Naa, han er god! (Hvit.) Det har vist været deiligt.

Søren.

Ja, Frøkenen kan troe mig, der var flinke Smaapiger, og et Par var saa stadselige at see til som en Kanehest. Og de forstod Spøg, og var ikke bange, naar man tog paa dem.

Sanne (affecteret).

De maa ikke tale saa upassende.

Søren.

Deres Ord i Ære, men det var meent i al Stikkelighed.

Sanne.

Jeg bilder mig ind, at De kan komme paa ganske andre gentile Baller.

Søren.

Ja, saa veed Frøkenen ikke hvad en Dands paa Skomagernes Laugshuus vil sige.

Sanne.

Na, den Herlighed kan man nok tænke sig.

Søren

(ibet han reiser sig).

Nei, lille Frøken, De kan Død og Pine troe
hvad jeg siger. Naar der er rigtig Lyftighed hos de
Folk, saa er det ikke at kimse ad.

Mel. Naar Jenta bare blir 15 Aar.

(Berggreens Folkesange, 1ste Bind,
de norske, Nr. 13.)

1.

Man i en opløst og deilig Gal
:|: Dandsen holder. :|:
Der kommer Piger med Hat og Sjal
:|: Og Krusedoller. :|:
De Allerfleste har Handsker paa,
Dg nok saa strunke omkring de gaae
:|: Med Parasoller :|:

2.

Det er Blaseer, naar de kommer ind,
:|: Naar de neier. :|:
En er saa ærbar, og En gjør Wind,
:|: Som man pleier. :|:
Men naar til Dandsen de lydes op,
Kan Alle snurre sig som en Top
:|: I en Feier. :|:

3.

Dg der er Mandfolk i saadant Lag,
 :|: Der kan trampe. :|:
 Af Meerstumspibe med Sølbeflag
 :|: Kan de dampe. :|:
 Til sidst ved Skænken sin Puns man faaer,
 Dg alt mens Natten saa sagte gaaer,
 :|: Vi slampampe. :|:

4.

Dg under Dandsen man faaer lidt Mad,
 :|: Lidt for Tanden. :|:
 Ja, vi kan bære saa fint os ad
 :|: Som en Anden :|:
 Der dandses Engelft, og allensals
 En Skotst, men flets ingen holsteenst Bals —
 :|: Nei, søi for Tanden! :|:

Sanne (affides).

Det er som jeg siger. Det er af lutter Overgivenhed han bliver ved at forstille sig. Men nu skal jeg prøve ham. (Hvit.) Giver De Dem meget af med at skrive?

Søren,

(der igjen har sat sig og spiser).

Skribe?

Sanne.

Ja, f. Ex. Breve.

Søren.

Jeg har kun skrevet eet Brev i alle mine livfødte Dage.

Sanne (affbes).

Kun eet Brev! Det er jo ordentlig en galant Vending. (Høit.) Kun eet? Til hvem var det?

Søren.

Det var til Gammelsted, min Husbond. Jeg havde lagt ud for ham til syv Tønder Havre, og kunde ikke faae mine Penge. Saa tænkte jeg: „Til sit eget Hø tør man sige Straa“ — og saa fatte jeg mig ned og skrev et Brev til ham; ja, det Brev havde Næb og Kløer, det sa'e Fuldmægtigen.

Sanne (affbes).

Nei, det er for grovt, det maa han ikke slippe fra. (Høit.) Na, hvad behøver De at bryde Dem om det Par Daler. Som jeg har hørt, skal Deres Fader eie Skibe i Søen.

Søren.

Skibe i Søen? Nei, Gud bevares, Frøken, hvem har sagt Dem det? Vor salig Fa'er lod nok det være. Han var Bonde.

Sanne (forundret).

Bonde? Na, maaskee en af vore rige Gaardmænd.

Søren.

Ja, Gaardmand var han rigtignok, men det tog

en daarlig Ende. Han maatte fra Gaarden. Da han døde, var vi elleve Sødsfende, og maatte sørge for os selv. Jeg blev skrevet ud til Cavalriet, og fik for to Aar siden min Afsted. Saa blev jeg Droschefudst; og stod mig godt derved. Men det var saadanne et gruelt Aferi, og saa tænkte jeg, det var bedre at conditionere hos Gammelsted.

Sanne (vred).

Na, det gider jeg ikke hørt. Nu synes jeg, De kunde gjøre en Ende derpaa.

Søren (reiser sig).

Ja, paa Hønen har jeg gjort en Ende. Men, tag mig det ikke ilde op, her ligger et Stykke Skinke paa denne Tallerken — er det til mig?

Sanne (ærgelig).

Ja.

Søren.

Tusind Tak. — Lør jeg ta'e det ud med?

Sanne (som før).

Ja. (Affibes.) Man kan ærgre sig fort over ham.

Søren.

Lør jeg ogsaa tage Resten af Vinen med?

Sanne.

Ja! — ja!

Søren.

Tak skal De ha'e! Ja, saa ta'er jeg det. (Gaaer hen til Bordet.)

Sanne

(i stigende Ergrelse).

Gud bevares, geneer Dem ikke! Her staaer en halv Kalvesteg — vil De ikke ogsaa tage den med?

Søren.

Ja, nei, Frøken —

Sanne.

Her staae endnu to Kender — Værsgod! Hr. . .
Hr. —

Søren.

Næ, det var altfor Meget.

Sanne.

Var det virkelig? Det var endda Mere end jeg ventede.

Søren.

Men, lille Frøken! dersom De ikke synes —

Sanne.

Na, jeg synes . . . jeg synes — jeg synes, De kunde engang vise Dem som De er.

Søren.

Som jeg er — ?

Sanne.

Ja, just som De er — istedenfor at De staaer der og . . . og — Na, jeg giber ikke snakke mere med Dem. (Gaaer.)

Søren.

Frøkenen, hun er vist et godt Stykke Fruentim-

mer. Men hun er nok ikke god at komme nær i
Mørke. (Gaaer.)

Ottende Scene.

Kammerraaden og August. — Siden Schou.

Kammerraaden

(med et aabent Brev i Haanden; affides, idet han seer sig om).

Min Søster er ikke her, og jeg vilde fortalt hende — (til August.) Men, fjære, unge Ven, jeg kan ikke komme mig af min Forundring. De er en Søn af min gamle Skolekammerat! Lad mig dog see rigtig paa Dem... ja, det er hans Træk, hans Dine, hans Haar og Bænde. Nu undrer det mig ikke, at jeg allerede før fandt en Lighed mellem Dem.

August.

Man paaستاer almindeligt, at jeg ligner min Fader.

Kammerraaden.

Men er De Maler? Det forekommer mig, at hans ældste Søn skulde studere.

August.

Nei... Maler er jeg ikke. Sandt at sige, saa er jeg studiosus theologiæ.

Kammerraaden.

Schou, synes mig dog, har sagt...

August.

Bedste Hr. Kammerraad, det Brev fra min Fader, jeg leverede Dem, har allerede underrettet Dem om den uheldige Stilling, hvori han, og som en Følge deraf, ogsaa jeg er kommen til at staae til Deres Huus. De veed nu, hvor inderlig han ønsker en Forsoning —

Kammerraaden.

Jeg har aldrig tvivlet derpaa — nei, i Sandhed, det har jeg ikke.

August (vedblivende).

De veed, at han ikke har erholdt Deres Brev, og derfor heller ikke kunde besvare det, at han tværtimod to Gange har skrevet og personlig engang gjort et Forsøg; men . . . men, at Deres Frøken Søster —

Kammerraaden.

Hm — hm! Ja, hun har meent det godt; men hun . . . hun har mistjendt — Hør, veed De hvad, fjære, unge Ven, lad nu denne hele Sag være glemt. Deres Fader og jeg ville, haaber jeg, snart kunne oprette den gode, gamle Forstaaelse. Det har været mit Ønske i lang Tid, og det glæder mig nu, at jeg kan gøre det første Skridt dertil ved at byde hans Søn velkommen i mit Huus. — Men sige mig dog een Ting: hvad mener Deres Fader med de Ord i sit Brev — lad mig see, ja her: (Læser.) „For at vise Dig, hvor meget jeg gjør Regning paa vort gamle

Venskab, saa vil jeg allerede nu underrette Dig om, at min Frisfyr af en Søn har gjort din Datters Bekjendtskab, og at nu jeg forener mine Dnster med hans."

August.

Herregud, har Fader allerede skrevet derom?

Kammerraaden.

Hvortil sigte da hans Ord?

August.

De sigte til, at han . . . at jeg, mener jeg, har for et Par Maaneder siden gjort Deres Frøken Datters Bekjendtskab —

Kammerraaden.

Ja, det skriver han.

August.

Og at vi — og at jeg med megen Interesse erfarede, at hun var en Datter af Dem, — og at jeg blev meget indtagen af hendes Skjønhed og Elskværdighed.

Kammerraaden.

Naa — ja ja!

August.

Og at jeg vilde prise mig meget lykkelig, hvis Hr. Kammerraaden Intet havde imod den Interesse, jeg føler for Deres Familie . . . jeg mener de Følelser, jeg nærer for . . . for Alt hvad der angaaer Dem og Deres Huus —

Kammerraaden (smilende).

Nu, jeg troer, jeg forstaaer Dem. — Men er min Datter allerede underrettet om de Følelser, som De nærer for — for mit Huus?

August.

Jeg har rigtignok talt til hende derom — kun ganske lidt; for jeg ansaae det for min Skyldighed, først at erfare Hr. Kammerraadens Mening, hvorvidt De nemlig billigede, at jeg var saa dristig, at jeg allerede nu . . .

Kammerraaden.

Nu, kjære unge Ven, det kommer vi nok ud af. De er en Søn af min ældste Ungdomsven, og De er mig vel anbefalet af Schou. Men Louise er endnu saa ung, og lidt burde man dog først overlægge Sagen. Jeg bør ogsaa indhente min Søsters Mening —

August.

Mener Hr. Kammerraaden virkelig, at det er nødvendigt? . . . ja, jeg vilde sige . . .

Kammerraaden.

Nødvendigt vel ikke, men det vilde være smukt af os, om vi gjorde det. Min Søster har nu bestyret mit Huus i flere Aar og været Louise i Moders Sted. I vigtige huuslige Anliggender er jeg vant til at tage hende paa Raad med.

August.

Naar Deres Frøken Søster blot ikke skulde

have nogle . . . nogle Fordomme mod mig — eller mod . . .

Kammerraaden.

Det tænker jeg ikke — i det mindste vil jeg ikke haabe det. Men, som sagt, lidt maae vi see Liden an.
(Sjou kommer ind.)

Sjou (til Kammerraaden).

Har du ikke seet Sanne?

Kammerraaden.

Her er hun ikke. — Men see, her skal jeg fore-
stille dig en Søn af Thorning.

Sjou.

Ja, det veed jeg. (Affides til August.) Stol kun
paa mig; jeg skal nok siden arbeide paa Forsøningen.

Kammerraaden.

Maa, du har kjendt den unge Hr. Maler! Ja,
saa kan jeg forstaae!

Sjou.

Javist. — Men stig mig, hvad troer du, der
seiler Sanne idag?

Kammerraaden.

Sanne?

Sjou.

Jeg kan slet ikke blive flog paa hende. Hun
har ikke givet mig et godt Ord den hele Dag —
hun løber bestandig fra mig.

Kammerraaden.

Nu ja — du kjender jo hendes Grillen. Det gaaer nok over igjen. (Til August.) Kom De med mig, og lad os søge Resten af vort Selstøb op. — Gaaer du med, Schou?

Schou.

Jeg skal strax komme efter.

Kammerraaden (til August).

Saa lad os To gaae sammen. Maaſkee kan vi faae Louise til at følge med.

August.

Ja, det var vist det allerbedſte.

(De gaae.)

Schou (ene).

Der maa være Noget iveien med Sanne; men hvad Fanden kan det være? — Er det Thorning, hun har i Tankerne? ja det meente Louise nu nylig. Hun var rigtignok forbandet venlig imod ham. Eller er det den unge Laps, der boer ligesoverfor og hele Dagen gloer ned? Som hun idag er mod mig, har hun jo aldrig været.

Tiende Scene.

Schou. Sanne.

Schou.

Maa, der er du jo, Sanne.

Sanne

(bidende ham af).

Hvad vil du mig?

Sjou.

Hvad jeg vil dig! Jeg vil tale med dig... jeg vil — Vi er jo kommet ud for at være sammen med hverandre.

Sanne.

Jeg synes, at vi hjemme er sammen med hinanden hver Dag.

Sjou.

Da tager man dog ikke ud at fjøre for at løbe fra hinanden.

Sanne.

Men man behøver heller ikke i Get væk at hænge over hinanden.

Sjou.

Men siden vi er stegne af Bognen, har du jo ikke gjort Andet end rendt for mig.

Sanne.

hm!

Sjou.

Det holder et Menneske ikke ud, Sanne! Der maa dog være Raade med Alt. Du veed, jeg er taalmodig og kan finde mig i Meget. Men vil du blive ved at drive det paa den Raade, saa —
saa —

Sanne.

Ja, hvad saa, Schou?

Schou.

Saa skal du blive fri for mig baade herude og hjemme.

Sanne.

Det faaer jeg saa at finde mig i.

Schou.

Sanne, det er ikke Ret at du taler saaledes. Du fjender mit Sindelag, du veed, at jeg mener dig det oprigtigt, du . . . du er ikke ubekjendt med, at jeg attraaer en varig Forbindelse —

Sanne.

Nei — for det har du i de sidste 5, 6 Aar sagt mig i det mindste een Gang hver Uge.

Schou.

Nu, saa er det engang paa Tide, at du gjør Alvor af det og bestemmer dig. Gjør det, Sanne, det har været mit oprigtige Ønske i lang Tid.

Mel. Steh' ich in fenstren Mitternacht.

(J. B. Kallimoda.)

1.

Slaae ei mit Ord i Wind og Veir!
 Fra jeg var Dreng du var mig kjær.
 Jeg tænkte, hun, der mig forstaaer,
 :|: Hun deler med mig Livets Kaar. :|:

2.

I Vel og Bæe jeg var dig tro.
 Jeg græd med dig, med dig jeg loe.
 Med dine Feil jeg overbar;
 ∴ Jeg vidste, hvad for mig du var. ∴

3.

Du veed, jeg taler uden Skrømt.
 Mit Bryst saa trofast er som ømt.
 At lønne mig med Gaan igjen,
 ∴ Er Synd imod din Barndomsven. ∴

Sanne.

Om — det kan gjerne være, at jeg bestemmer
 mig snart . . . maaskee endnu idag.

Sjou.

Bedre forlanger jeg det ikke. Men det har ikke
 Udseende dertil. For mig har du idag ikke havt et
 venligt Ord tilovers. Men derimod fortæller man
 mig, at du har staaet her og passaret syv Lange og
 syv Brede med vor Rudst.

Sanne.

Deri er der intet Ondt.

Sjou.

Men passer det sig, at lade saadan en Karl
 sidde ned her ved Bordet og frokosterere?

Sanne.

Saadan en Karl! Der maatte mangen En
øufte, at han var som han.

Sjou.

Men hvad Pokkeren seer du i den Klodrian?
Han er jo ligesom alle de Kudste, man faaer med
Sjrebognene i Byen.

Sanne.

Na, naar man vil lukke Dinene rigtig op, kan
man nok see Forsjæl.

Sjou.

Det kan jeg saa min Sjæl ikke.

Sanne.

Ja, det er godt nok; men han behager nu mig.

Sjou.

Behager dig?

Sanne.

Ja, saa sa'e jeg.

Sjou.

Men, Sanne, hvordan er det du har det? Forst
gjorde du ikke Andet idag end spurgte om den unge
Syr, der boer ligeover for Jer. Nu — render du
nu efter Kudste og Ljenere?

Sanne.

Na, vist ikke nei! Hvilken taabset Snak!

Sjou.

Men du siger jo selv . . .

Sanne.

Jeg siger — ja, hvad siger jeg! Kan jeg gjøre for, at jeg gjør Indtryk paa Andre?

Sjou.

Gjør Indtryk paa Søren Rudst! Har den Slubbert ladet sig mærke med det? Saa skal han ogsaa faae al Landsens Ulykke! Jeg slaaer Arme og Been itu paa ham. (Vil gaae.)

Sanne

(holder ham tilbage).

For Himlens Skyld, gjør ingen Optøier herude!

Sjou.

Han skal ha'e Brygl! Naar saadan en Hallunk vover at løfte sine Dine til en honnet Vige, saa er et Livfuldt Hug tilpas for ham.

Mel. Fredmans Epistl. Nr. 4.

1.

Ja, hvis jeg træffer ham, jeg skal ham lære!

Sanne.

Skjød du dig selv, det er nok saa godt for dig.

Sjou.

Vi er' hans Herstab, Respect skal han bære.

Gjør han det ikke, saa lad ham hytte sig.

Sanne.

Lyd du mit Raad, lad ham vandre sin Raas —

Sjou.

Men, hvis nu Knægten en Dumbhed forsøgte,

Vi maatte jo frygte,
 Gik fløiten dit Rygte,
 Med Fingrene peged' man a' dig —

Sanne.

Na Vaas!

2.

Sjou.

Sanne, jeg varer dig ad for min Brede!

Sanne.

Den kan jeg bære, den falder ei saa slem.

Sjou.

Bli'er desperat jeg, kan du mig forlede
 Let til at gaae fra mit Huus og fra mit Hjem.

Sanne (spottende).

Nu skal man see, du vil tage tilføes!

Sjou.

Spot kun — men det vil jeg sige dig, Søren
 Skal sættes paa Døren.

Jeg hviler ei, førend

Han faaer sig et Drag over Nakkem —

Sanne.

Adiøs!

(Sjou gaaer i Brede, idet Louise kommer ind fra samme Side.)

Tiende Scene.

Sanne. Louise.

Louise.

Hvorfor var Schou saa opbragt?

Sanne.

Na, jeg er ganske elendig derover! Han har fattet Mistanke til det unge Menneſte, ſom du veed er fulgt med os forklædt; og nu, i ſin urimelige Jalouſte, vil han banke ham.

Louise (forſkrækket).

Banke ham? Men det er da vel aldrig muligt.

Sanne.

Det ſvor han paa i dette Dieblif. Han kan jo ikke taale, at noget Menneſte ſeer paa mig.

Louise (affbøet).

Og jeg, ſom ſelv har givet Schou Mistanke — (hoit.) Men Schou kjender ham jo, han har jo kjendt ham længe —

Sanne.

Na Snak! Han veed jo ikke hvem han er —

Louise.

Veed han virkelig ikke? Det tænkte jeg.

Sanne.

Ja, du er ſaa eenfoldig. Nei, det er kun altfor viſt, vi kan riſquere de frygteligſte Scener. Schou har Kræfter, og kan være dygtig brutal.

Louise

(gaaende omkring i Angst).

Men det er da forfærdeligt! Ehou i Klammerie med ham! Og hvis han nu slaaer ham tilfamme — o, jeg overlever det ikke!

Sanne

(seer paa hende).

Ja, min Pige, saa nær har du heller ikke nødig at tage dig det.

Louise.

Men det er ogsaa dig, Tante, vi kan takke derfor.

Sanne.

Hvad vil det sige?

Louise.

Jo, du behøvede slet ikke at blande dig i denne Sag, som ikke vedkom dig.

Sanne.

Ikke vedkom mig? Har ikke den unge Herre i sit Brev henvendt sig til mig?

Louise.

Nei, han har ikke. Paa dig har han slet ikke tænkt.

Sanne.

Paa hvem da? — Ja, nu mærker jeg da godt, at du for Alvor troer, han har tænkt paa dig.

Louise.

Ja, det gjør jeg ... og det veed jeg —

Sanne.

Du veed det? Hvoraf veed du det?

Louise (forvirret).

Hvoraf? ... Jo, fordi — ja, det kan jeg ikke sige.

Sanne.

Nei, det vil jeg troe. Men nu vil jeg bede dig, Louise, huske paa, at du er endnu meget for ung til at kunne tænke paa saadanne Historier; — hvis ikke, saa maa jeg nok faae din Fader til at tage sig af dig.

Louise (græbende).

Ja, det kjender jeg nok ... naar du bare kan forklage mig og staffe mig Utal ... saa er du fornøiet.

Mel. Chi t'ha fatta sta bella scarpetta.

(Berggreens Føllesange, 1ste Bind, de italienske, Nr. 2.)

1.

Ja, forklage mig, det er din Glæde,
Dg hos min Fader at staffe mig Skjænd.

Sanne.

Ja, du troer nok, at vi kan tilståde,
Du coquetterer med Den og med Den.

Louise.

Men er jeg et Barn,
Der trænger til Tugt?

Sanne.

For Herrernes Gavn
Man vogter sig smukt.

Begge (affbes).

Stjændigt, hvis Schou ham banker!
Mig forvirre reent mine Tanker.
Jeg seer, han er i Fare —
O, var han vel derfra!

2.

Louise.

Det er dig, der er Skyld i det Hele.
Det er din Lyft, naar du plage kan Schou.

Sanne.

Du forstaaer dig kun slet paa de Dele.
Hvad kan jeg for, at vor Fætter er grov?

Louise.

O, var du ham god!
Han er jo saa from!

Sanne.

Men saa fik han Mod,
Og Grovheden kom.

Begge (affbes).

Stjændigt, hvis Schou ham banker! o. s. v.

(Louise gaaer.)

Sanne (ene).

Hvad er det, Louise har sat sig i Hovedet? Det kan da aldrig være muligt. Det unge Menneske var rigtig nok meget besynderlig før, ligesom tilbageholdende, og som om han frygtede for at give sig tilfjende. — Ja, hvis det er Louise, han lægger Snarer for, saa skal jeg da ringe for hans Dren! (Seer sig om.) Kommer han ikke der med et heelt Slæng!

Elleve Scene.

Sanne. — Søren, der er noget perialiseret, og endeel Karle og Rudske (deriblandt den forømtalte Herskabskudsk) komme ind i fuld Lystighed og samle sig om Reglebanen; en Bondekarl, der gnider paa en Violin, er iblandt dem. Nogle begynde at spille Regler og fortsætte det under den følgende Sang.

Chor
af Søren og Karlene.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 6.

Triff, Musikant,
Saa brug dine Arme!
Du stryger galant
Og flint Violin.
Gud sig forbarne,
Hør, hvilken Skraalen!
Hold Mund, at vi blot
Kan faae os en Pot.

Slaer du som Skrædderne
 Skjævt, skal du væk.
 Slaer du til Bræderne,
 Saa faaer du Smæt!
 Hei, hvor det gaaer!
 See, hvor han slaer!
 Lustig, Commers!
 Skriv saa halvjerds!

Tramper med Hælen — aa hør, hvor de larme!

Sanne

(affides, med et Blik paa Søren).

Ja, det er ham!

Nei, hvilken Skam!

Seer han mig ei?

Kommer han — nei!

Hvilket Spektakel! Jeg brister af Harm!

Choret.

Frist, Muskant,

Saa brug dine Arme!

o. s. v. indtil „Kan faae os en Bot.“

Serskabskubskan,

(der kommer frem i Tratteri med Søren).

Durf gjennem Reglerne —

Reglen er klar.

Søren.

Blæse med Reglerne!

Her er mit Svar.

(Slaer ham.)

Herstabskubssen.

Slaer du, din Hund!

Søren.

Rjøter, hold Mund!

Rogle Karle,
(der træde imellem dem).

Hen paa din Blads!

Ingen maa fla'es!

Choret.

Tramper med Hælen — aa hør, hvor de larme!

Sanne (affbes).

Ja, det er han!

Nei, hvilken Skam!

(Ibet hun gjør Tegn til Søren.)

Seer De mig ei?

Kommer han — nei!

Wil han ei komme? — Jeg brister af Harm!

Choret.

Triff, Musikant,

Saa brug dine Arme!

o. s. v. indtil: „Kan faae os en Pot.“

Herstabskubssen,

(der igjen kommer frem med Søren).

Men jeg slog, Døle mig, de tre Durkstikkere.

Søren.

Du kan selv være en Durkstikker!

(Wil igjen prygle ham, men holdes tilbage af de Andre.)

Sanne

(ærgelig til Søren, idet hun trækker ham i Kjolen).
Men seer De mig da slet ikke?

Søren.

Er det Frøkenen —

Sanne.

De hører jo, at jeg vil tale med Dem; saa jag disse Lømler bort.

Søren.

Skal jeg jage dem bort?

Sanne.

Javist — og faae dem snart herfra.

Søren

(til de Andre, med strigende Stemme).

J skal strubbe Jer. Folkene vil ikke ha'e Jer her. Naa, seer til, J kan ta'e Benene med Jer.

(Kubsten og Karlene gaae.)

Sanne (affides).

Jeg er bange for, han har Noget i Hovedet. (Hoit.) Jeg mærker nok, man maa tale lige ud til Dem, og jeg vil derfor gjøre Dem nogle Spørgsmaal, som De paa Ære og Samvittighed skal besvare mig oprigtig.

Søren,

(der gjør sig Umag for at tvinge sin Ruus).

Jeg skal svare Dem saa ført som jeg kan.

Sanne.

.. Af hvad Marsag er De kommen herud idag?

Søren.

Kommen herud? Af hvad Marsag . . .

Sanne.

De behøver ikke at blive saa forvirret. Tael De kun uden Omsvøb. Hvorfor er De taget ud med os?

Søren.

Men, du min Skaber, det veed Frøkenen jo nok.

Sanne.

Javist veed jeg det . . . men alligevel, jeg vil have et bestemt Svar. Altsaa, er det for min eller for min Broderdatters Skyld, De har gjort Dem den Uleilighed at tage med os i al den Postyr og saadan som De har malet Dem ud!

Søren.

Har jeg malet mig ud?

Sanne.

Ja, det synes mig. Men svar nu: er det mig eller min Broderdatter?

Søren.

Deres Broderdatter?

Sanne.

Ja — ja! svar blot.

Søren.

Men jeg er saa forstumlet i mit Hoved.

Sanne.

Ja, for De har nok druffet for Meget.

Søren.

Ja, jeg har vist druffet for Meget.

Sanne.

Men det er meget urigtigt.

Søren.

Ja, det er det. Men det var en lovlig stærk Biin, Frøkenen gav mig.

Sanne.

De vil snoe Dem fra mig. Men det skal ikke hjælpe Dem. Er det min Broderdatter, De har et godt Ord til, saa maa jeg sige Dem, det er meget slet handlet, at forsøre et saa ungt, uerfarent Barn.

Søren.

Jeg svær' Frøkenen til, og jeg vil sætte min Sælgighed i Pant derpaa, at jeg aldrig har tænkt paa Deres Broderdatter.

Sanne.

Om — det vil jeg just ikke lade mig indbilde. Men godt, det er altsaa ikke hende . . .

Søren.

Nei, det er altsaa ikke hende.

Sanne.

Men der er en Anden . . .

Søren.

Ja, der er en Anden.

Sanne.

Hvem er da denne Anden?

Søren.

Det veed jeg Guden fla'e mig ikke.

Sanne.

Hy, det er affstyeligt som De bander! Jeg vil slet ikke tale mere med Dem. De kan gaae Deres Vej.

Søren.

Ja, mange Tak.

(Gaaer.)

Sanne.

Nei, bliv — jeg hører Schous Stemme — han kommer strax ud af Huset derovre — han maa ikke see Dem.

Søren.

Maa Hr. Schou ikke see mig?

Sanne.

Nei, han har fattet Mistanke til Dem — han har svoret paa, han vil slaae Dem fordærvet.

Søren.

Sla'e mig fordærvet? Nei, lille Frøken, det kommer man da ikke saa nemt til.

Sanne.

Na, hvor kan De staae Dem mod ham!

Søren.

Jo, det kan dog nok hænde sig . . .

Sanne.

Na Snak, De kan jo knap holde Dem paa

Benene. De maa skjule Dem, siger jeg. Skynd Dem — læg Dem her under Bordet; saa kaster jeg nogle Servietter over Dem.

Søren.

Men jeg er, Gud han hjælpe mig, ikke bange.

Sanne.

Men betænk min Ære, mit Rygte ...

Søren.

Gud bevares, det har vel ingen Fare.

Sanne.

Ja, naar De vil gjøre Dem det ringeste Haab om min Haand og mit Hjerte, saa maa De nu adlyde mig.

Søren.

Nei, men hvad siger Frøkenen! Deres Haand og Hjerte ...

Sanne.

Ja, flemme Menneske. Men skynd Dem nu — han kommer.

Søren.

Ja, Gu' vel, som De synes. Men jeg er ganske fortunlet over alt dette.

(Han lægger sig halvt under Bordet, og bedækkes af Sanne med Servietter, idet hun tillige skyder Madkurven hen foran ham.)

Lovte Scene.

De forrige. Kammerraaden og Schou. — Siden August, Louise og nogle Herrer og Damer.

Kammerraaden
(ved Indtrædelsen, til Schou).

Jeg er halv urolig for at tale til Sanne om alle disse Nyheder. Hun vil nok ikke synes meget godt derom — især nu Louises pludselige Forlovelse.

Schou.

Ja, det var mit Raad. Hvad skal ogsaa den Opsættelse til, naar de begge holde af hinanden! (Affides.) Her er Rudsten heller ikke. Hvor kan den Slynge fikke!

Kammerraaden (til Sanne).

Naar, der er du. — Jeg har Udstilligt at tale med dig om, før de Andre komme.

Sanne.

Hvad er der nu paa Færde?

Kammerraaden.

Ja, jeg vilde allerede før have fortalt dig det, ligesom jeg selv fik et Nyd derom; men jeg vidste ikke hvor du var henne.

Sanne,

(der holder Die med Schous Bevægelser).

Nu da?

Kammerraaden.

Det unge, smukke Menneske, som Schou har

taget med idag, han er — ja du vil blive forundret — han er en Søn af min gamle Ven Thorning.

Sanne.

Er han? (Til Schou.) Du maa ikke røre ved Servietterne. Det er Madkurven, jeg har sat hen under Bordet.

Schou.

Det er godt; naar jeg kun veed det.

Kammerraaden (til Sanne).

Han har bragt et Brev med fra sin Fader, der har rørt mig meget. Jeg seer, vi har gjort ham stor Uret; og jeg troer, du vil selv erkjende det, naar du bliver nærmere bekendt med alle Omstændigheder.

Sanne (som ovenfor).

Det kan nok være.

Kammerraaden.

Jeg venter ham derfor med det Første hos os. (Seer spørgende paa hende.) Ikke sandt, det er bedst, at der nu med Et bliver gjort Ende paa den Uenighed.

Sanne.

Na ja vist. (Affides.) Naar Schou blot ikke mærker Noget!

Kammerraaden (affides).

Det gaaer jo bedre end jeg havde ventet. (Høit.) Men nu vil jeg høre din Mening om en anden Sag. Vi har saamænd faaet en Frier til Louise.

Sanne.

En Frier til Louise? (Afsides.) Jeg skulde dog vel aldrig troe . . . (Høit, i vred Tone.) Hvem er det?

Kammerraaden.

Det er justement den Skjelm, den unge Thorning.

Sanne (formildet).

Na, er det ham! Hvor er han falden paa det?

Kammerraaden.

Ja, spørg unge Mennesker om det! Tilfældet fører dem engang sammen i et Selskab eller paa et Bal — der behøves jo ikke stort Mere. Men her, haaber jeg, skal ingen af Parterne fortryde det. Han behager mig grumme godt. — Men hvad synes du, Sanne?

Sanne.

Det synes jeg ret godt om. En ung Pige har i Grunden godt af at blive forlovet. Saa slipper hun fri for mange Indbildninger, hun ellers kunde sætte sig i Hovedet.

Kammerraaden.

Nu, det er mig tilforladelig kjært, at vi træffe sammen i det Punkt. — Hør kun! der har vi hele vort Selskab. Nu har vi jo strax noget behageligt Nyt at fortælle dem.

(August og Louise med fem, sex Herrer og Damer komme fra Skoven. Damerne have Krands af Kornblomster om Hattene eller i Hænderne.)

Chor
af de Ankommende.

(De tre første Linier udenfor Scenen.)

Mel. Herligt en Sommernat.
(Elverhøi. — Kuhlau.)

1.

Herligt en Sommerdag,
Skjaget af Løvet's Tag,
Bandre med Sang gennem Skoven!
Eho gjentager den,
Fuglen ledsager den
Muntert med Qvidren foroven.

2.

Venner, her er vi da!
Vi var' saa langt herfra!
Vi har marscheert med Courage.
Først var ved Stranden vi,
Sik saa fra Springsforbi
Lige til Eremitage.

3.

Alle.
(Sanne med tvungen Munterhed.)

Ja, paa en Sommerdag
Hen under Løvet's Tag
Er det saa herligt at drage!

Skoven har stygget os (Ter).
 Marken har smykket os (Ter) —
 Her er vi atter tilbage.
 (Nu, saa velkommen tilbage!)

Kammerraaden
 (til Selskabet).

Maa, kjære Venner, nu skal I sætte Jer tilbords
 og faae en Bid Brød; vi Andre har allerede forsynet
 os. Og saa skal vi fortælle Jer . . .

Sanne
 (træder hurtig imellem, da Selskabet nærmer sig Bordet).
 Nei, der kan Ingen sætte sig ved Bordet.

Kammerraaden (forundret).

Kan der Ingen —?

Sanne.
 Nei — jeg maa først rydde op.

Sou.
 Det er snart gjort. Vi skal nok hjælpe til.

Sanne.
 Nei, vist ikke. De skal Alle gaae ind hos Fol-
 kene; saa kan De om Lidt komme tilbage.

Kammerraaden.

Er det værdt, Sanne, at tage det saa nøie?
 Naar man er paa Landet . . .

Sanne.

Det forstaaer du dig ikke paa. Jeg har lagt
 saa Meget hen der.

Schou.

Er det for Madfurens Skyld? Den skal jeg trække frem. (Nærmer sig Bordet.)

Sanne

(gaaer hurtig efter ham og trækker ham tilbage).
Nei, nei! Du maa ikke røre den!

Søren

(under Bordet, isøvne).

Sa-hou! Vil du flytte dig, din Kaffer!

Alle

(unbtagen Sanne).

Hvad var det?

Sanne (affides).

Maa, nu er Alting da opdaget!

August.

Der er En under Bordet. (Springer tilfide.) For Pokkeren, han sparfer.

Schou.

Under Bordet? (Riber Servietterne bort.) Nei, hvad seer jeg! Det er Søren Kudst!

August (med Latter).

Og han sover, saa han snorker!

Schou

(affides i Forgrunden til Sanne).

Maa, Sanne, det er godt! Nu seer jeg, hvordan jeg har det med dig. Derfor skulde jeg før afveien. Tak skal du have, min Pige! Nu er' vi qvit; nu vil

jeg ikke ete dig. — Men den Slubbert skal have Brygl.
(Gaaer hen til den sovende Søren.) Op med sig! Vil han
reise sig . . .

Søren,

(der er søvndruffen, men kommer dog hastig paa Benene).

Ja — ja! Her er jeg. Hvad skal jeg?

Sjou

(vil ryge i ham).

Du skal have Brygl.

Søren.

Skal jeg ha'e Brygl?

Sanne

(holdende Sjou tilbage).

Ja, understaae dig at røre ham!

Kammerraaden,

(der tilligemed August ligeledes holde Sjou tilbage).

Lad nu det være godt, fjære Ven!

Sjou.

Nei, naar saadan en Knægt har den Driftighed,
at . . . at —

Sanne.

Det er slet ingen Driftighed. Du fjender ham
ikke — du veed ikke, hvem det er.

Sjou.

Veed jeg ikke? Er han ikke den Rudst, der fjører
for Jer? Skal han ikke have Respect for de Folk,
han fjører for?

Sanne.

Na Vaas! Hvem siger, han er Rubst! Han ...
han — (med indødt Arrighed til Søren, der imidlertid er kom-
men frem i Forgrunden*). Hr. Sørensen! har De ikke
ifinde at tale?

Søren (forplumret).

Er det mig — skal jeg ...?

Kammerraaden, August, Louise og Schou
(forundrede).

Hr. Sørensen!

Sanne (til Søren).

Ja, synes De, det er Ret, at lade mig staae
her og være Deres Nar?

Søren.

Men jeg forstaaer, Gud hjælpe mig, ikke et Ord
af hvad Frøkenen siger.

Sanne.

Gjør De ikke? Var det maaskee ikke passende,
at De nu lod det komme til en Forklaring?

Søren.

En Forklaring?

Sanne.

Ja, justement en Forklaring.

Søren.

Nei, lille Frøken, jeg kan nok klare for mig i

*) Personernes Orden: Søren, Sanne, Schou, Kammerraaden,
August og Louise. Bagved Selskabet.

Alt hvad der angaaer mine Væster og Bogtøiet.
Men De maa ikke forlange —

Sanne.

Na, det er meget flaut af Dem, at De bestandig vil blive ved i den samme Tone. Vi veed Alle her meget godt, at De er vor unge Gjenbo hjemmefra.

Sjou.

Men Sanne —!
Kammerraaden, August og Louise.
Skulde det være muligt!

Sanne.

Tael, er ikke Deres Navn Sørensen?

Søren (vred).

Nei, faa min Sjæl om det er. Jeg hedder Søren Spiellerup.

Sanne (ironisk).

Og De er maaskee Rudst?

Søren.

Ja, det skal Ingen tage mig. Jeg vil see Den, der er bedre.

Sanne.

Saa? Og De har maaskee heller ikke skrevet dette Brev til mig? (Giver ham Brevet fra 3die Scene.)

Søren.

Nei, Frøken, saa nydelige Kragetæer kan jeg min Sandten ikke sætte op.

Sanne.

Ikke? Hvem monstro skulde da have skrevet det?

Louise

(sagte til August).

Det er sikkert vort Brev.

August (til Sanne).

Dette Brev? Tillader De, jeg seer det. — Det har jeg skrevet.

Sanne (forundret).

Har De, Hr. Aalborg, eller Hr. Thorning, vilde jeg sige. Men hvordan skal jeg forstaae det? Det er jo meget besynderligt. (Coquet.) Hvad vil De, jeg skal troe, naar De skriver et saadant Brev til mig?

August.

Men dette Brev var rigtignok ikke til Dem.

Sanne.

Til hvem da?

Louise.

Det var til mig, Tante. Det har jeg jo allerede sagt dig.

Sanne.

Til dig? (Uergerlig til August.) Men hvorfor skriver De da, at De vil tage med som Kudst?

August.

Jeg er virkelig Kudst paa den anden Vogn. Det er mig, der fører.

Sanne.

Na, ikke Noget!

Schou.

Kommer din Feiltagelse deraf, Sanne? Du har tænkt, at Søren — men jeg kjender ham, han er min Sjæl Rudst. Han har kjært for mig før.

Søren.

Der kan Frøkenen see. Hr. Schou kjender mig.

Louise.

Men, Tante, var det Søren, du troede Brevet var fra?

Sanne.

Na, jeg troede! Jeg vidste jo ikke Andet . . .

Louise (med Latter).

Men har du hele Tiden meent ham med Den, der var fulgt med os forklædt?

Kammerraaden.

Ja, Børn, der kommer ikke Noget ud af alle disse Spørgsmaal.

Sanne.

Det maa du nok sige. Men Tomfru Næsvliis troer nu, hun kan gjøre sig lystig over En.

Schou

(affides til Sanne).

Du skal ikke tage dig den Historie nær, min Vige. Det fornøjer mig dog, at det var en Feiltagelse fra din Side, og at du ikke kastede dig hen til en Rudst eller Tjener. Jeg saae rigtignok gjerne, at du heller ikke tænkte for meget paa vor Øjenbo

hjemme; for det fører til Intet, kan du troe mig.
Og jeg, veed du, mener det oprigtigt med dig.

Sanne.

Na, hvad har jeg tænkt paa vor Gjenbo! Naar man faaer saadant et Brev, er man vel nødt til at see sig for og hindre en Ubestindighed. Andet vilde jeg slet ikke.

Schou.

Ja, det har jeg ogsaa antaget. Det er just min Mening.

Sanne.

Jeg har selv sagt dig, at jeg idag vilde bestemme mig, og det gjør jeg nu. Der har du min Haand, Schou.

Schou.

Det var fornuftig talt, min Bige! Det kan jeg lide.

Kammerraaden.

Ja, det er Ret, Sanne. Der maatte engang gjøres Alvor deraf.

August

(til Schou og Sanne).

Det var jo en meget glædelig Nyhed!

Louise.

Ja, Tante, du troer ikke, hvor hjært det er mig.

Fleré Herrér og Damer.

Vi bevidne Dem Alle vor Deeltagelse.

Sanne.

Tak, mange Tak!

Sjou.

Ja, De skal Allesammen have Tak.

Søren

(affibes til Sanne).

Men, Død og Pine, lille Frøken! har De ikke halvveis talt til mig om Giftermaal? Eller har jeg drømt det?

Sanne.

Ja, Søren, det er nok bedst, du gaaer nu hen og seer til dine Bøster.

Søren.

Det var et sandt Ord. (Vil gaae.)

Sjou (til Søren).

Nei, vent. — Vi vil Alle drikke et Glas Viin paa en dobbelt Forlovelse, min med Sanne, og Hr. Thornings med Louise —

Selskabet.

Hvad høre vi!

Sjou.

Og Søren skal drikke et Glas med. (Affibes til August.) Det er dog ham og Dem jeg kan takke for, at min Cousine har bestemt sig saa hurtig.

Mel. Fredm. Epistl. Nr. 10.

1.

Almindeligt Chor.

Ja, det er en Glædesdag!

Alle Herrerne.

Den skal spaae os flere!

Alle Damerne.

Den skal spaae os flere!

Kammerraaden og Herrerne af Selskabet.

Hen at gratulere!

Damerne af Selskabet.

Ja, vi gratulere!

Sou.

Sanne, her med Haanden tag

Hjertet med detts jævne Slag!

Kjær du var mig lige fra min Barndoms Dage.

Saadan som jeg er engang du faaer mig tage.

Sanne.

Her er Haanden, har jeg sagt.

Dette Ord skal staae ved Magt.

2.

August.

O, Louise, Elfte min!

Lykken har jeg fundet!

Louise.

Lykken har jeg fundet!

August.

Tro med dig forbundet!

Louise.

Tro med dig forbundet!

August.

I din Fremtid seer jeg min.

Louise.

Jeg min Fremtid seer i din.

August.

Huster du, jeg ønsted' under Dandsens Toure —

Louise.

O, jeg var saa angst, at Nogen kom at lure!

Begge.

„Gid min Flugt i Dandsens Lyst
Varede til Livets Høst!“

3.

Almindeligt Chor.

Fyldt Glas set nu til Rand!

Alle Herrerne.

I de gyldne Strømme —

Alle Damerne.

I de gyldne Strømme —

Alle Herrer.

Skulte Glæder drømme.

Alle Damer.

Skulte Glæder drømme.

Kammerraaden og Selskabet
(til de Nyforlovede).

Vinen bedst indvie kan

Eder i den gifte Stand.

Shou.

Søren, tag et Glas —

Søren.

Næ, altfor stor en Ære!

Shou

(peger paa Panden).

Kan du ikke meer?

Søren

(tager mod Glasset).

Jo, naar det just skal være.

Almindeligt Chor.

Soven i dens Sommerpragt

Helligholder smukt Jer (vor) Bagt.

4.

Almindeligt Chor.

Tømmer muntert Glasset ud!

Alle Herrer.

See, det's Berler blinke!

Alle Damer.

See, det's Berler blinke!

Alle Herrer.

Kom og lad os flinke!

Alle Damer.

Ja, med Dem vi flinke.

Kammerraaden og Alle af Selskabet.

Bringer høit et Livat ud!

Leve Brudgom! Leve Brud!

Kammerraaden

(til Publikum).

Tager nu med Gunst mod denne Skjemt iasten!

Vi har givet den saa god som vi har havt'en.

Alle.

Eders Bifald, Eders Gunst

Er en Spore for vor Kunst.

Ulmærkninger.

Besøget i Kjøbenhavn. Dette Skuespil har havt en meget ualmindelig Skjebne. Det blev indleveret anonymt til Directionen for det fgl. Theater 1856, antaget i Begyndelsen af December, og ansat til Opførelse. Men da Tiden trak ud indtil den for nye Stykker ugunstige Foraarsmaaned, gjorde Prof. Dorph, dengang Directeur, mig det Forslag, at lade Opførelsen beroe til næste Saison, hvori jeg samtykkede. Saavel Dorph og Theatrets Censor, Etatsraad Heiberg, som den senere Directeur, Etatsraad Hauch, udtalte sig meget fordeeltigt om Stykket. Den Sidstnævnte, med hvem jeg længere hen corresponderede, tilskrev mig, „at han for sit Bedkommende „ønskede, Stykket skulde fremmes, da han erkjendte „dets Værdie; og hvad in specie Hovedpersonen „(Skalholt) angik, da meente han, at denne var „skildret baade med Sandhed og med komisk Kraft „og Lune.“ Af et Sted i Prof. Dverstous Bog „Oplysninger om Theatersforhold 1849—1858“, Pag. 107—108, seer man, at ogsaa han i Egenstaa af

Scene-Instructeur satte Priis paa Stykket og med megen Iver søgte at bringe det til Opførelse; men uden at det vilde lykkes ham.

I den følgende Saison foregik der flere Forandringer i Theatrets Bestyrelse. Prof. Dorph gik af som Directeur, og Secretair Christensen blev først constitueret og siden Directeur i Forening med Etatsraad Hauch. Mit Skuespils Fremme lod det ikke til at man tænkte paa. At dets Opførelse maatte være stødt paa en eller anden Banffelighed, kunde jeg vel formode, men først ved et Par Skrivelser fra Directionen blev jeg til min ikke ringe Forundring underrettet om, hvori Banffeligheden laae. Man frygtede hverken Meer eller Mindre end at en Characterfildring som Hovedpersonens i mit Stykke, Islænderen Skalholt, kunde bringe hans herværende Landsmænd i Garnis, kunde bevæge dem til Uroligheder i Theatret og endog udsætte Rollens Fremstillers for personlig Overlast. Af denne Grund havde den Skuespiller, Rollen var tildelt, nu omstæder vægret sig for at udføre den, og med sin Frygt smittet tvende af sine Colleger, man senere tog sin Tilflugt til. Directionen holdt for, at jeg under disse Omstændigheder burde navngive mig som Forfatter til Stykket, eftersom Ansvarret derved vilde deles. Hertil gav jeg øieblikkeligt mit Samtykke. Men „Besøget i Kjøbenhavn“ kom desuagtet ikke til Opførelse.

Det stæer kun meget nødig, at jeg berører denne i vort Theaters Historie ubestvigt enestaaende Sag. Men den har allerede, hvad der heller ikke godt kunde undgaaes, erholdt Publicitet. Den er bleven omtalt i flere af vore Blade, saaledes i „Flyveposten“ og „Nord og Syd“; og ligeledes i Overstous „Theaterforhold.“ Jeg kan da, nu da mit Skuespil er ifærd med at overgives til det læsende Publikum, ikke undlade at imødegaae en Formening, der kunde vække meget feile Forestillinger om den nævnte Characterffildrings Tendens.

Som det bedste Middel til at klare Hovedspørgsmaalet i denne besynderlige Sag troer jeg ikke at kunne gjøre noget Bedre end at meddele et Contentum af en Skrivelse, jeg tilstillede Directionen for det fgl. Theater som Svar paa dem, jeg af samme havde modtaget. Jeg gjør dette saa meget hellere som jeg i sin Tid anmodede Directionen om at gjøre vedkommende Skuespiller bekendt med denne Skrivelse, i det Haab, at dens Indhold maatte være meer end tilstrækkeligt til at hæve de Betænkeligheder, der til min Forundring havde reist sig.

„Det er mig meget gaadesuldt — hedder det i et Brev af Ade Warts s. N. — at der nu med Gæt er opstaaet saa stor Frygt for det Indtryk, en Skildring af en Islænder kan frembringe. Under Censuren (af Prof. Dorph og Etatsraad Heiberg) var der al-

deles ikke Tale derom. Ved Oplæsningen yttrede den Skuespiller, hvem Skalhøls (Islænderens) Rolle var overdragen, at en Scene i 2den Act og et Par Repliker i tredie kunde støde; disse tvende Steder forandrede jeg strax*), og han havde derefter, saavidt det kom til min Kundskab, Intet videre at indvende mod Rollen. Heller ikke, da jeg i Slutningen af forrige Aar tilskrev den daværende const. Directeur, Secretair Christensen, om Stykkets Opførelse, omtalte denne i sit Svar nogen Vanskelighed i den berørte Henseende. Og nu med Gæt reiser der sig den besynderligste Frygt, som om alle de herbørende Islændere vilde staae op i Masse, dersom dette Skuespil gik over Scenen. Der foreligger, saavidt mig bekjendt, ikke et eneste Factum, der kunde berettige til denne Formening. Islænderne ere af beständig Natur og ikke let tilbøielige til uoverlagte Handlinger. Der har vist aldrig været en Eneste af dem impliceret i de Optøier, der ere foresaldne i Theatret. Dersom altsaa en Character-Skildring som Skalhølt indeholdt noget for dem Nærgaaende, da

*) Forandringen i tredie Act (8de Scene, Pag. 109—110) blev forlangt, fordi det formeentligt skulde være uværdigt for en Student at ville vise Nogen den l. c. omtalte Tjeneste. Men, naar man selv, af Godhed eller Agtelse for en gammel Mand, tilbyder sig dertil, kan jeg intet Uværdigt see i Tilbudet. I det trykte Skuespil har jeg derfor ikke fundet mig foranlediget til at ubelæbe disse Repliker.

vilde den i det Høieste mødes af dem gjennem Pressen, i en Blad-Artikel eller paa lignende Maade.

Men Svørgsmaalet er just, om der i Skildringen af Islænderen i mit Skuespil kan antages at ligge noget Nærgaaende. Jeg har hidtil ikke kunnet udfinde det; ja, jeg kan sige med Sandhed, at Ingen i min Kreds, blandt dem, hvis Dom jeg tør tage Hensyn til, har hørt den ovenberørte Frygt omtale, uden at finde den berøvet al rimelig Grund. Ogsaa Statsraad Hauch indrømmede i en af sine Skrivelser, at den var ganske uberettiget, men, tilføiede han, naar den engang var dukket op, faldt det vanskeligt for Directionen at overvinde den.

Skalholt er fremstillet som en brav, veltænkende Mand, af gode Kundstaber, af god, næsten sin Forstand; han giver sig ikke blot i Noget. Men han er tillige en komisk Person, han er det ved sin Naivitet, ved sit Ubekjendtskab med de nye, uvante Forhold, han kommer i Berøring med, ved med Get og hovedfulds at sættes ind i en elegant, kjøbenhavnsk Kreds og ovenikjøbet i et temmelig forvirret Huus. Dette Slags Comik, der er den mindst saarende, kan Ingen ganske vente at gaae fri for; man tænke sig til Exempel en ellers forstandig og dannet Mand, der ved sit Ubekjendtskab til Søvæsenet er til Spot for Besætningen paa et Orlogsskib.

I mine Studenteraar og efter den Tid har jeg

personlig fjendt flere Islændere. Hos dem Alle var der Noget, og noget meget Væsentligt, der altid, selv naar en eller anden national Egenhed kunde bringe en Kjøbenhavnær til et Træk paa Smilebaandet, afgang Afgjælt og Velvillie. Det er dette Indtryk, jeg ved min Skildring under alle komiske Situationer har tilsigtet, og der ubestrikt ogsaa paa Scenen vilde opnaaes, især hvis Rollen var bleven udført af den udmærkede Skuespiller, den er skreven for.

Hvis nu vort Theater har befrygtet, at en saadan Character kunde ægge til Brede og Modstand og endog foranledige Optøier, da sammenligne man den med Holbergs Skildringer af Jacob v. Lybo, Stygotius, Erasmus Montanus, Cosmoligoreus &c., og tænke paa hin Tid, da Officererne vare brutale Lydstere og de Lærde stridbare Folk, der gik med Kaarde ved Siden; man sammenligne den med Molieres skarpe og staanselløse Angreb paa det farlige Cleresie i „Tartuffe“, og man vil indrømme, at den stikkelige Skalholt ikke kan vække Nogens Brede. Holberg har skildret Officerer, der ikke blot ere latterlige, men Boltroner, Lærde, der ere pedantiske Daarer, Læger og Advokater, der ere Ignoranter; og hvis han selv maaskee ikke altid gik Ram forbi, tog Theatret dog aldrig i Betænkning at benytte hans komiske Muses Frembringelser.

Det har til alle Tider været anset som Lyst-

spillet's Privilegium, at opfatte Forhold og Personer fra den komiske Side. Denne Digtart er en Umulighed i ethvert Land, hvor der eksisterer en sygelig Nationalsjælelse, en smaalig Frygt for at støde denne eller hiin Stand eller Corporation; og dette er ganske vist Hovedgrunden til at Lybskland intet Lystspil besidder. Folket dér er for alvorligt til at finde sig i en munter, ustyldig Skjemt med Personer og Forhold; det tager disses Urværdighed eller Ret til Eksistens for tungt, for ubehjælpomt, eller er for „schwerfällig“. *) Derimod lode de gamle Atheniensere sig med største Fornøjelse gjennemhegle af Aristophanes. Hos Italienerne, men især hos de Franse træffer man den samme Glæde over den lystige Satire. Vi Danse have hidtil meget respectabelt sluttet os til hine Nationer, og det er derved, at saavel Holbergs Comedier som de sidste Decenniers Lystspil og Vaudeviller ere blevne mulige, have fundet et villigt Publikum og hyperlige Fremstillere, der ikke leed af indskrænkede Betænkeligheder. Man har paa vor Scene fremstillet Tyder og Sjællændere, Englændere, Franskmænd og især Lybskere i alle Nuancer af det komiske, man har skildret Hovedstadens egne Svagheder i lystige Overdrivelser; Publikum har modtaget det med

*) Sevnf. hermed hvad der i „Ugentlige Blade“ Nr. 44 Pag. 527—528 er anført angaaende Wiens Folketheatre.

Glæde, endog med Jubel. Jeg skulde finde det meget beklageligt, om der nu var indtraadt et Omflag i Stemningen, om en saa ulystelig Alvor eller Tunghed virkelig havde faaet Indpas hos os; thi da vil den komiske Muse ligesaa vist vende vort Theater Ryggen som Lydslands og Englands, for ikke at tale om Nordamerika, hvor bemeldte Dame aldrig har taget Dvarteer. Men allermest beklageligt vilde det være, om hiin Uengstelse for at støde an mod Dette eller Hiint gik ud fra selve Skuespillerne; disse vilde i saa Fald ikke vise sig som værdige Efterkommere af deres udmærkede Forjængere, hine Mænd med det frygtløse Sind og med Bevidstheden om det gode Luges Ustyldighed."

Saavidt det omtrentlige Indhold af min Skrivelse til Directionen. „Besøget i Kjøbenhavn“ er nu trykt og overgivet til Publikums Dom. Skuffer jeg mig ikke høiligen, da vil det snart erfares, at al den Dvalm, det har afstedkommet i Theaterverdenen, var uden den ringeste Besøielse; at ikke et Menneſte vil forarges over en ustyldig Skjemt, hvori der Intet findes, man kan tage Forargelse af; at tværtimod de, der efter hiin Formenting skulde føle sig krænkede i deres Nationalitet, ville forundres over, at noget Saadant kunde tiltroes dem.

Dersom dette Skuespil nogenſinde skulde komme til Opførelse, har jeg kun een Bemærkning at gjøre.

Efter første Act's Slutning maa Opholdet være kort, dog at der spilles et lidet Musikstykke. Gik Tæppet op igjen umiddelbart efter Actens Slutning, da kunde man, paa Grund af Situationens særegne Bestaffenhed, antage det for en Feiltagelse, at det var faldet.

Corfarerne. Bekjendtskabet med det orientalske saakaldte Blomstersprog have Europæerne gjort ved Lady Wortley Montague, der for omtrent et hundrede Aar siden gav en Beskrivelse deraf i sine udgivne Breve. Siden har den bekjendte Orientalist, Joseph v. Hammer, undersøgt Sagen næriere (i *Fundgruben des Orients* 1 Deel Pag. 32: „*Sur le langage des fleurs*”) og viist, at bemeldte Lady har havt for overdrevne Begreber om dette Sprogs Omfang og Rigdom af billedlige Tegn; men tillige har han vedføiet en temmelig lang Liste over alle de Gjenstande, man kan betjene sig billedligt af. Da heriblandt ikke blot forekomme Blomster, men ogsaa Frugter, Perler, Dele af Dyr og Klædnings-Stykker og Bohave, ja næsten Alt hvad der sædvanligst hver Dag falder Orientalen i Sinene, kan man kun uegentligt kalde det et Blomstersprog. I Duetten (2den Act 6te Scene) ere alle Billeberne tagne fra den v. Hammerste Liste.

